XXVII. évfolyam, 26. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. július 1.

Ludas Matyi

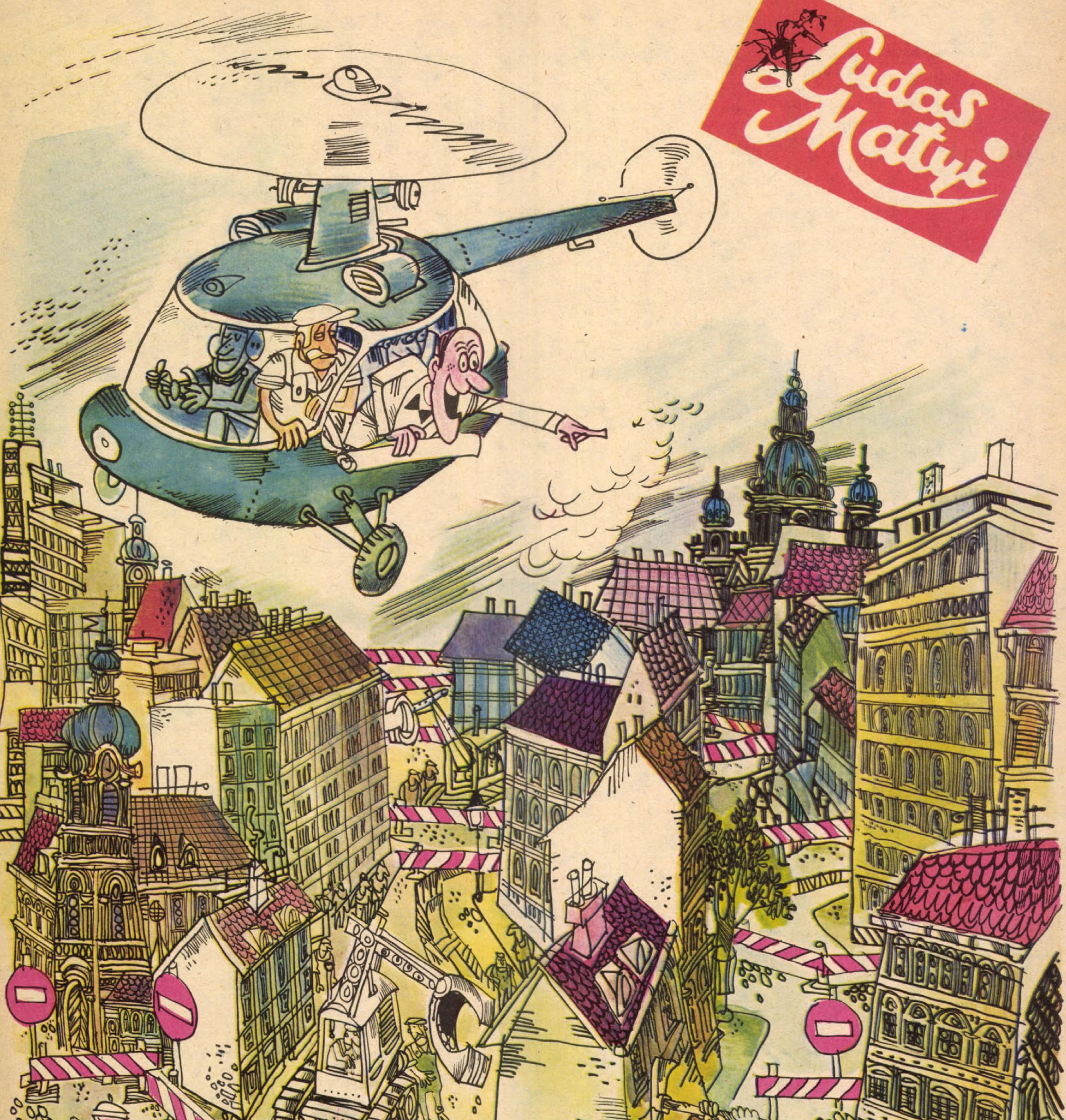
ÚTJAVÍTÁS
ÚTJAVÍTÁS

Endrődi István rajza

— Hopp! Ott még van egy pesti utca, amit nem bontottak fel!

KEDVES LUDAS!

GÁRDONYI MORZSÁK

A szezon a Velencei-tónál is májusban, júniusban kezdődik. Ezt mindenki tudja, csak az építőipar nem. A szezonkezdésre esedékes építkezések többnyire mindig a szezon derekára, végére készülnek el. Így van ez az idén a Touring Hotel 300 személyes éttermével is. Már el keliett volna készülnie, de még félbe-szerbe van az egész. Talán mire a levelek lehullanak, el is készülnek vele...

A szennyvízcsatorna nem szezoncikk ugyan, de a meleg nyári hónapokban volna rá a legnagyobb szükség. A Gárdonyba, Agárdra kirándulók azt látják, hogy állandóan építik a csatornákat. Azt viszont kevesen tudják, hogy a most épülgető vezetékeknek már tavaly vagy tavalyelőtt földbe kellett volna kerülnie. A Dunántúli Vízügyi Építő Vállalat ugyanis mindenütt egy-két éves késésben van...

Gárdonyban és a hozzá tartozó községekben még körülbelül húsz utca van villanyvilágítás nélkül, mert nincs vezeték. De ha van is vezeték egy utcában, az még nem jelenti azt, hogy ugyanott világosság is található esténként. Gárdonyfürdő néhány utcájában olyan sötétek az éjszakák, mintha még fel sem találták volna a villanyáramot. Pedig vezeték, oszlop, lámpatest is van az utcákban, csak éppen a kiégett körtéket nem cserélik hónapokig!

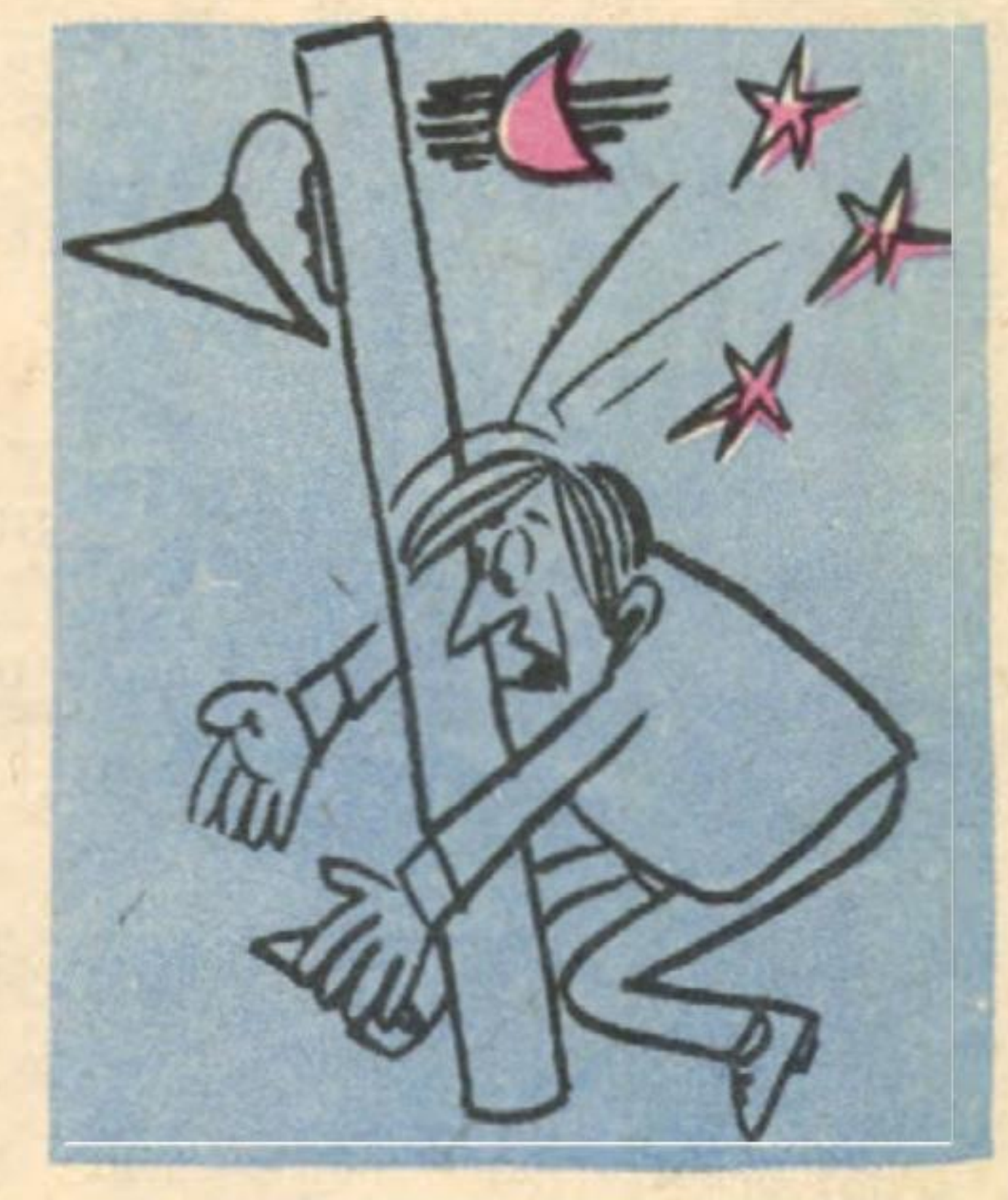

* * *

Bevezették az intézményes szemétgyűjtést Gárdonyban. Ez nagyon hasznos dolog, csak van egy kis fogyatékossága. Az, hogy a szemetesautó egy héten csak kétszer fordul meg egy-egy utcában. A gárdonyiak zöme csak a hét végét, a szombatot és a vasárnapot tölti a faluban. Vasárnap este, mielőtt hazautaznának Pestre, kirakják a szemetet — benne a gyorsan romló konyhai hulladékot is — az utcára, és az ott bűzlik a tűző nyári napon, keddig vagy szerdáig, amíg a „menetrendszerűen" közlekedő szemeteskocsi arra jár majd.

Hát ez bizony csak félmegoldás így. Vagy talán még az sem.

(r. b.)

RADIKÁLIS MEGOLDÁS

„Kis lak áll..." című cikkükre válaszolva, az alábbiakról értesítem a T. Szerkesztőséget:

1971. május 21-én – feltehetően a „Ludas Matyi"-ban megjelent fotó hatására – az elhagyott házikót valaki felgyújtotta. Teljesen leégett. Így intézkedésünkre már nincs szükség.

Kővári Csabáné oszt. vez. h. főmérnök
Bp. XI. ker. Tanács

VÁLASZ HARISNYAÜGYBEN

Kedves Vincze Oszkár!

Ön a „Kedves Ludas"-rovatban közzétett levelében a harisnyaipartól kéri számon a rövid lengemagyar és a bokafix zokni között senkiföldjévé vált férfilábak védelmének elmulasztását.

A harisnyaipar gyakran céltáblája igazságtalan vádaknak, ezek elviselésében bizonyos rutinra is szert tettünk, most mégis tiltakozásra kényszerülünk. Az elmúlás mindig elszomorító hangulatát leküzdve, közöljük Önnel, hogy senki sem rendel vállalatunktól férfiharisnyát — ezért azt nem is gyártjuk.

A bokafix és a térdzokni nem tekinthető a néhai harisnya zsugorított utódjának — amint Ön ezt feltételezi —, hanem azok önálló harisnyaipari termékek. (A zsebóra sem tekinthető a falióra zsugorított változatának.)

Amennyiben a várható szigorú tél Önt aggodalommal töltené el, úgy két megoldást ajánlunk:

a) ha a hosszú alsónadrág ki is ment a divatból, a gondos kötöttárugyárak nagy mennyiségben gyártanak hosszú jägernadrágot;

b) bűntudatunk kényszerítő hatására kidolgoztuk és gyártjuk a szintetikus szálból készülő férfi-harisnyanadrágokat, melyek a lábszárakat messze meghaladó védelmet biztosítanak viselőjüknek.

Kertész Pál,
a Budapesti Harisnyagyár főmérnöke

ORVOSLÁSRA VÁRÓ ÜGY

Ez év első hónapjaiban az MHSZ személygépkocsi-vezetői tanfolyamot szervezett. Erre a tanfolyamra többen jelentkeztünk olyanok, akiknek már motorkerékpár-vezetői jogosítványuk volt. Jelentkezésünket csak úgy fogadták el, ha az időszakos orvosi vizsgán megfelelünk. Az én jogosítványom 1971. augusztus 6-ig érvényes volt, mégsem fogadták el, újra kellett orvosi vizsgára menni.

Ez az orvosi vizsga Baján, az SZTK kirendeltségénél abból áll, hogy az ember hajnalban sorban áll a rendelőintézet előtt, ahol 6 órakor kap sorszámot, amely 2 héttel vagy egy hónappal későbbre szól, amikor is újra el kell mennie orvosi vizsálatra.

Én szerencsés voltam, mert csak kétszer kellett mennem a két hét alatt, egyszer sorszámért, hajnali fél 4-kor, és egyszer orvosi vizsgálatra. Örültem, hogy 3 évig nem kell ezt a kálváriát végigjárnom, s aztán kiderült, hogy tévedtem. Szerettem volna a jogosítványomba is beíratni, hogy 1971 márciusában az orvosi vizsgálaton megfeleltem. Az SZTK orvosa azonban a bejegyzést megtagadta, mondván, hogy augusztusban újra kell mennem időszakos orvosi vizsgálatra.

Nem tudom, miért csinálja ezt az SZTK bajai kirendeltsége, amikor amúgy sem győzi a gépjárművezetők időszakos orvosi vizsgálatának ellátását, mert hetenként csak két napon foglalkoznak vele?!

Bugyáki Levente
vb. titkár
Dávod Községi Tanács

PARKPANASZOK

A Thököly út, Lumumba utca és Torontál utca által határolt parkban a kamaszok hangos futballcsatát vívnak, nem törődve az ott játszadozó kis gyermekekkel és a járókelőkkel. Faágakat törnek le és bokrokat szednek szét. Nemes madarakat és lámpaburákat csúzliznak le, a pázsiton pedig bicikliznek.

A Torontál utca 56—68. számú ház előtti részen — ide nyílnak a lakásablakok — a pázsitra hordják a környék összes kutyáit „egészségügyi" sétára.

Én már írtam a Köjálnak, voltam az állatorvosi hivatalban, de hiába. Hol van a Szép Budapestért mozgalom? Ki illetékes ezekben az ügyekben? Ha nem történik intézkedés, a park gondozása csak kidobott pénz. Hasznosabbra is elkölthetnék.

H. Gy.
Budapest

ELVETTÉK AZ UTCÁNKAT!

A Tusnádi utcát az Istenhegyi úttal egy kis névtelen, három telek mellett levezető gyalogút köti össze. A Tusnádi utcai lakosok az Orbán teret ezen kívül csak nagy kerülővel, a Nyest utcán, illetőleg nem kisebb kerülővel a Zalatnai utcán keresztül közelíthetik meg, mintegy 10—15 perc plusz gyaloglással. Ezt a kis levezető utunkat, amelyet nemcsak a régi lakosok, de az új társasházak lakóinak jó része is használt, most elvették. Az út végén építkeznek és kitették a táblát: átjárni tilos. Ennek ellenére a Tusnádi utcaiak átjárnak az építkezési helyen, sártengereket, kődombokat, homokbuckákat kerülgetve, és emlegetve annak fel- és lemenőit, aki megengedte, hogy ide építsenek. Hangsúlyoznunk kell, hogy ez az utca több mint két évtizede gyalogút volt, olyannyira, hogy házak kapui nyílnak arra. (A házak a szomszéd Abos utcai számozást kapták.)

Többrendbeli javaslatunk lenne:

1. Rendszeresítsenek helikopterjáratot a Tusnádi utca vége és az Orbán tér között. Legyen az menetrendszerű és érvényes legyen rá a buszbérlet.

2. Esetleg megfontolandó lenne a lezárt út felett libegő építése.

3. Az se lenne kutya, ha akinek eddig még nincs, ingyen utalnának ki gépkocsit; esetleg állami gépkocsi szállítaná a dolgozókat munkahelyükre.

Dános Tamásné,
a XII. ker.,
Tusnádi utcai lakosok nevében

KIRÁLYI REKLÁM

„Itt a hűtőszekrények királya!"

Így hirdetik a Lehel család legújabb tagját, az S—140-es hűtőgépet az újságokban. Többek között a Ludas Matyiban is. (Lásd a 23-as számunkat.)

A hirdetés fellelkesített minket: milyen jó lenne a nyári csemegék királyát, a tejszínes földiepret, a hűtőszekrények királyában jegesre hűteni... Nosza, indulás a boltba egy Lehel S—140-es gépért. Egy bolt, két bolt, három bolt: a válasz mindenütt ugyanaz. Még nem kaptak belőle, ők is csak az újságokból tudnak róla.

Telefon a Hűtőgépgyár budapesti kirendeltségére. Mentegetőző válasz: a reklám egy kicsit megelőzte a valóságot, az új Lehel csak szeptemberben kerül a piacra. Igen, igen, ez a hirdetésekből nem derül ki, s őszintén sajnálják, hogy ezzel félrevezették a vásárlókat...

Ezek után már csak egyetlen probléma maradt: miért télre állnak elő egy új típusú hűtőszekrénnyel, miért nem nyárra, a főszezonra?

(R.)

A SZURKOLÓ HÉT NAPJA

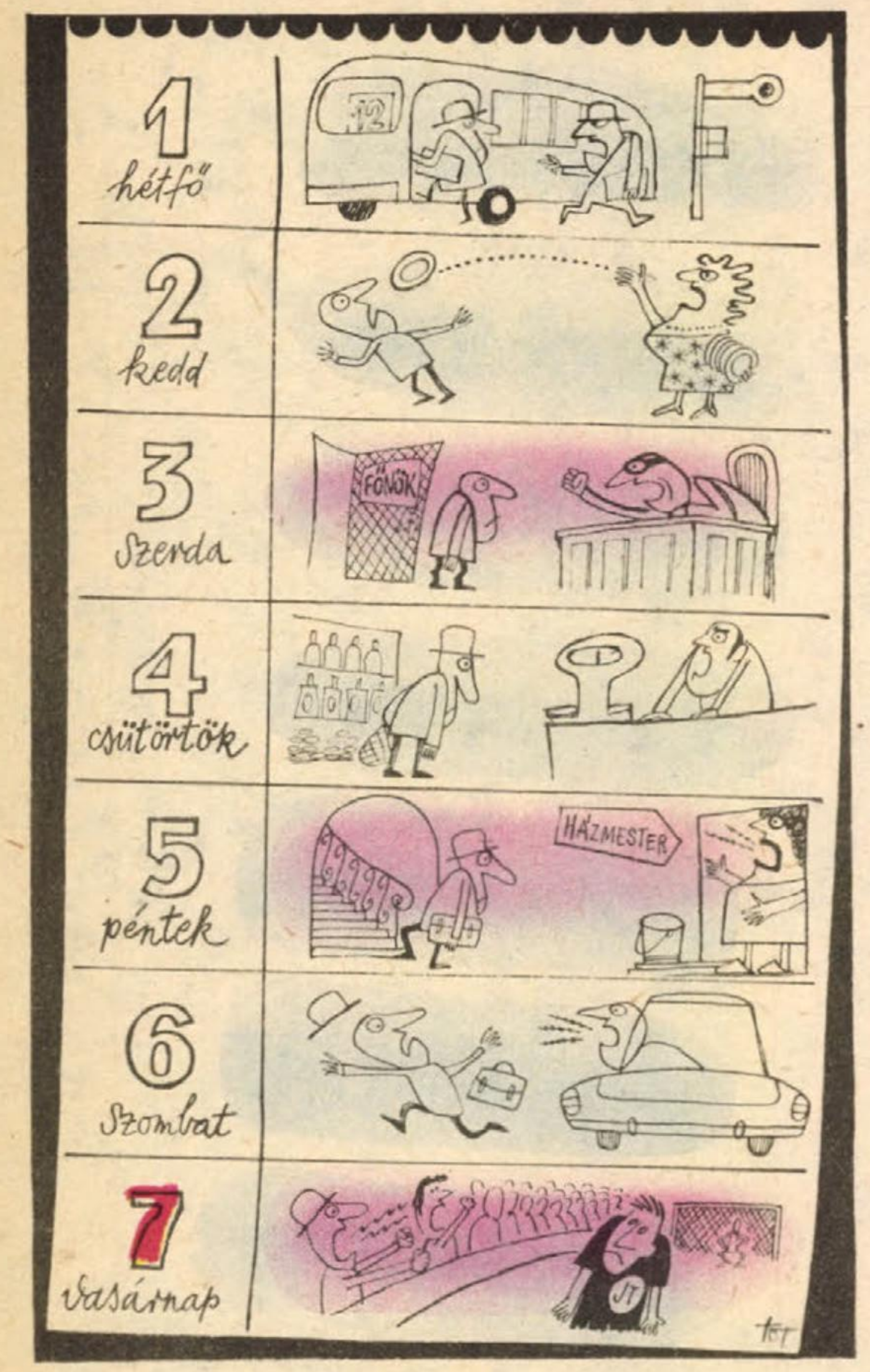

VIETNAMI FEGYVERFORGATÓ

Dallos Jenő rajza

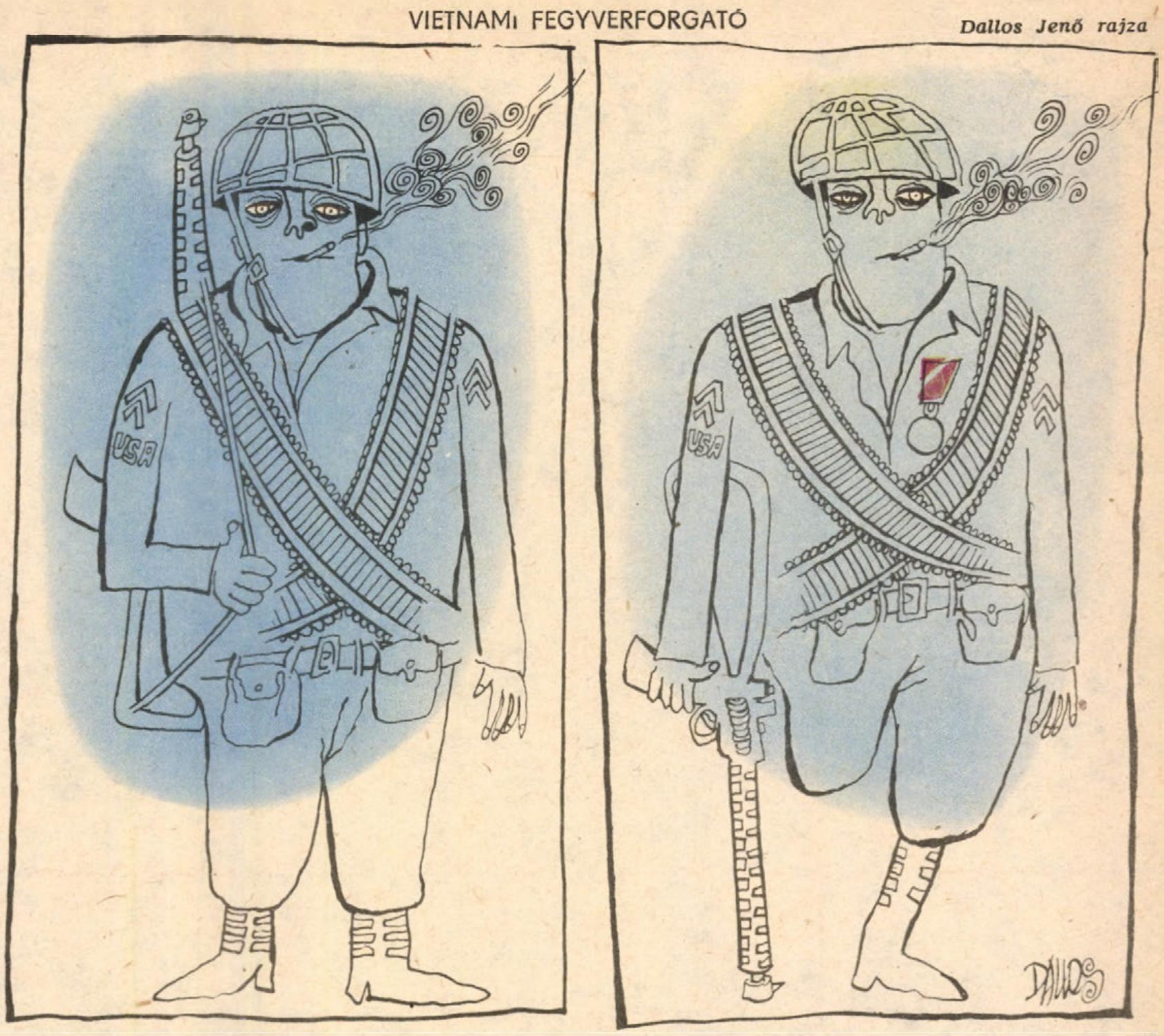

TANÁCSTALANSÁG

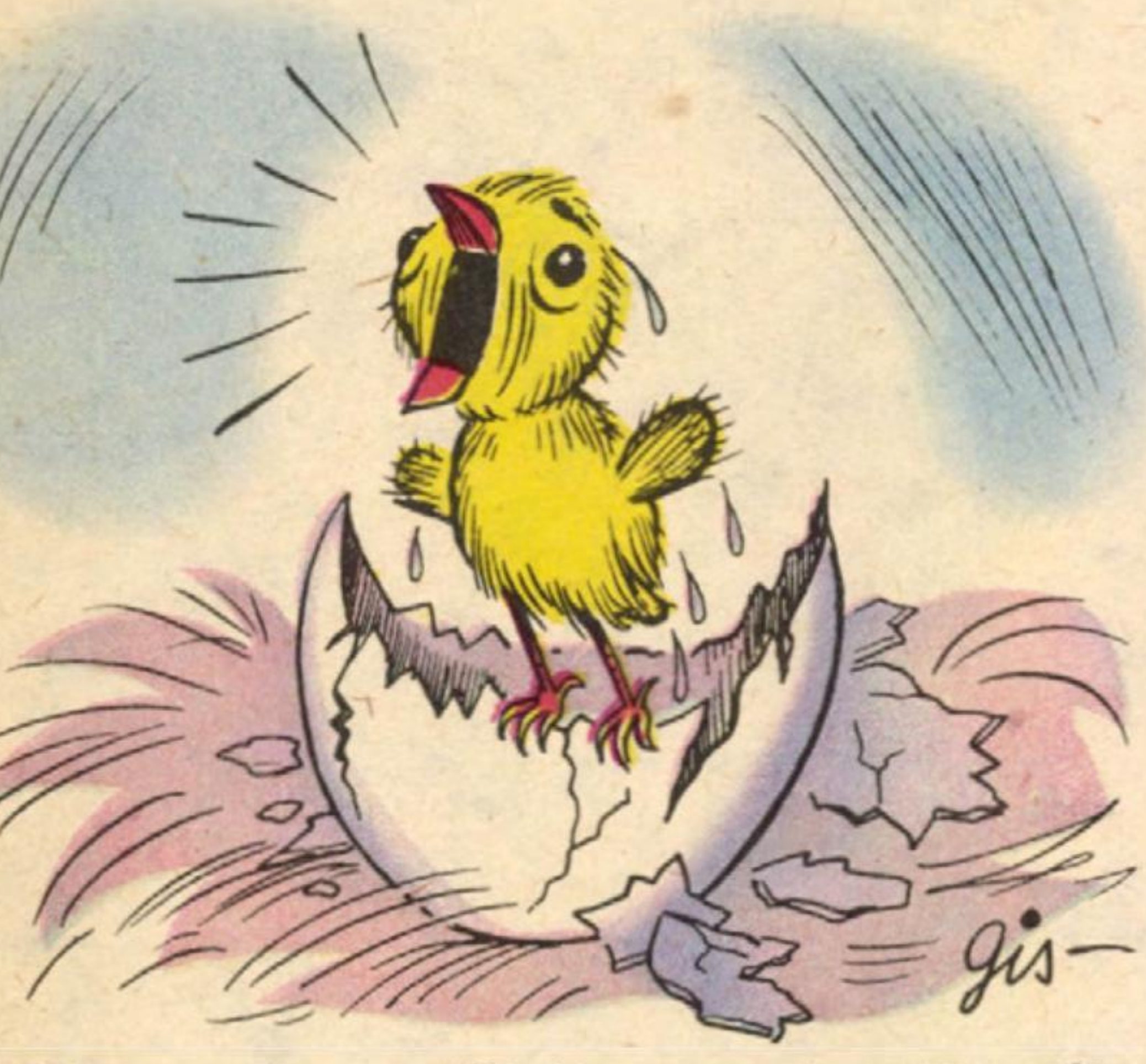

– Hé, van itt valaki?! Vagy rosszkor jöttem?!

JÓNÁS PRÓFÉTA BOSSZÚJA

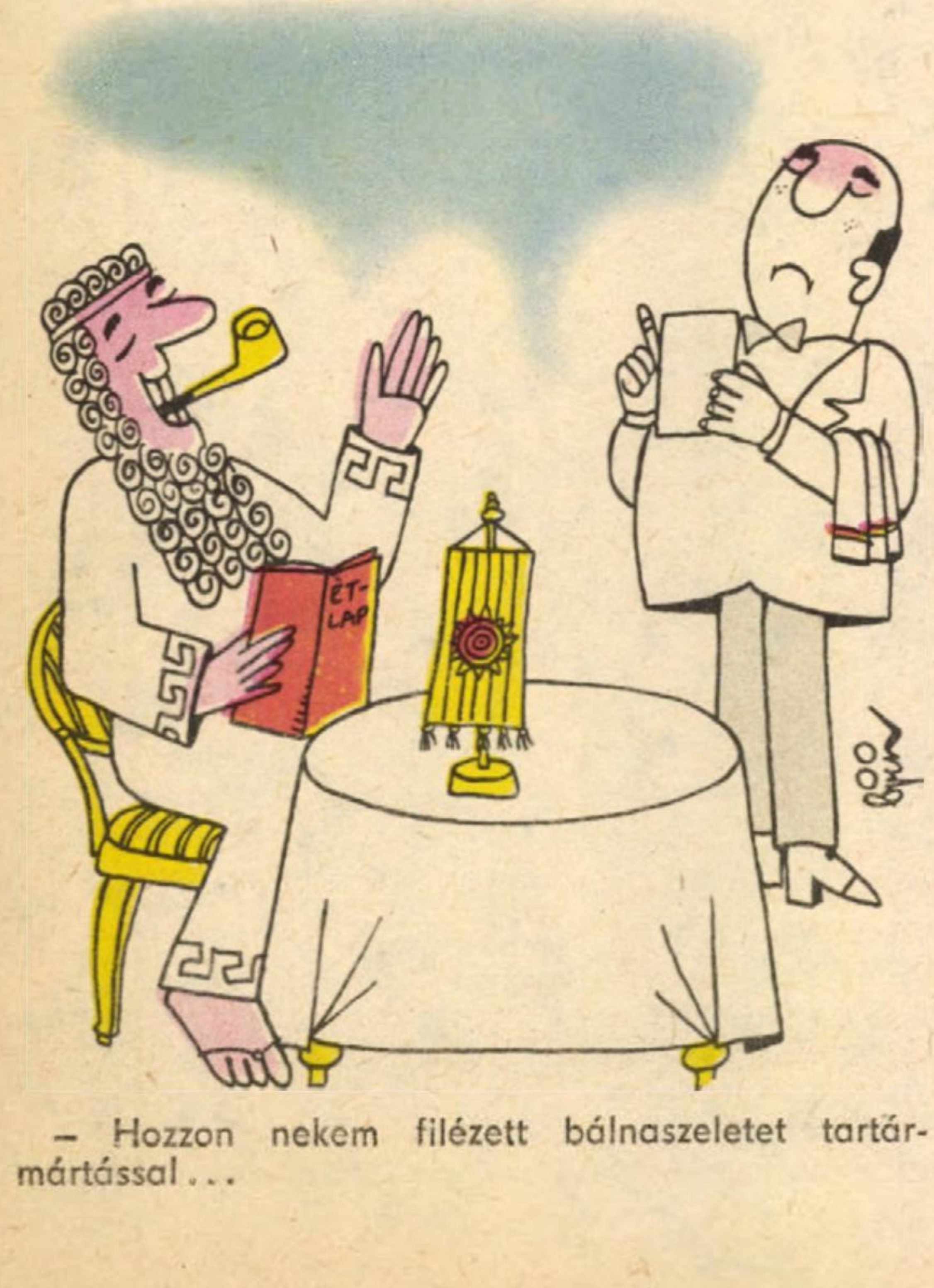

– Hozzon nekem filézett bálnaszeletet tartármártással...

FIGYELMEZTETÉS

Minden évben — nyáron — cikkek jelennek meg arról, hogy milyen veszélyek leselkednek az ifjú leányokra, ha kevés pénzzel akarnak nyaralni a Balatonon. A cikkírók drámai színekben ecsetelik ezeket a veszélyeket, amelyek a könnyelmű, vékony pénzű hajadonokra leselkednek, ha nem tudnak ellenállni a magyar tenger varázsának.

Leányok, legyetek óvatosak! „A Balaton nem jótékonysági intézmény" — mondta a helyettes főügyész egy interjúban. — „Ott is mindenért fizetni kell."

Ezt én is tudom, pedig nem vagyok fiatal leány. Gyakorlott családapa vagyok, de értem nem aggódnak a cikkírók, nem ecsetelik drámai színekkel, hogy milyen veszélyek leselkednek rám, ha kevés pénzzel megyek nyaralni a Balatonra.

A társadalom egyáltalán nem törődik velünk, családapákkal. A szülők sem elég szigorúak felnőtt gyermekeikhez. Könnyelműen elengedik őket nyaralni, víkendezni, és az ártatlan családapa talán azt se tudja, hogy a Balaton partján mindenért fizetni kell. Hogy ott pénzsóvár pincér bácsik ólálkodnak az emberek körül, és mind csak egyet akar: pénzt. Állandóan ez jár az eszükben, és mindenről ez jut az eszükbe. És kivetik a hálójukat a tapasztalatlan családapákra.

Minket senki sem figyelmeztet, hogy egy kellemesen eltöltött estének — valamelyik vendéglőben — ára van. Hajjaj, de mekkora ára van! Senki sem mondja nekünk, hogy a kispénzű családapák ne vágjanak neki a balatoni nyaralásnak, mert különböző meglepetések érhetik. Csak a fiatal leányokkal törődnek.

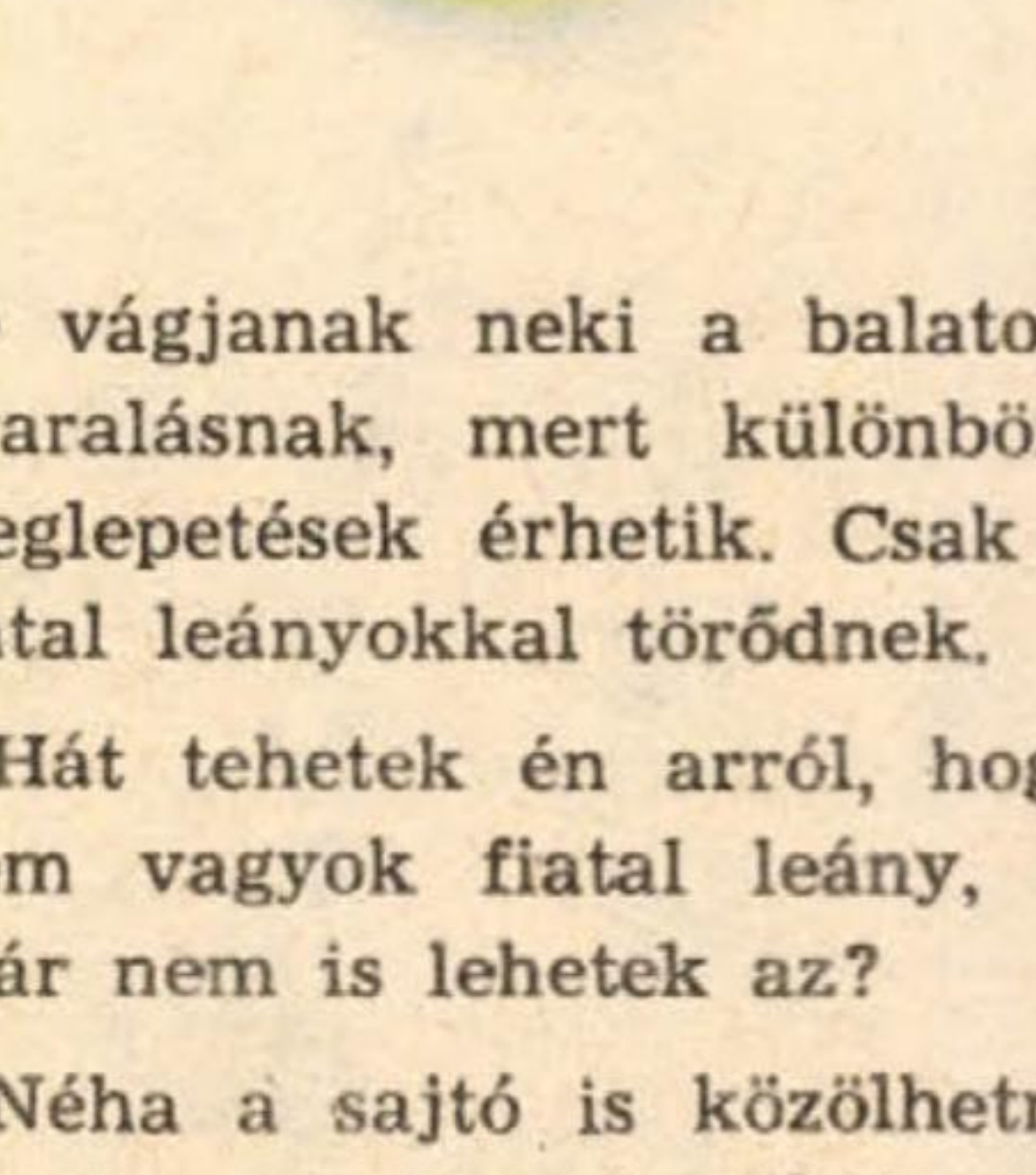

Hát tehetek én arról, hogy nem vagyok fiatal leány, és már nem is lehetek az?

Néha a sajtó is közölhetne egy-egy elrettentő példát:

„Z. Béla, leutazott a Balatonra, a családjával együtt, annak ellenére, hogy csak nagyon kevés pénz volt a zsebében. A tapasztalatlan ifjú családapa néhány nap múlva kénytelen volt hazautazni, családostul. Az történt ugyanis, hogy egy vendéglátóipari galeri kihasználta a tapasztalatlanságát és... »Ne haragudjon, de nem tudok beszélni róla« — mondotta Z. Béla a riporternek. — »Még mindig a történtek hatása alatt vagyok... Csak arra emlékszem, hogy legalább hárman voltak... Három pincér... Amikor magamhoz tértem, már egy vasam sem volt... Hát így történt...«"

Vagy egy másik példa:

„H. Ottó, negyvenkét éves férfi, megállított az országút szélén egy taxit, és arra kérte a vezetőt, hogy vigye el néhány kilométerre. A gépkocsivezető beleegyezett a férfi kérésébe, de amikor célhoz értek, ellenszolgáltatást kért tőle. Pénzt. H. Ottó megborzadt a vezető mohó tekintetétől, és sikoltozni kezdett, de hiába. A környéken nem volt senki. Fizetnie kell. Ötven forintot. Tulajdonképpen még könnyen megúszta. Fizethetett volna hatvan forintot is."

A fenti példákból tanulhatnának a tapasztalatlan, könnyelmű családapák, és talán akkor jobban meggondolnák, megfontolnák a balatoni kiruccanásokat, mert „a Balaton nem jótékonysági intézmény" — mondotta a helyettes főügyész. — „Ott is mindenért fizetni kell."

Ifjú leányok, családapák, legyetek óvatosak!

Mikes György

KOPRODUKCIÓ

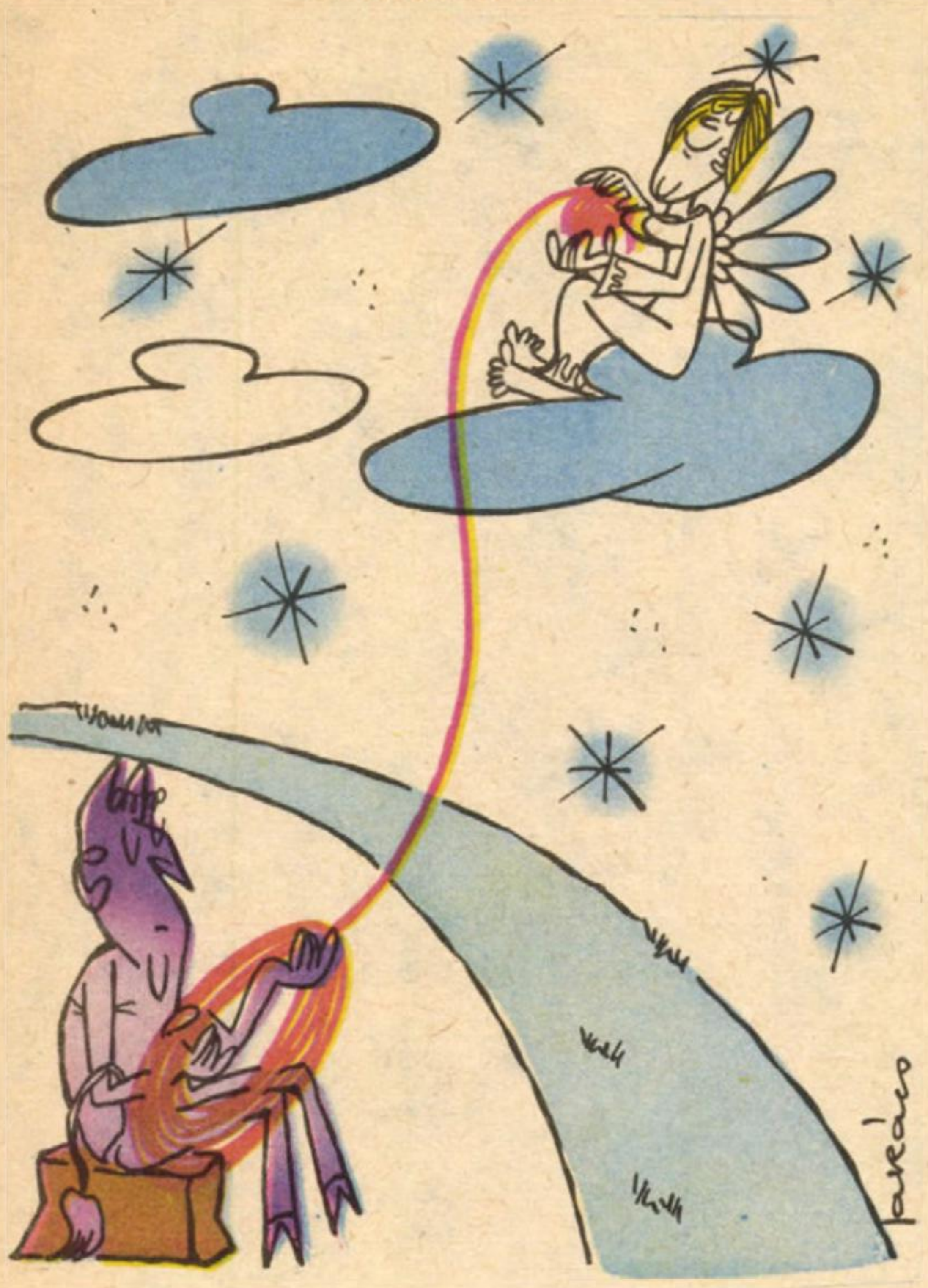

CSÚCSFORGALOM

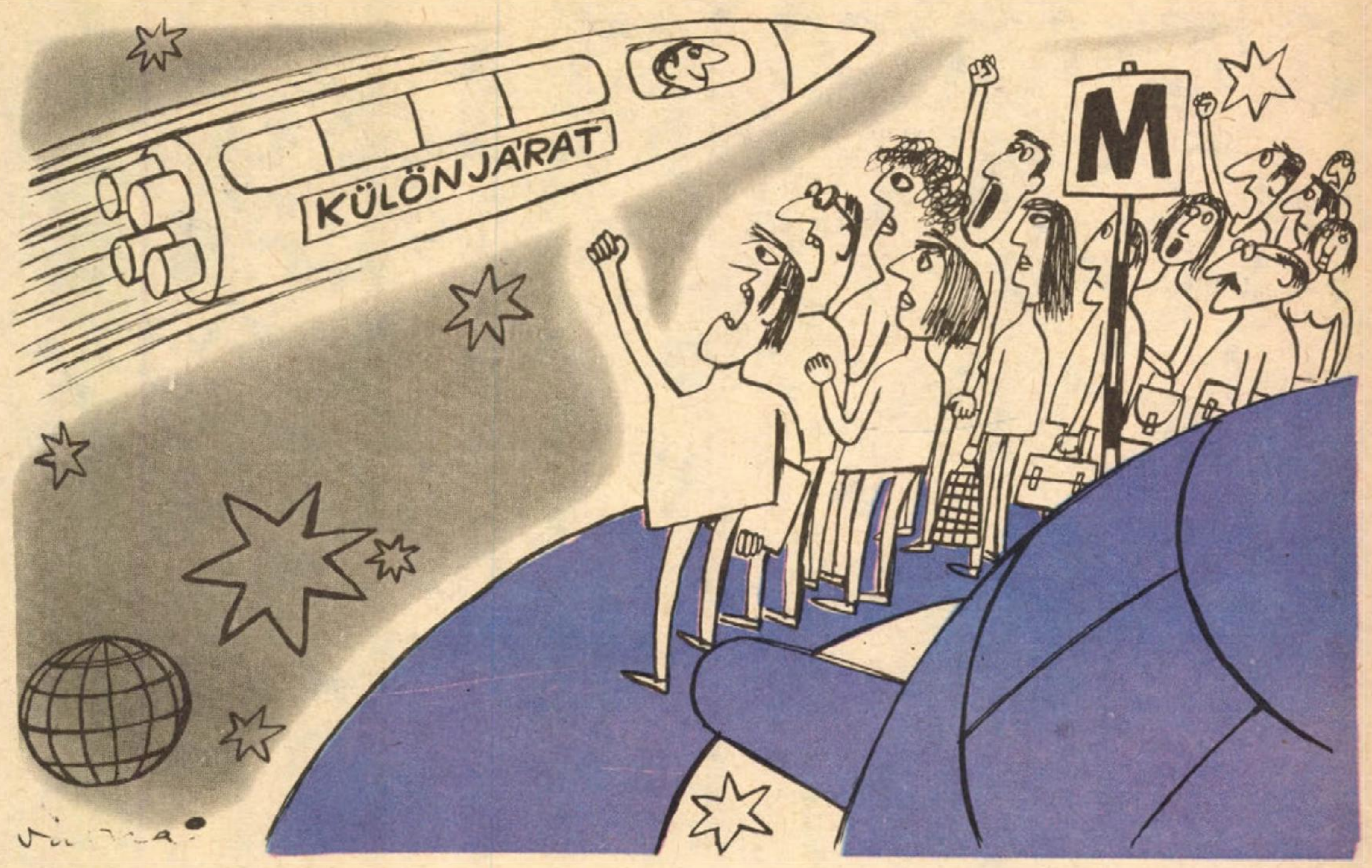

A SARKKÖRÖN TÚL

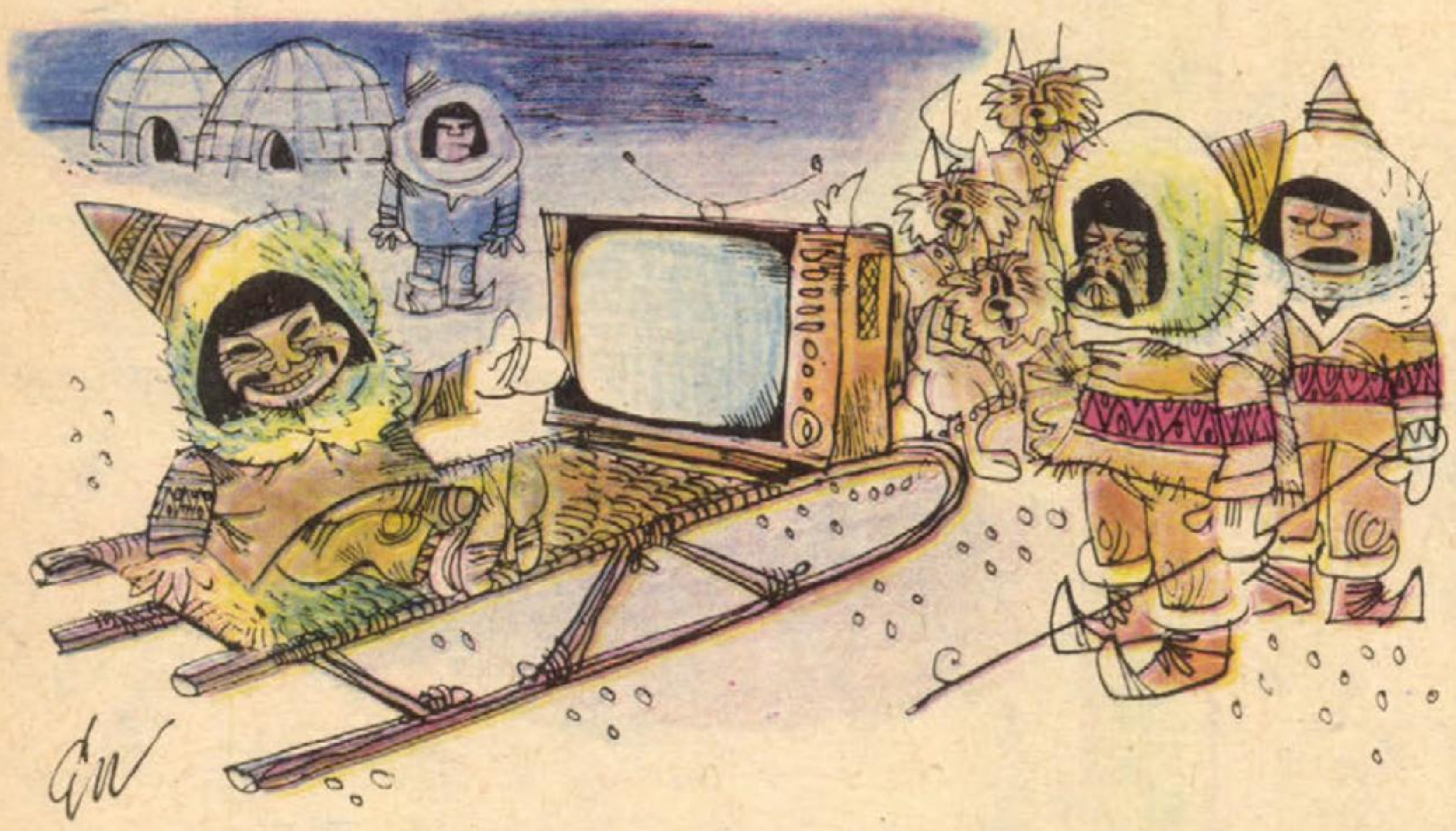

– Nézd, az új kocsijában már tévé is van!

A KÖZLEKEDÉS FEJLŐDÉSE

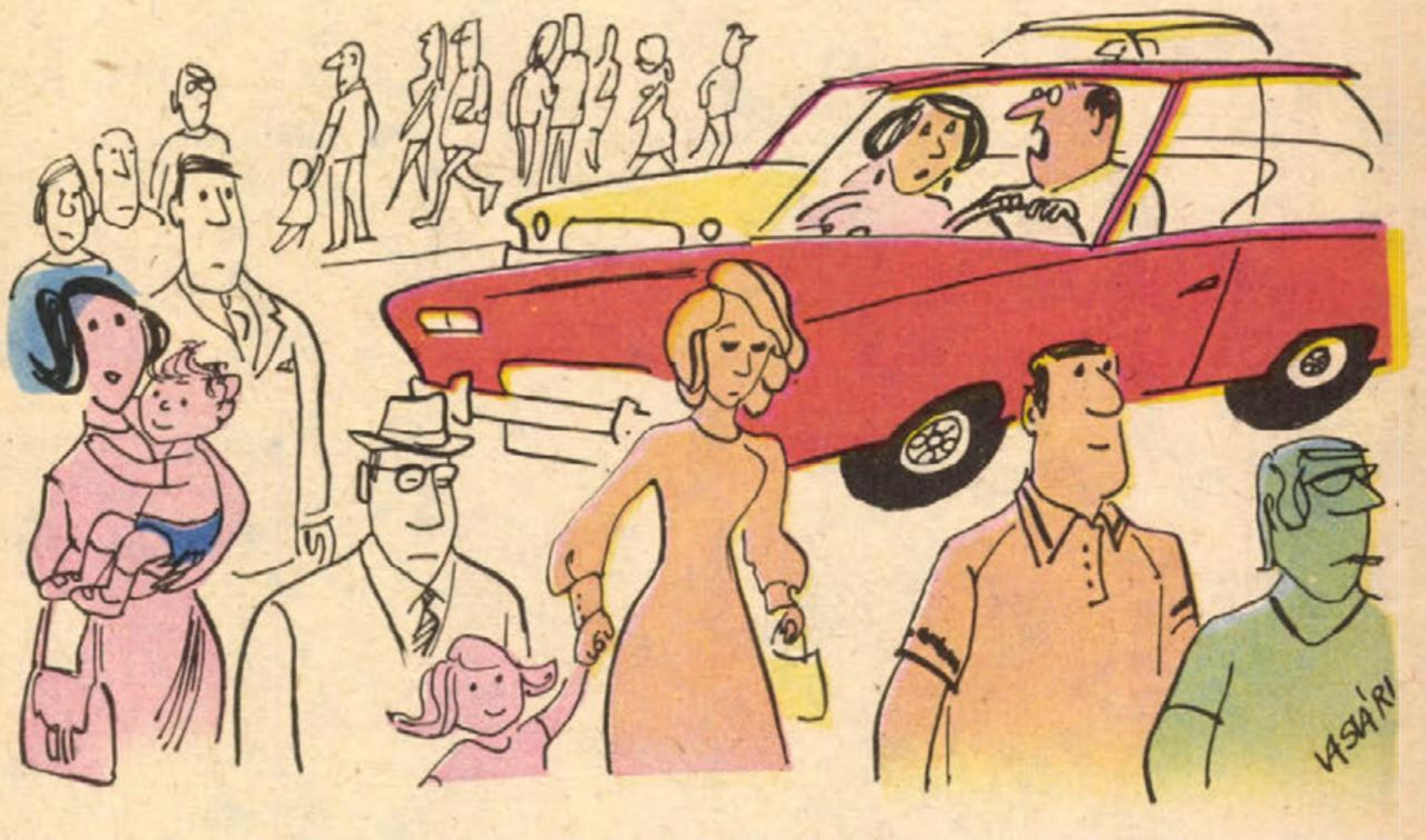

– Borzasztó, hogy napról napra több a gyalogos ...

JÓL BEVÁLT RECEPT

Igazán örülök, hogy jól érzi magát nálunk, kedves kollégám.

— Alig két hete kerültem a vállalathoz, de úgy tűnik, mintha már évek óta itt dolgoznék. Szinte a második otthonom.

— A jó közösségi szellemnek köszönhető. Megenged egy bizalmas kérdést?

— Természetesen.

— Valaki beajánlotta önt az igazgatónknál?

— Dehogy ajánlott. Se rokona, se ismerőse nem vagyok senkinek...

— Talán fentről küldték?

— Se fentről, se lentről. Magamtól jöttem.

— Hihetetlen!

— Mi ebben a hihetetlen? Úgy gondolja, mindenhez protekció kell?

— A világért se, de önkéntelenül is ez jutott eszembe.

— Ha ön régebbről ismerne engem, tudná, hogy undorodom a protekciótól és mindenféle kivételezéstől.

— Ez dicséretes tulajdonság. Bocsássa meg, ha erre gondoltam. De az ember hajlamos a gyanúra.

— Ne rémítsen meg, kedves kollégám, mi a gyanús abban, hogy a vállalathoz kerültem?

— Abban semmi, de hogy jóval fiatalabb korában, ugyanolyan beosztásban, mint én, háromszáz forinttal több fizetést kapjon, arra nem találok magyarázatot.

— Nagyon sajnálom. Hány éve dolgozik a vállalatnál?

— Tizenkettő. Itt kezdtem, mindjárt a felső technikum után.

— Látja, én is pontosan úgy kezdtem. De csak öt évig. Nem mentem semmire, míg rá nem jöttem, hogy észnél kell lenni.

— Hálás lennék, ha bővebben kifejtené.

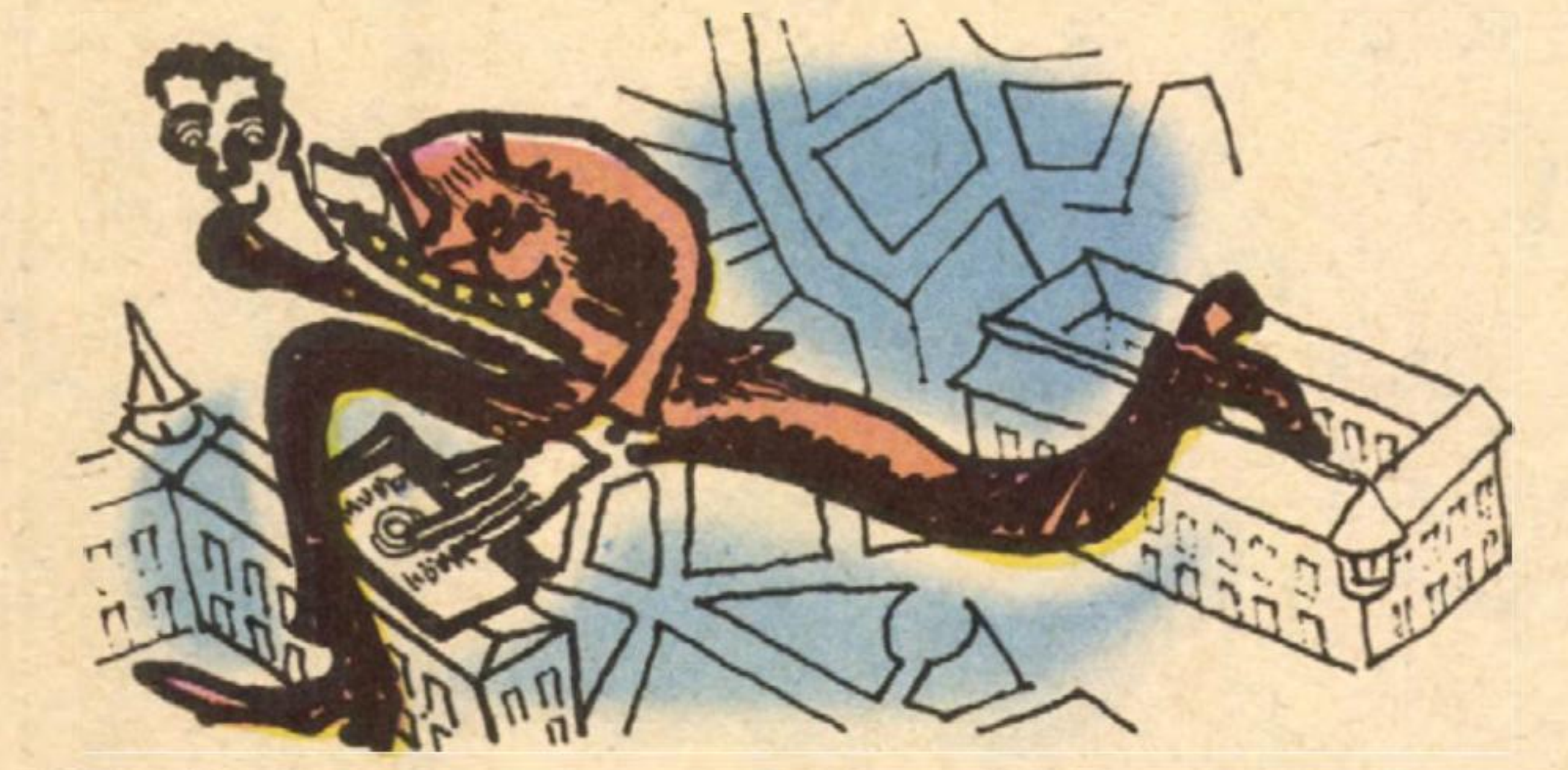

— Egyetlen év alatt ezer forinttal növekedett a fizetésem. Ma már jól bevált receptem van erre.

— Recept? Ne ugrasson engem, kollégám!

— Hát figyeljen ide. A múlt év elején bementem az igazgatómhoz és azt mondtam neki, hogy egy vállalathoz hívnak háromszáz forinttal magasabb fizetésért.

— Mire ő?

— Majdnem kidobott. Azt mondta, nála nem lehet ilyen módszerekkel fizetésemelést elérni.

— Mire ön?

— Kikérő levelet vittem a konkurrens vállalattól. Az igazgatóm kifejtette, hálátlan vagyok, hogy csak ilyen könnyen otthagynám azt a vállalatot, ahol elkezdtem és ahol megbecsülnek. De végül is háromszáz forinttal felemelte a fizetésemet.

— Ez még nem ezer.

— Az igaz, de ha emlékszik, az imént említést tettem a receptről. Néhány hónap múlva négyszázzal magasabb fizetésért valóban átmentem a másik vállalathoz. Ez már hétszáz.

— A mi szakmánkban nagy a munkaerőhiány.

— Na látja, pontosan erről van szó. Újabb néhány hónap telt el, ide csábítottak. Hát jöttem.

— Háromszázzal többért.

— És már együtt is van az ezer, amiről beszéltem.

— Köszönöm, kedves kollégám, szólni fogok az igazgatómnak. Elvégre én a törzsgárda tagja vagyok.

— Én is. E tekintetben nincs köztünk különbség.

— Hogy mondhat ilyesmit? Hiszen ha így folytatja, hamar betelik a munkakönyve.

— Na és? Nem hallott még vándor törzsgárdatagságról?

Földes György

VÉGE A FORSYTE-SOROZATNAK

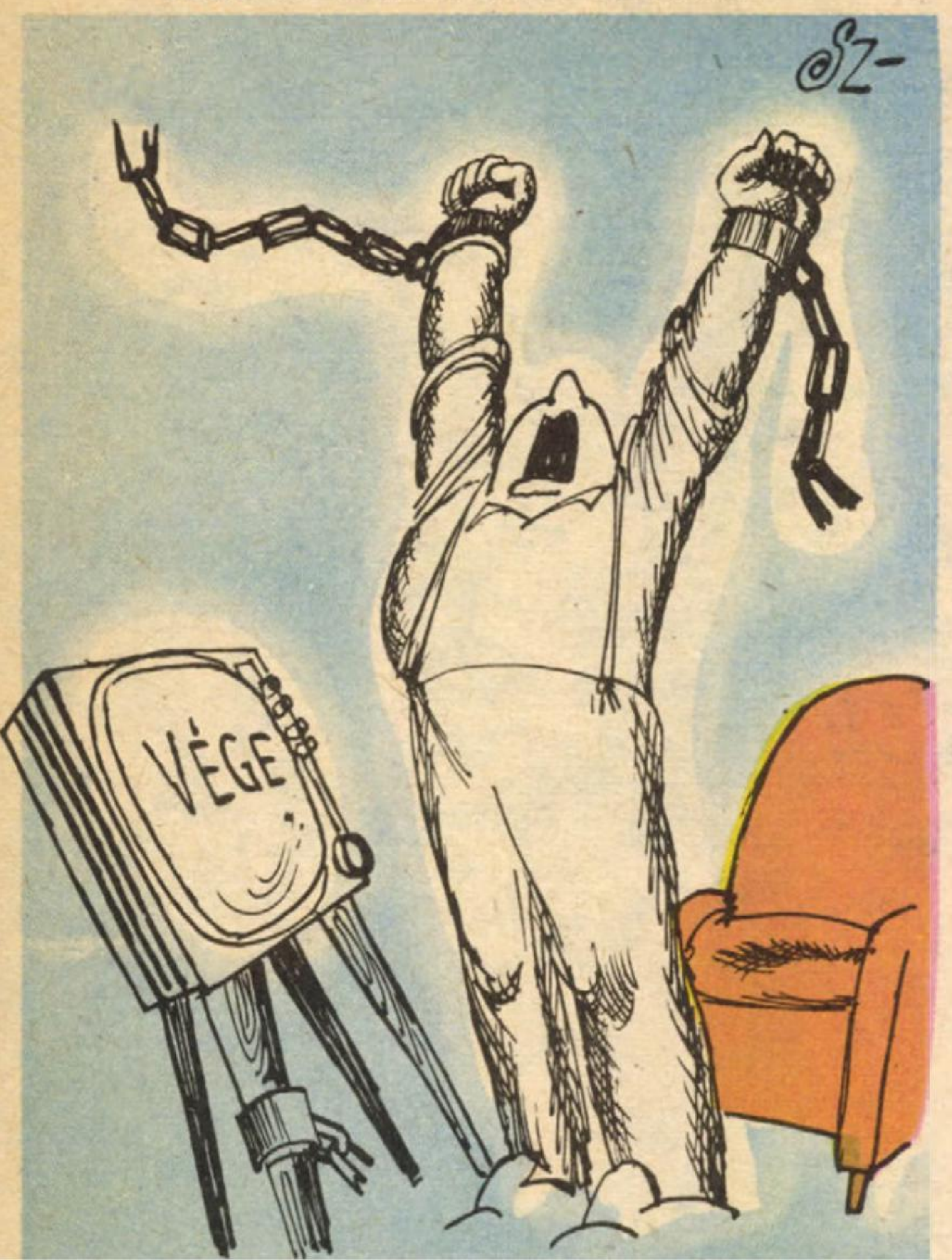

A GENGSZTER HAZATÉR VIETNAMBÓL

Endrődi István rajza

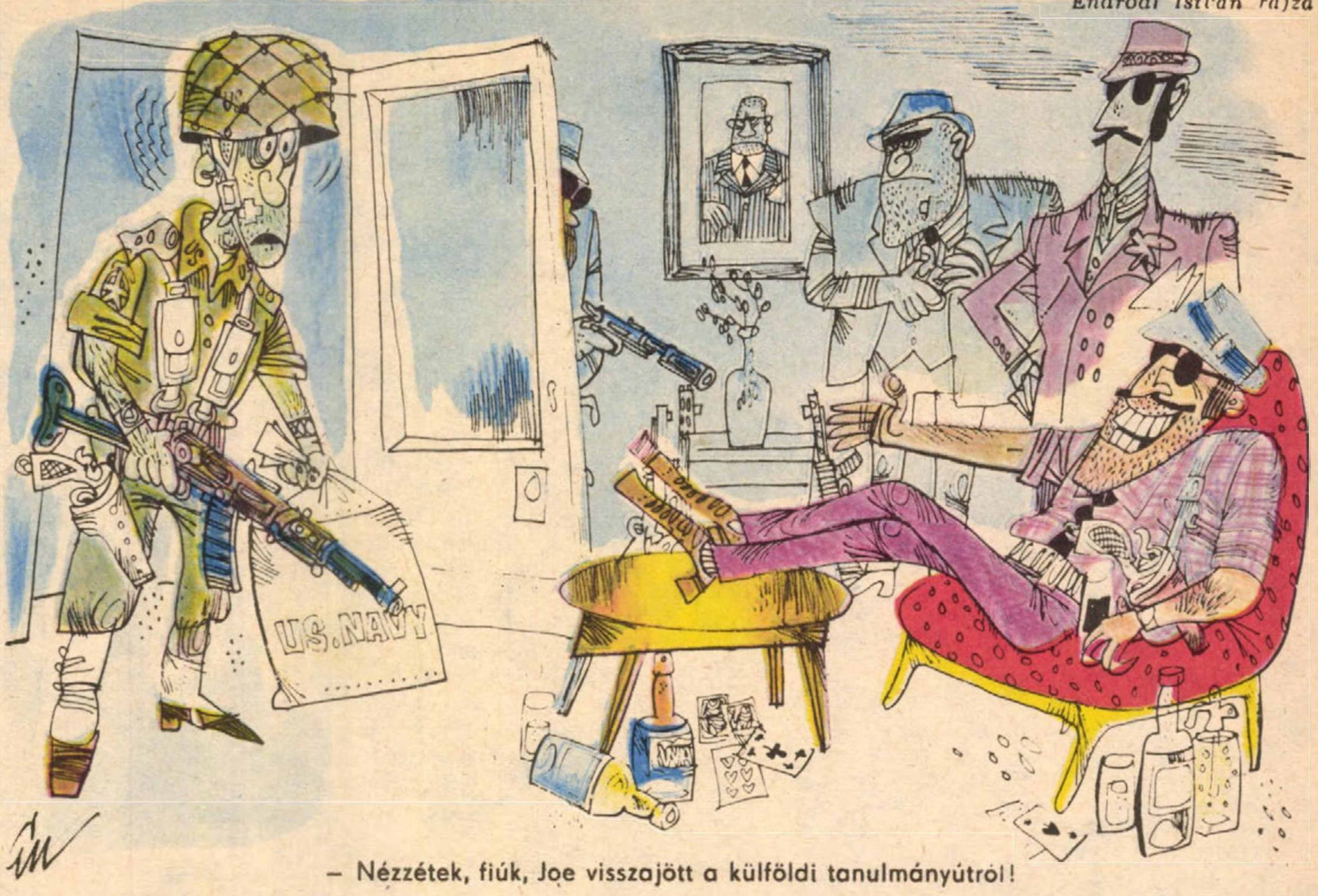

– Nézzétek, fiúk, Joe visszajött a külföldi tanulmányútról!

EMLÉKFOTÓ A VADÁSZATI KIÁLLITÁSRÓL

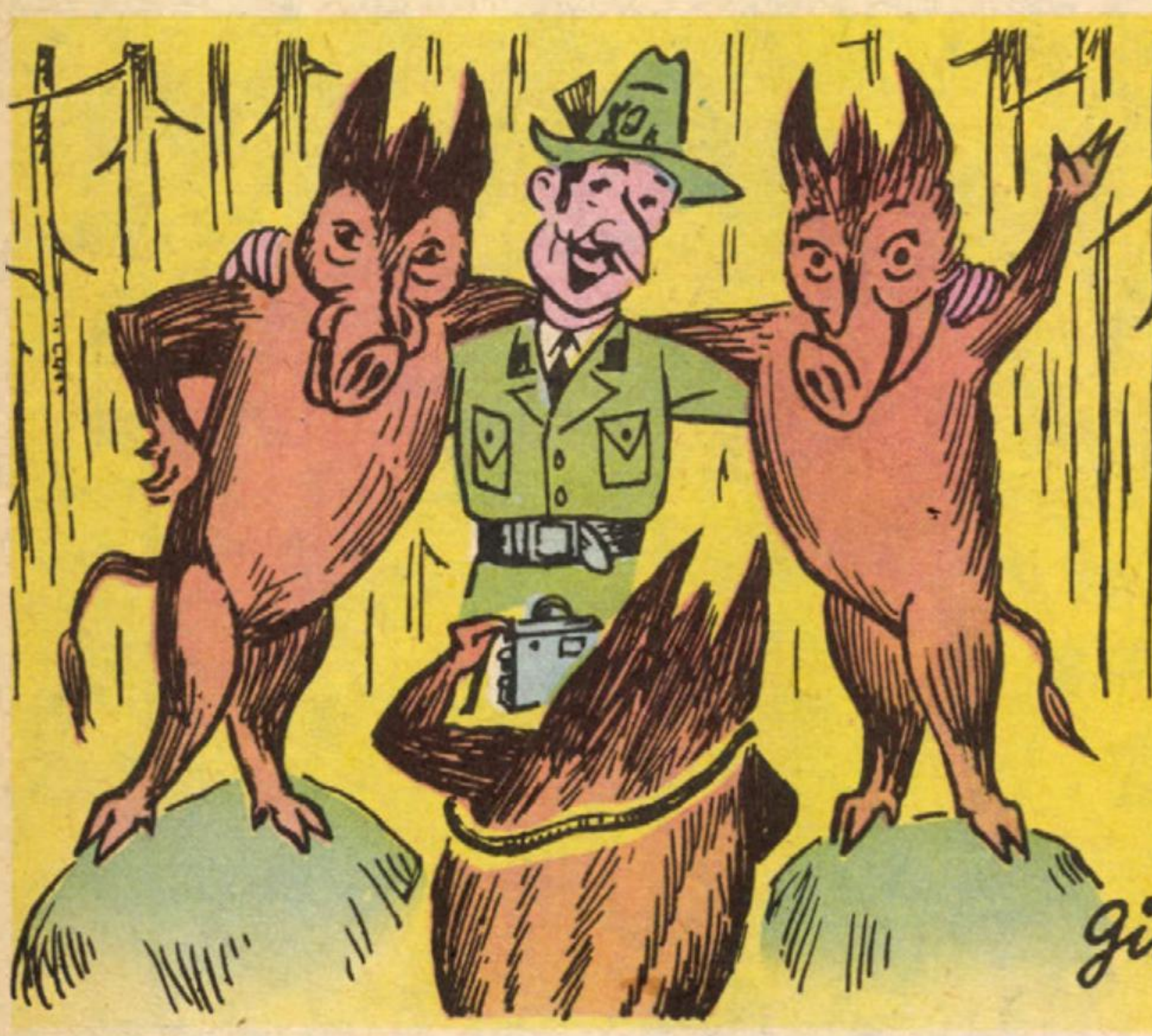

ÚT AZ ISMERETLENBE

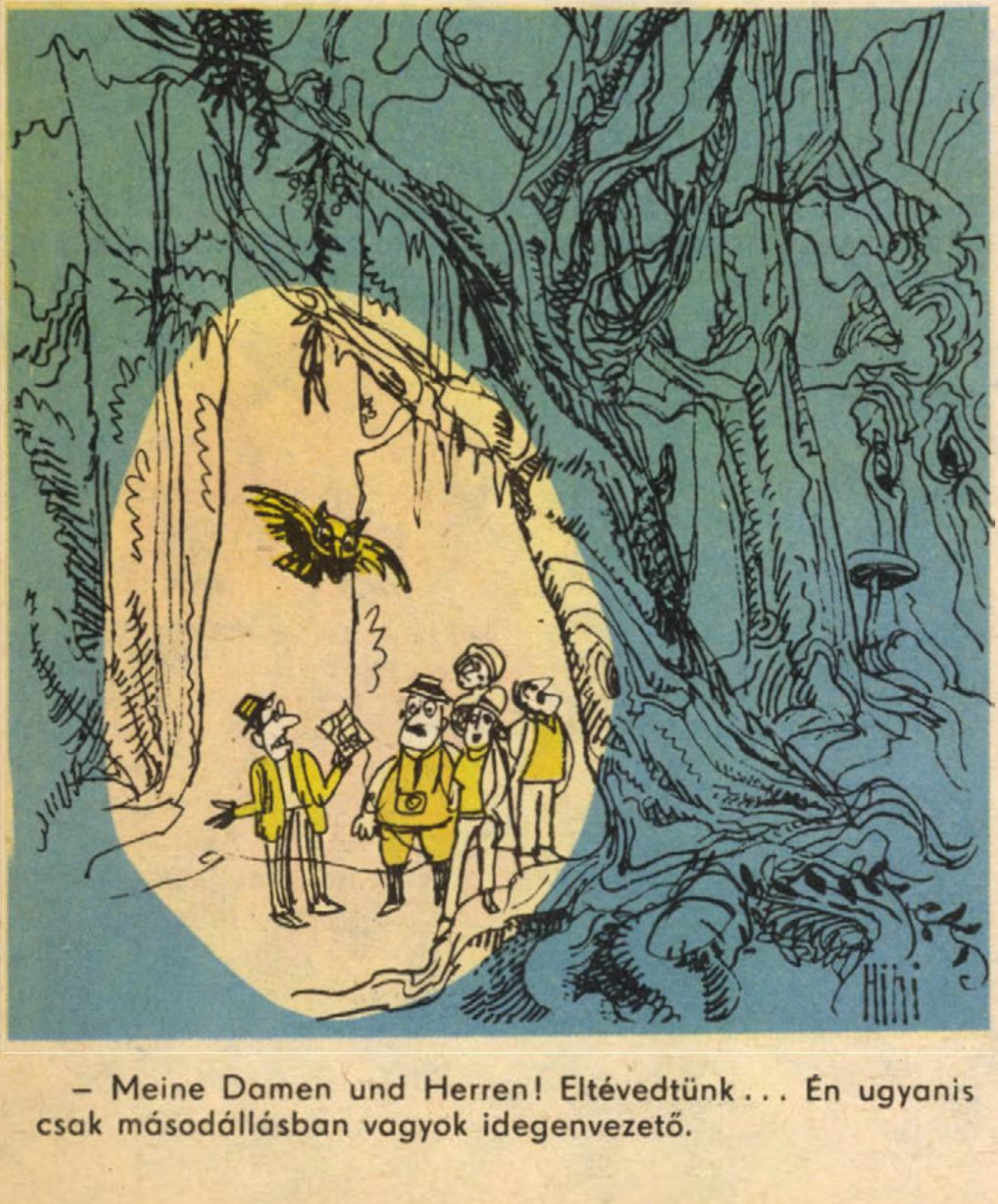

– Meine Damen und Herren! Eltévedtünk... Én ugyanis csak másodállásban vagyok idegenvezető.

NEHÉZSÚLY

Hosszú barátságuk a kölcsönös nagyrabecsülésen alapult.

A drámaíró mindig ott ült a ring mellett az első sorban. Betöltötte a fotelt, tokája követte oroszlánfejének minden mozdulatát, amint apró biccentésekkel és bólintásokkal kísérte a meccs hullámzó ritmusát. Nehézsúlyú drámaíró volt.

A srácok felismerték, mert idealizált arcképe benne volt az irodalomtörténetben, s egymást oldalba bökve suttogták: „figyeled, még ide is leeszi a fene, az ördög álljon az ötödfeles jambusaiba”.

A drámaíró minden meccs után felkereste öltözőjében az ökölvívót, és akkor nem győzött áradozni.

— Zseni vagy, pajtás — bömbölte. — Lenyűgöző, ahogy az anyagodat kezeled, s az ökölvívó-mérkőzés alapvetően nyers konfliktusát egyre újabb szálakkal, meglepő fordulatokkal gazdagítod. A második felvonás... pardon, menet... katharzisa lelkem mélyéig felkavart. Esküdni mertem volna, hogy erőd végén jársz, és tragikus bukásod elkerülhetetlen.

— Mi az hogy! — mondta az ökölvívó. — Kis híja, hogy el nem játszottam a colstokfigurát. Ha nem jön közbe a gong, az ürge velem moshatta volna fel a ring padlóját. Ne viccelj, úgy jojózott a szemem, hogy szinte a fülemen néztem kifelé.

— Annál döbbenetesebb volt a harmadik felvonás fordulata. Felmagasztosulásod revelációként hatott rám. Nagyszerű dramaturgiai bravúr volt, ahogy egy pillanatig még késleltetted a cselekmény végkifejletét, és ezáltal újabb kétséget támasztottál a nézőben.

— Jó trükk volt, mi? — vigyorgott az ökölvívó. — Megjátszottam neki, hogy még mindig mólés vagyok az előző menettől. Az ürge bedőlt, vérszemet kapott, és úgy szaladt a balcsapottamba, mint Csinom Palkó a bugylibicskába...

— Mindig is hirdettem az ötlet megtartó erejét — kiáltotta a drámaíró. — Ha szervesen fakad a hős jelleméből, akkor a megdicsőüléshez is elvezet.

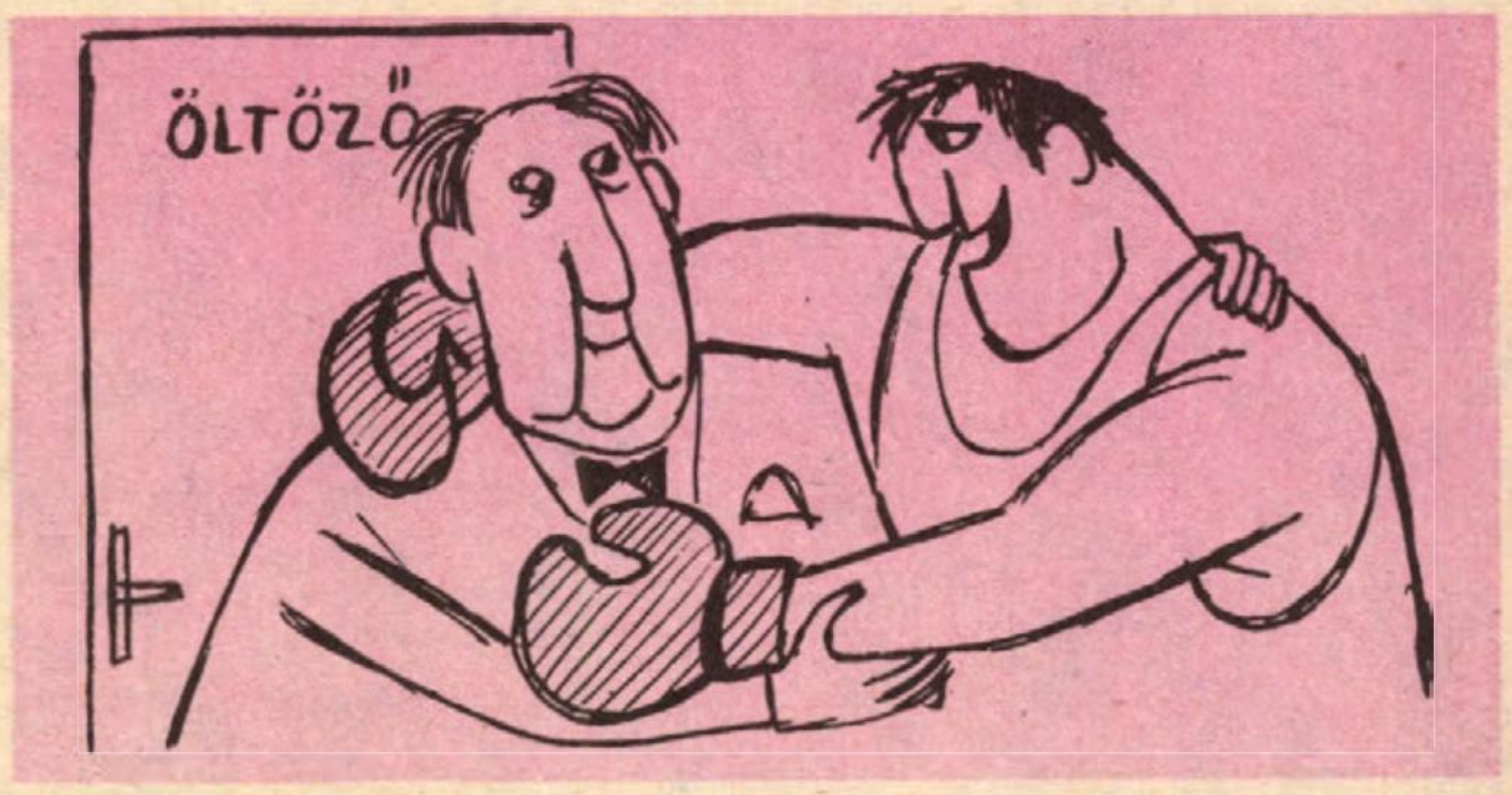

— Na ja — mondta az ökölvívó. — Van itt gógyi, apám, ami belefér. Csak a delta kevés meg a tüdő.

Az ökölvívó is eljárt a drámaíró premierjeire. Ott ült az első sorban, és teljes erőbedobással harcolta végig a darab minden mozzanatát. Sírt, ha sírni kellett, nevetett, ha nevetni kellett, és tapsolt, akár kellett, akár nem kellett. Nehézsúlyú ökölvívó volt. Előadás után aztán mindig felkereste öltözőjében a drámaírót, és akkor nem győzött lelkesedni.

— Nagy vagy, apám — kiáltotta. — Hozzád a Himalája csak légypötty a tavalyi naptáron. Ez az, hapsikám, így kell ezt. Már az első gongra kitáncolsz a sarokból, zutty, egy balegyenes az etetőjükre, amíg hideg a fejük, hogy a szemük is fennakadjon. És nálad aztán nincs megállás, apám, három meneten... pardon, felvonáson... át szórod, mint bolond a lisztet.

— Eegen — nyögte a drámaíró. — Eegen. Mondjuk a tempóval nincs is baj, csak nem ártana valamivel differenciáltabb cselekményt szőnöm. Néhány frappáns ötlet, egy-két finom mellékszál...

— Mellékszál a nyavalyát! — kiáltotta az ökölvívó. Úgy kell az a mellékszál, mint még egy lyuk a fejemre. Nyugi, apám, jól csinálod te ezt, nekem legyen mondva. Piff-paff-puff... csak bele a szende arcvonásaikba, amíg nem repül a törülköző...

— Eegen — szuszogta a drámaíró. — Eegen. Hiszen lenne itt delta meg tüdő. Csak a... hogy is mondjam... a gógyi kevés...

Kicsit irigyelték is egymást, kicsit sajnálták is önmagukat. A bokszoló fifikájával a drámaíró Nobel-díjat nyerhetett volna, a drámaíró deltájával pedig olimpiát az ökölvívó. Hosszú barátságuk a kölcsönös nagyrabecsülésen alapult.

A nehézsúlyúak ugyanis mindig tisztelik egymást.

Peterdi Pál

GALERI

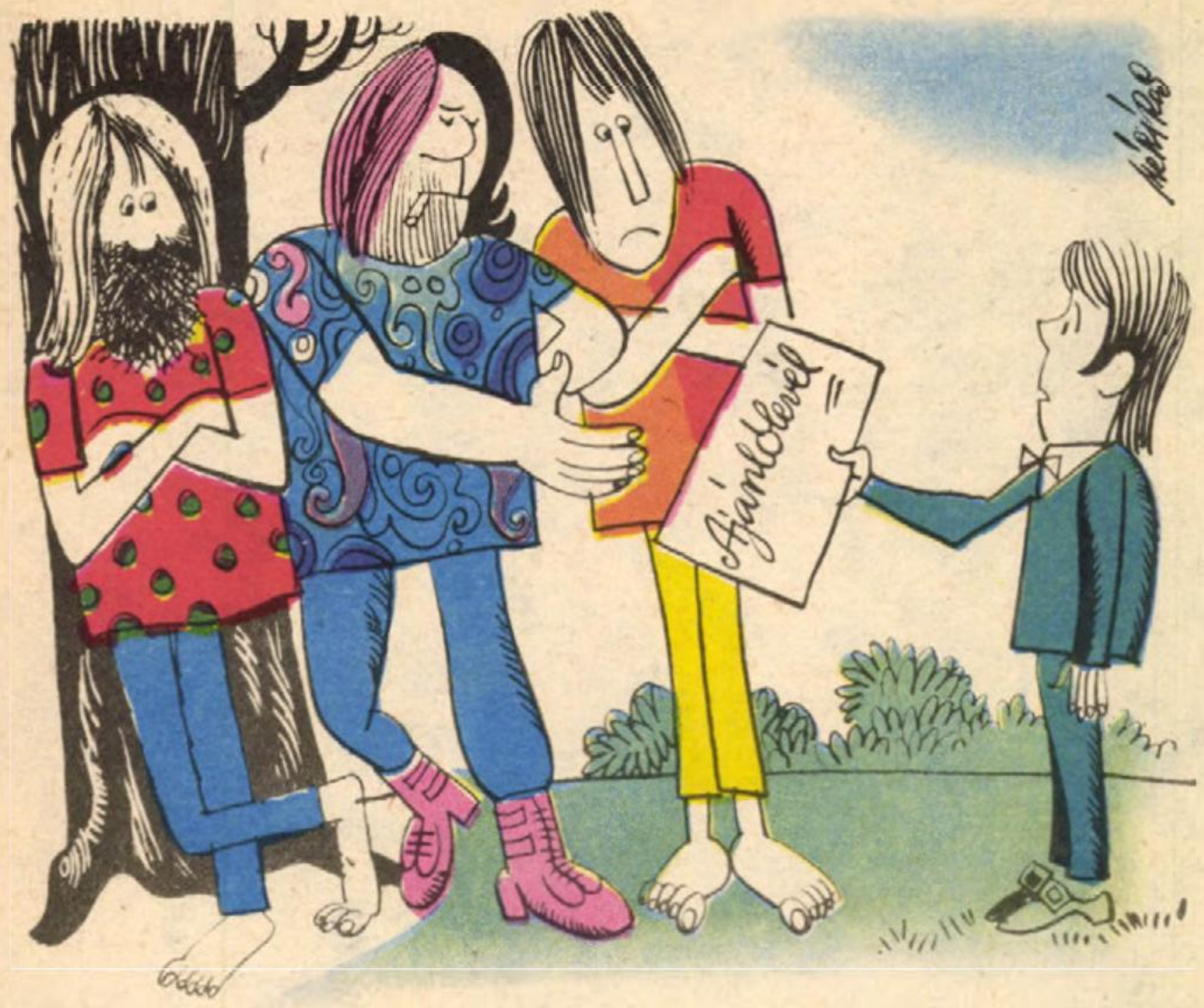

TERVSZERŰ JÖVŐBE LÁTÁS

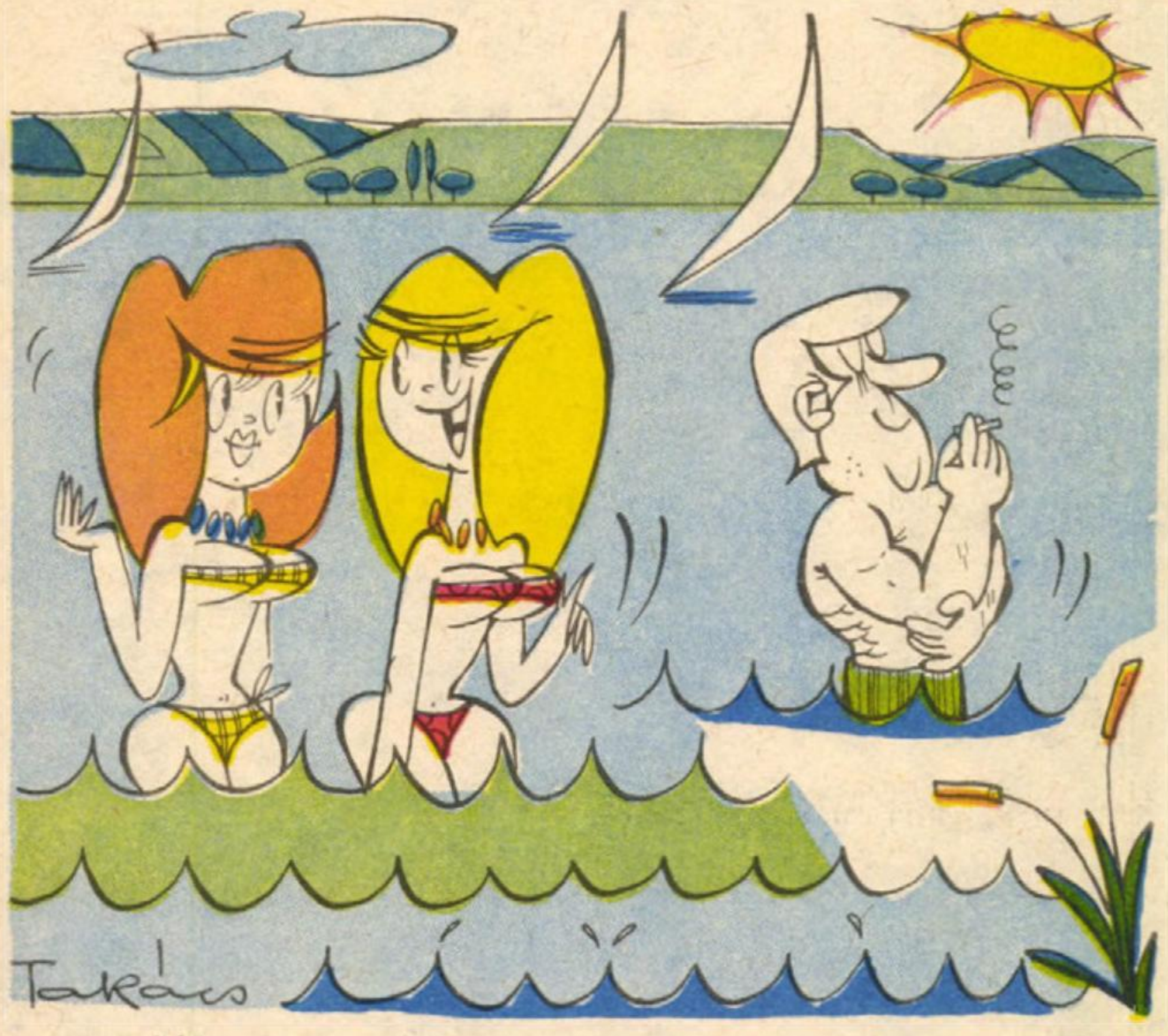

– Még nem is sejti, hogy meg fog velünk ismerkedni.

HÁLÓSZOBA 5 KROKODILLAL

Mindenki vágyik a világhírnév után. Nem lehet mindenki híres feltaláló, táncdalénekes vagy géprabló. A dél-afrikai Jack Searle más módszert használt, s fényképe máris bejárta az egész világot. Egy alkalommal már több napot töltött mérgeskígyók társaságában, de ez még nem volt elég a világhírhez. Most elhatározta, hogy 16 napot és éjszakát tölt el egy ketrecben öt krokodillal. Mivel komoly világcsúcskísérletről van szó, azt kérte, hogy minden reggel számolják meg a krokodilokat.

Az a feltevésünk, hogy a krokodilok létszáma nem változik, de lehetséges, hogy valamelyik reggel egy emberrel kevesebb lesz a ketrecben.

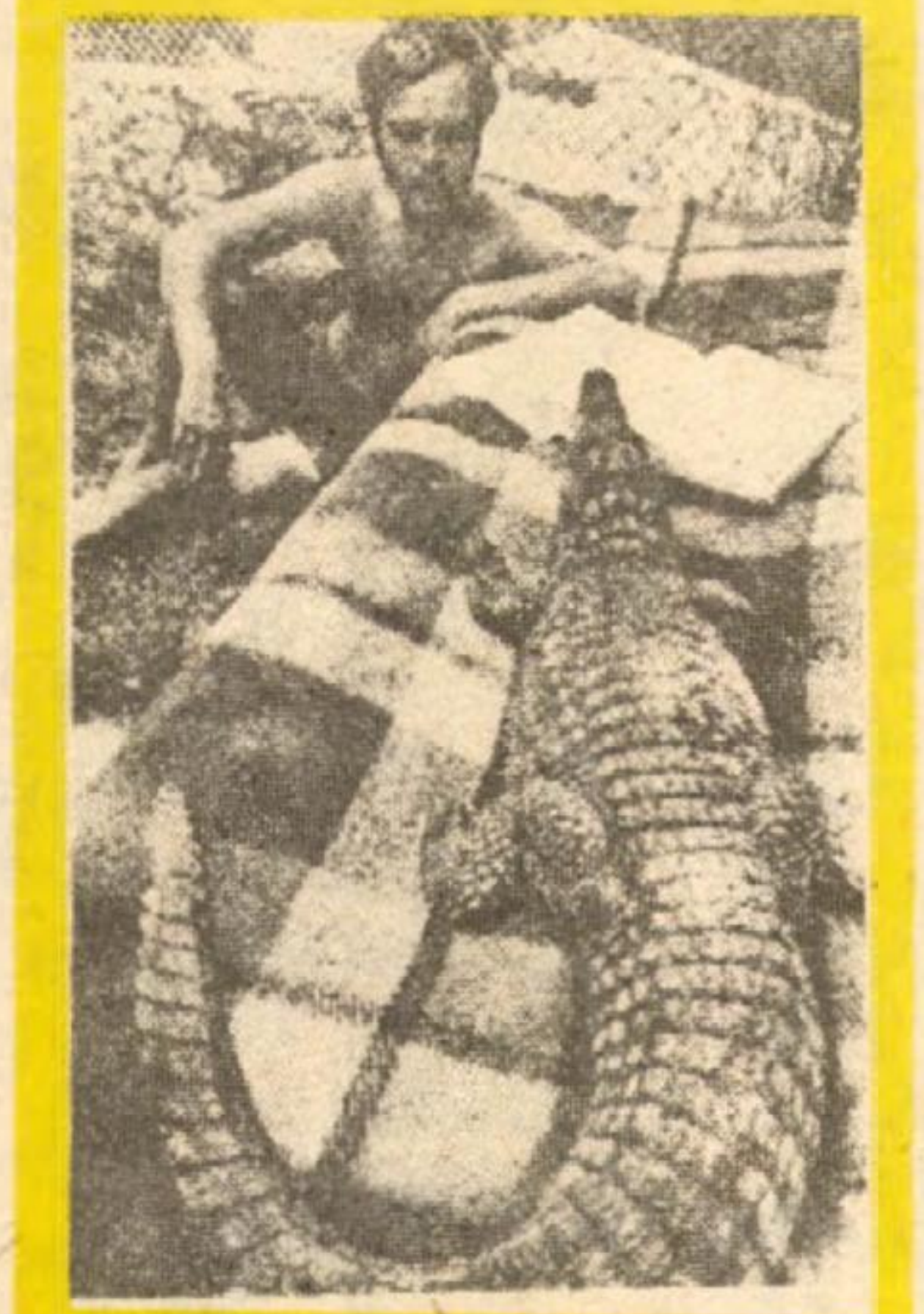

MINDENT AZ IDEGENFORGALOMÉRT!

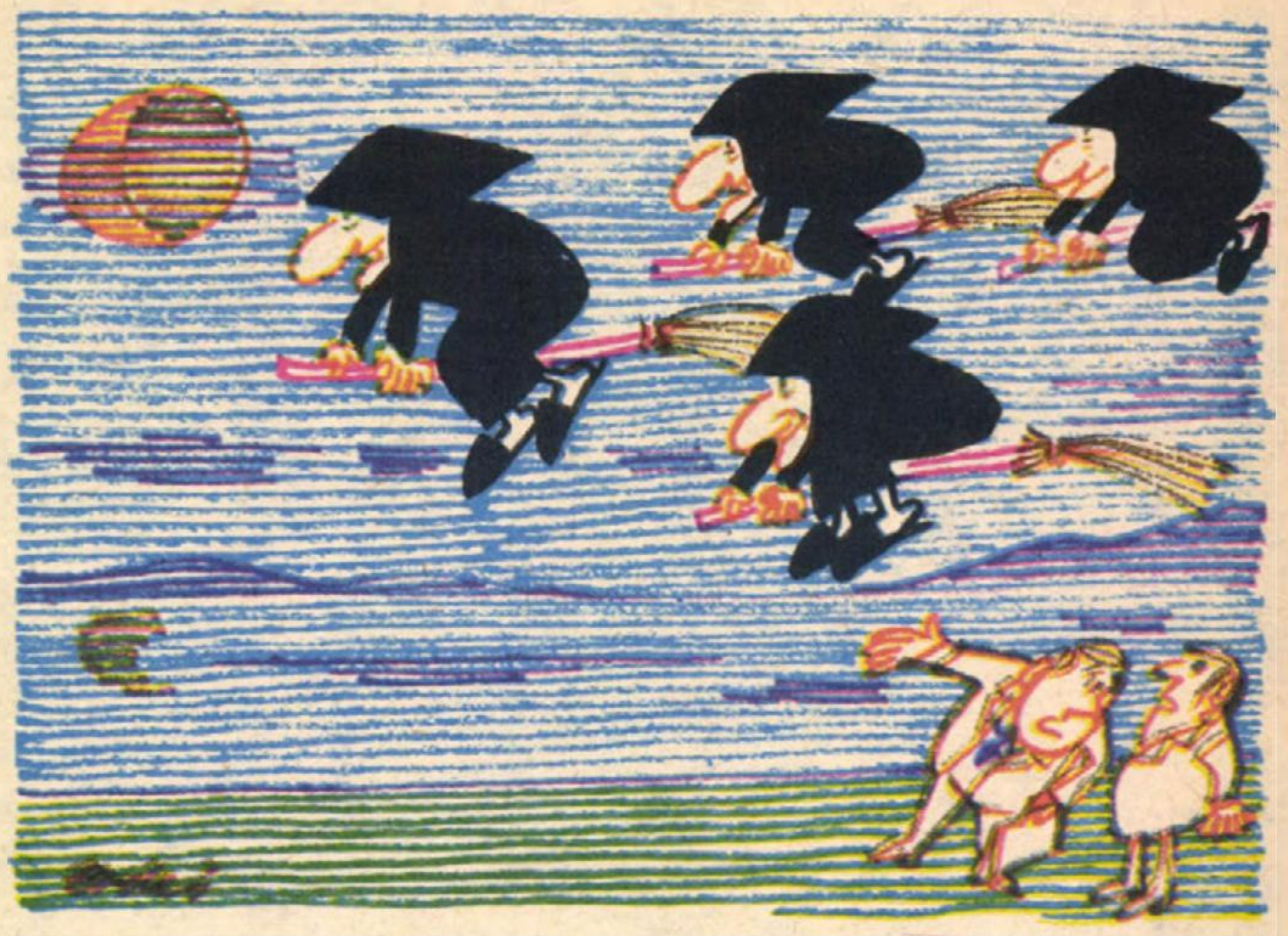

– A nyári hónapokra szerződtettük őket... Hadd legyen nálunk is valami látványosság!

NYÁRI PROGRAM

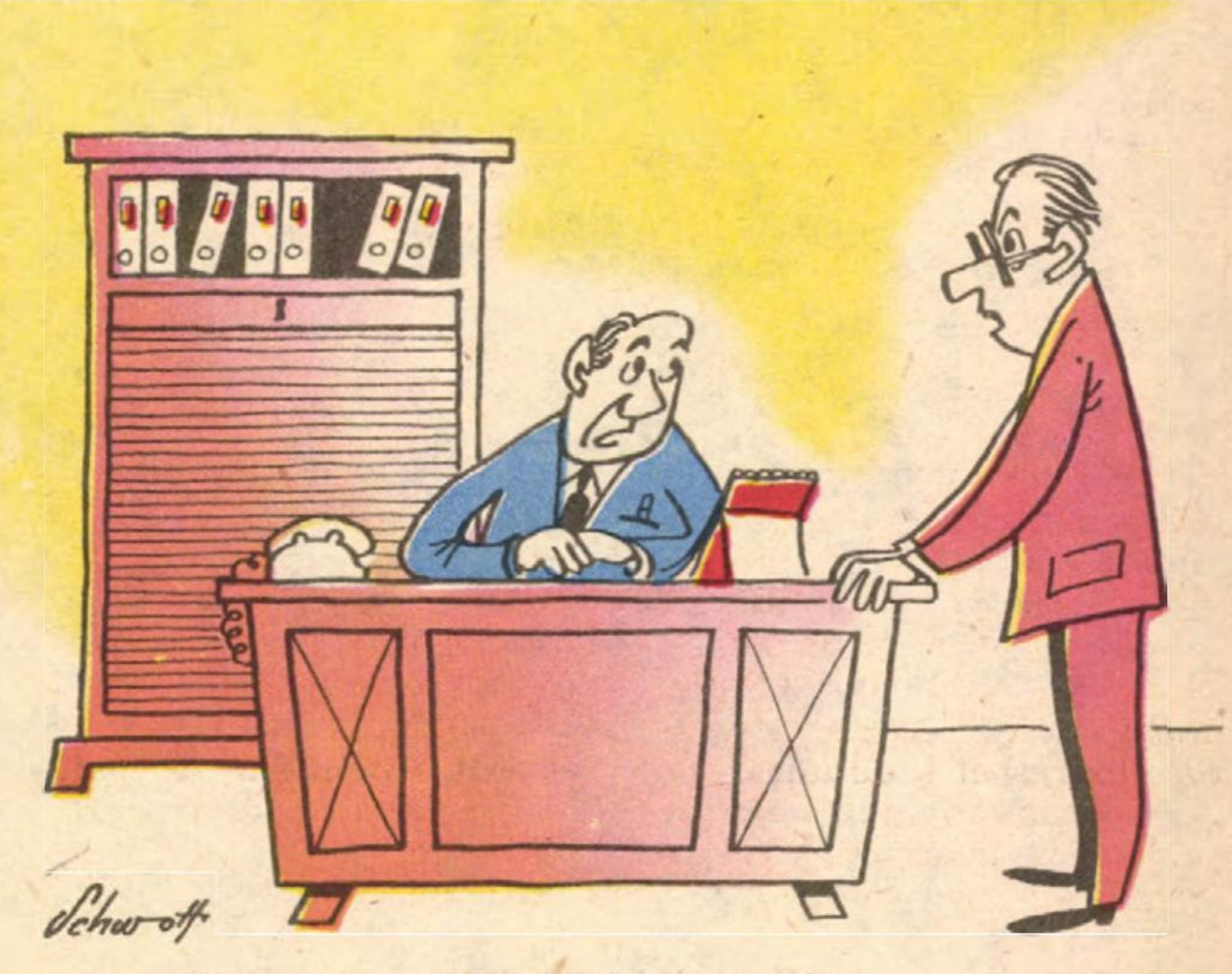

– Mit csinálsz a szabadságod alatt?
– Csöpög a vízcsapom, és várom a szerelőt!

HUMORÜGYBEN DR. KOROM MIHÁLYNÁL

Humorügyi pályafutásom alatt most torpantam meg először, az Igazságügyi Minisztériumban, ahogy mentem föl a lépcsőn a miniszter elvtárshoz. Mindenfelé ünneplőbe öltözött férfiak, komoly tekintettel súlyos szavakat váltanak, vagy nem is szólnak, csak sóhajtanak, bólogatnak. Úgy érzem, szentségtörés itt humorról beszélni.

— Az igazságszolgáltatással kapcsolatban valóban nem éppen a humoros dolgok jutnak az ember eszébe — válaszolja szabadkozásomra dr. Korom Mihály, majd ironikus mosollyal fordít a hangsúlyán — mindaddig, amíg nem lapoz bele a Ludas Matyiba. Ott bizony rajzban és szövegben elég gyakran találkozunk a bekötött szemű, mérleget tartó Justitiával, amint nemcsak igazságot szolgáltat, hanem humort is.

— Másodállásban.

— Ő megteheti, futja az idejéből — legalábbis nálunk, a szocializmusban. Itt az emberek ma már annyira reálisan gondolkodnak, hogy — az igazságot keresve — nem az istenekhez fordulnak, hanem hozzánk, sőt gyakran közvetlen hozzám. Persze azért tőlem elvárnák olykor, hogy istenként cselekedjem. Egyszer például távoli kisvárosból kaptam levelet, amelyben azt kérte írója, hogy menjek el hozzájuk és tegyek igazságot, mert ő elköltözött, de a posta — hiába reklamált — a régi címére kézbesíti a nyugdíját. Máskor meg hajnalban keresett valaki Pécsről, interurbán, és ugyancsak méltatlankodott, hogy nem vagyok a helyemen, amikor az ő ügyében kellene halaszthatatlanul igazságot tennem.

— A bizalomnak spontán megnyilvánulásai ezek.

— Igen, igen, de találkoztam én másféle megnyilvánulásokkal is. Különösen miniszterségem első éveiben számosan kerestek meg telefonon és írásban, hivatkozva rokoni, baráti kapcsolatainkra. Ezek maguk sem bíztak túlzottan az igazukban, hanem arra számítottak, hogy az majd a paragrafusok ellenére is javukra billenti a hagyományos mérlegünket. Soha nem hittem volna, hogy annyi rengeteg unokatestvérem meg egykori játszótársam van. A volt katonacimborákból pedig fölállíthatnék egy hadtestet. Akadt köztük olyan is, akivel együtt harcoltam a Doberdón — születésem előtt tíz évvel —, meg olyan is, akivel együtt jártam a Tiszára pecázni 1903-ban vagy 1904-ben. A pontos dátumra még ő sem emlékezett!

— Ezekhez a félreismerésekhez talán az is hozzájárult, hogy a miniszter a köztudatban többnyire idős férfi...

— ...aki — vág a szavamba a miniszter elvtárs — A rendszámú nagy fekete hajóval száguldozik. Így érthető, hogy a jó múltkor, amikor a város közepén lerobbant a kocsim, és egy arra haladó barátom Trabantjával vitt bizonyos hivatalba, a főbejáratnál — enyhén szólva — hosszan és bizalmatlanul mustráltak.

— Ez még akkoriban történhetett, amikor nem ismerte önt személyesen az ország.

— Televíziós szerepléseimre gondol — mondja bólogatva és elgondolkodik. — Hát, igen, sok mindent csináltam már életemben, s mostanában még ezt is: föllépek az ország legnagyobb színpadán. Bevallom, először volt egy kis lámpalázam, mert eszembe jutott, milyen árgus tekintettel figyelhetnek a falumbeliek, ők ugyanis nagyon szemmel tartanak engem. Talán tudja, hogy néhány évig a Határőrség parancsnoka voltam, tábornoki rangban. 1963-ban a Központi Bizottság titkárává választottak. Ezt a politikailag fontosabb beosztásomat hivatalos közlemény is tudtul adta avval, hogy „...és megbízták az adminisztratív osztály felügyeletével". Néhány héttel azután látogatóban voltam otthon. Feltűnt nekem már az első órákban, hogy nagyon méregetnek az emberek. Fürkészve néznek, körülményesen beszélnek velem. „Mi bajuk ezeknek?" — tűnődtem magamban, amikor végre egy régi pajtásom félre vont, és tapintatosan suttogva így szólt: „Te, Miska! Mondd meg nekem, de őszintén, mi rossz fát tettél a tűzre, hogy generálisból adminisztrátorrá fokoztak le?"

— Sikerült megnyugtatni őt?

— Igen, de mondhatom, „gyanúsítás" ilyen jól még nem esett embernek.

Sólyom László

VILÁGSZÁM

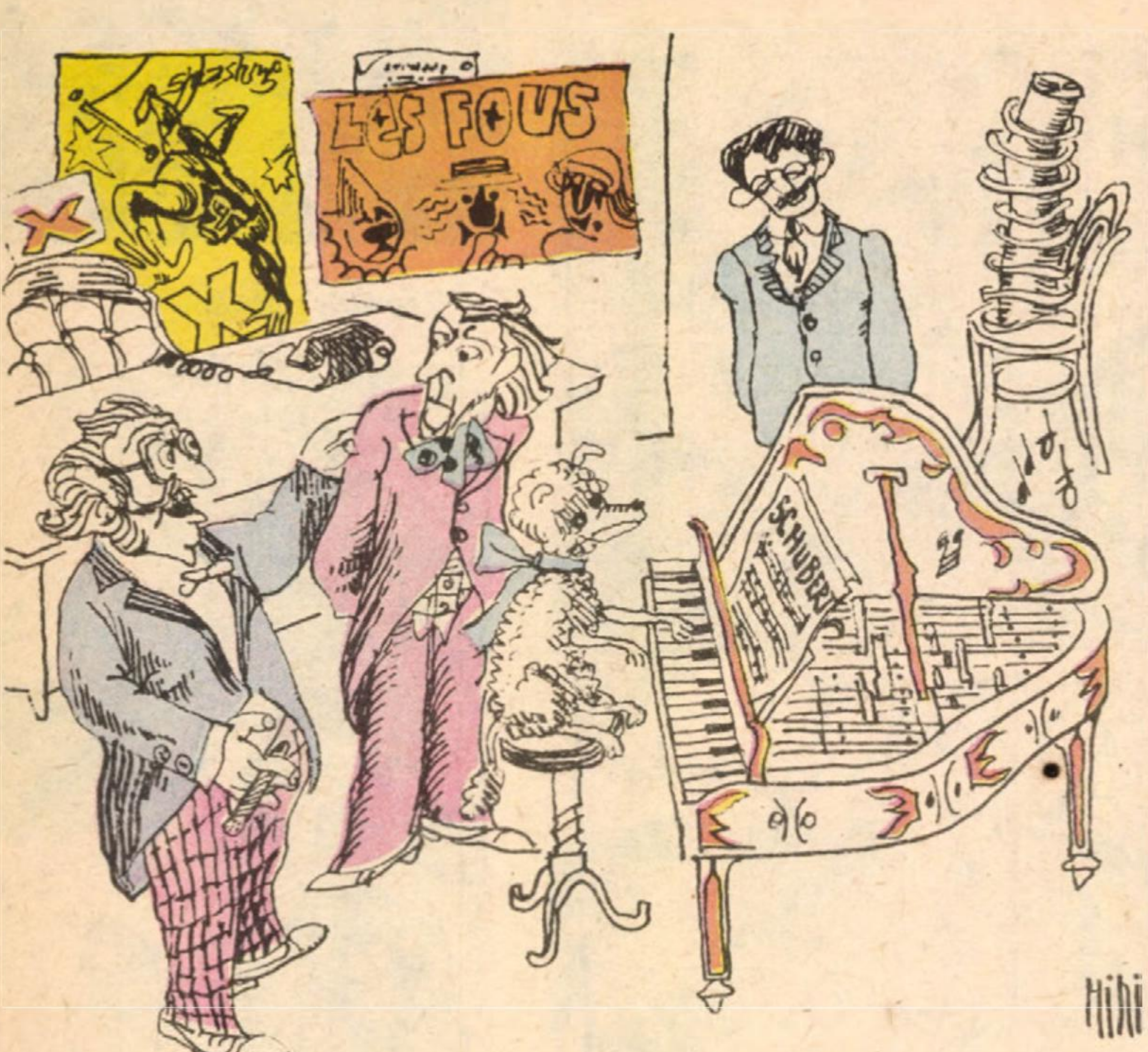

– Nem akarom elkedvetleníteni, de nem tud a kutyája valami beatet játszani? . . .

EGY USA-SZENÁTOR TELEFONÁL

Szegő Gizi rajza

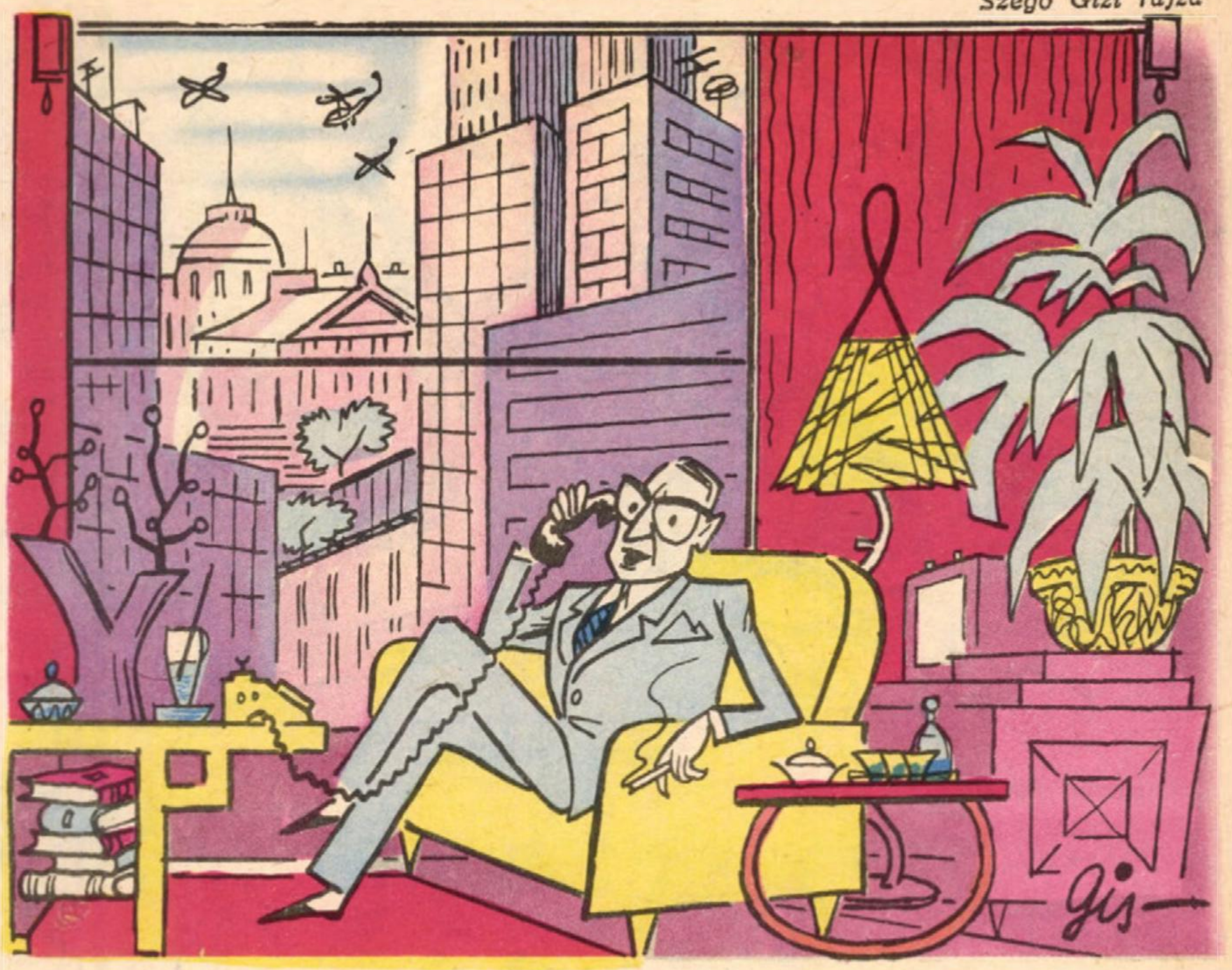

– Kedves lehallgatóim! . . .

VÁLÓPER

A válókeresetet én adtam be. Az első tárgyaláson az alperes élt a jogával, és nem vett részt a kínos procedúrán. A bíró szigorúan végigmért, és én éreztem, hogy az alperessel szolidáris.

— Beadványában azt írja, hogy az alperes miatt egyetlen nyugodt estéje sem volt . . .

— Így van, kérem! Amikor fáradtan hazatértem a hivatalból, szerettem volna egy kicsit szunyókálni, olvasgatni, rádiót hallgatni, vagy a gyerekeimmel törődni, de ő nem engedte. Beszélt, fecsegett és elvárta, hogy figyeljek rá.

— Eleinte persze ez nem zavarta — jegyezte meg egy kicsit gúnyosan a bíró.

— Valóban, eleinte szerettem hallgatni. Nem tagadom, nagy szerelem volt. Néha még éjjel is felköltöttem. Ilyenkor nem szólt semmit, csak nézett rám a fénylő nagy szemével, de én ettől is boldog voltam. Akkoriban még nem sejtettem, hogy mindig ő akar központ lenni . . .

— Maga tette azzá — szólt közbe az egyik ülnök.

— Igen, de később felébredt bennem a vágy, hogy néha találkozzam a régi barátokkal, leüljek egy kis vendéglőbe kártyázni vagy beszélgetni. De nem hagyta. Lassan elhidegültek a régi cimboráim, és esténként ketten ültünk a szobában. Én hallgattam, belőle pedig dőlt a szó.

— Beadványában leírta azt az elcsépelt közhelyet, hogy az alperes elmaradt magától a fejlődésben. Nem gondolja, hogy ebben maga is hibás?

— Én nem tehetek erről. Amíg én napközben tanultam, olvastam, ő aludt vagy henyélt. Nem csoda, hogy ma is ott tart, ahol tíz évvel ezelőtt.

— És arra nem gondol, hogy neki nemcsak magával kellett törődnie? Az ő feladata volt a gyermeknevelés, de még a maga szüleinek ellátása is.

— Ne tessék sorolni, nekem is elmondta, hogy nem tud ezerfelé szakadni. Képtelen minden igényt kielégíteni. Nem bánom, ha kegyetlennek tartanak, akkor is kimondom: én azért hoztam a házba, hogy az én kedvemben járjon.

A másik ülnök felháborodva csóválta meg ősz üstökét:

— Micsoda maradi népek vannak!

— Elviselhetetlen, kérem — folytattam —, hogy az alperes majdnem mindig ugyanazt hajtogatja. Mindent ismétel, vannak vesszőparipái, melyekre rákap, és azokat nem lehet vele abbahagyatni.

— Mikor határozta el a válást? — kérdezte a bíró szigorúan.

— Tavasszal az alperest kórházba kellett szállítani. Két hétig tartották bent. Hát, kérem, én ezalatt a két hét alatt újra megtaláltam a nyugalmamat. Esténként csönd volt, a gyerekekkel sétáltunk, kikérdeztem a leckéjüket. A gyerekek is pihenten ébredtek, és én elfelejtettem, hogy idegesség is van a világon. Az öregek boldogok voltak, mert végre újra elmesélhették, hogy milyen szép volt a mama annak idején, és hogyan tüntette ki magát a papa Isonzónál, és milyen szép gyerek voltam én kiskoromban.

A bíró láthatta, hogy az elhatározásom szilárd. Csak formálisan kísérelte meg a békítést, majd tagadó válaszom után kijelentette: a bíróság visszavonul, és várjak a folyosón.

Ültem a padon, boldog várakozással. Egyszerre megállt előttem egy férfi:

— Van egy ajánlatom — mondta. — Én átveszem a . . . hogy is hívják?

— Viktóriának.

— Szép név — bólintott. — Hajlandó vagyok kétezerötszáz forintot adni érte.

— Háromezer — feleltem.

— Kettőezer-nyolcszáz.

— Uram, ez egy Viktoria Super. Még garanciális, kétnormás, a színes adást is veszi.

A vevőjelölt hamiskásan rám kacsintott:

— Vallja be, megtetszett magának egy újabb típus . . .

— Maga téved! A műsor abban is ugyanaz. Na, tegyen ki kétezer-kilencet, és csapjon bele — tartottam elé a kezem.

— És tényleg nem vesz újat?

— Bolond lennék! Ha nagyon hiányzik, majd elmegyek a barátomhoz. Engem, uram, nem fűznek be addig, amíg más embernek van televíziója . . .

Ősz Ferenc

NEHÉZ FELADAT

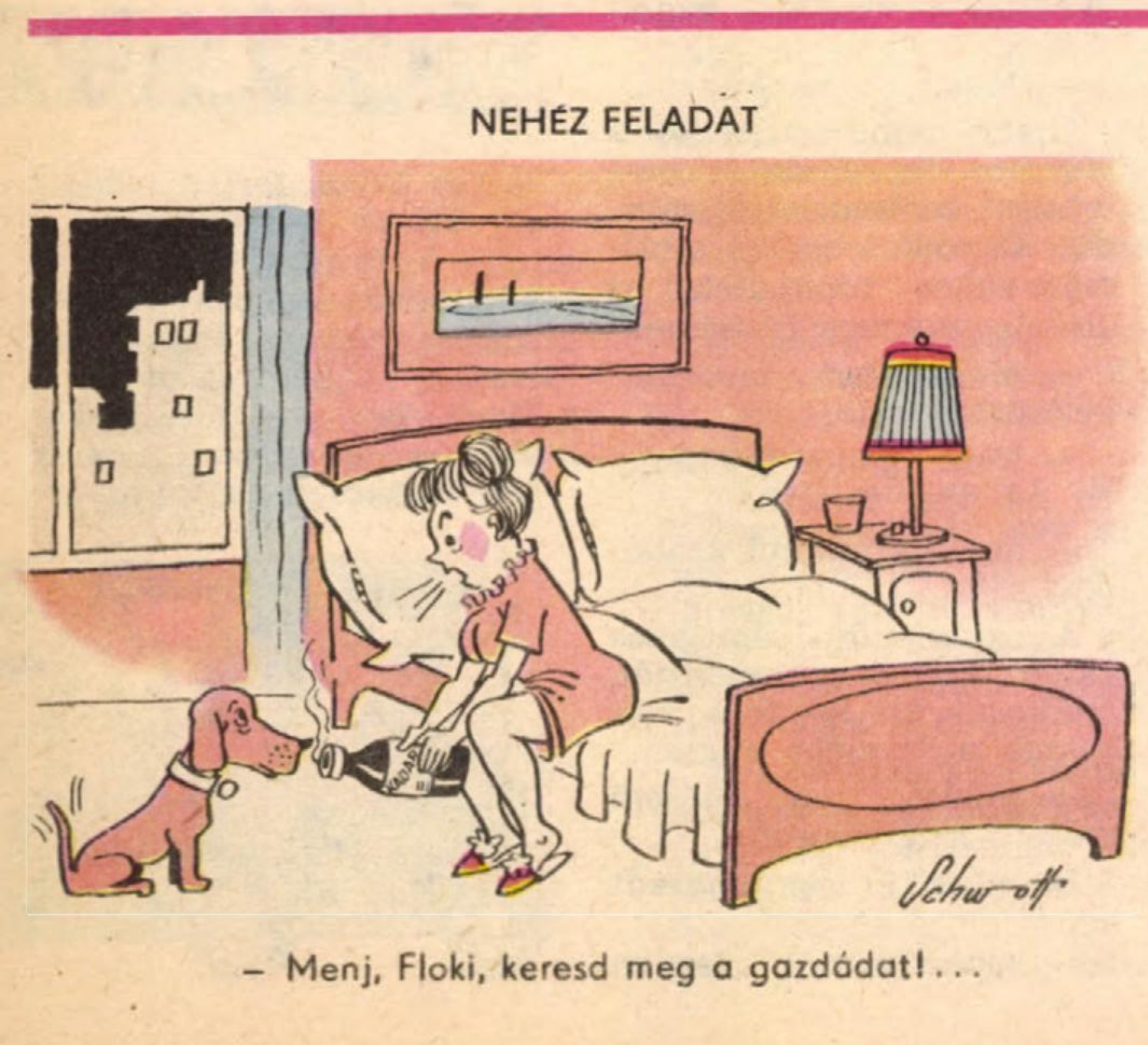

– Menj, Floki, keresd meg a gazdádat! . . .

FEJLŐDŐ SZOLGÁLTATÁSOK

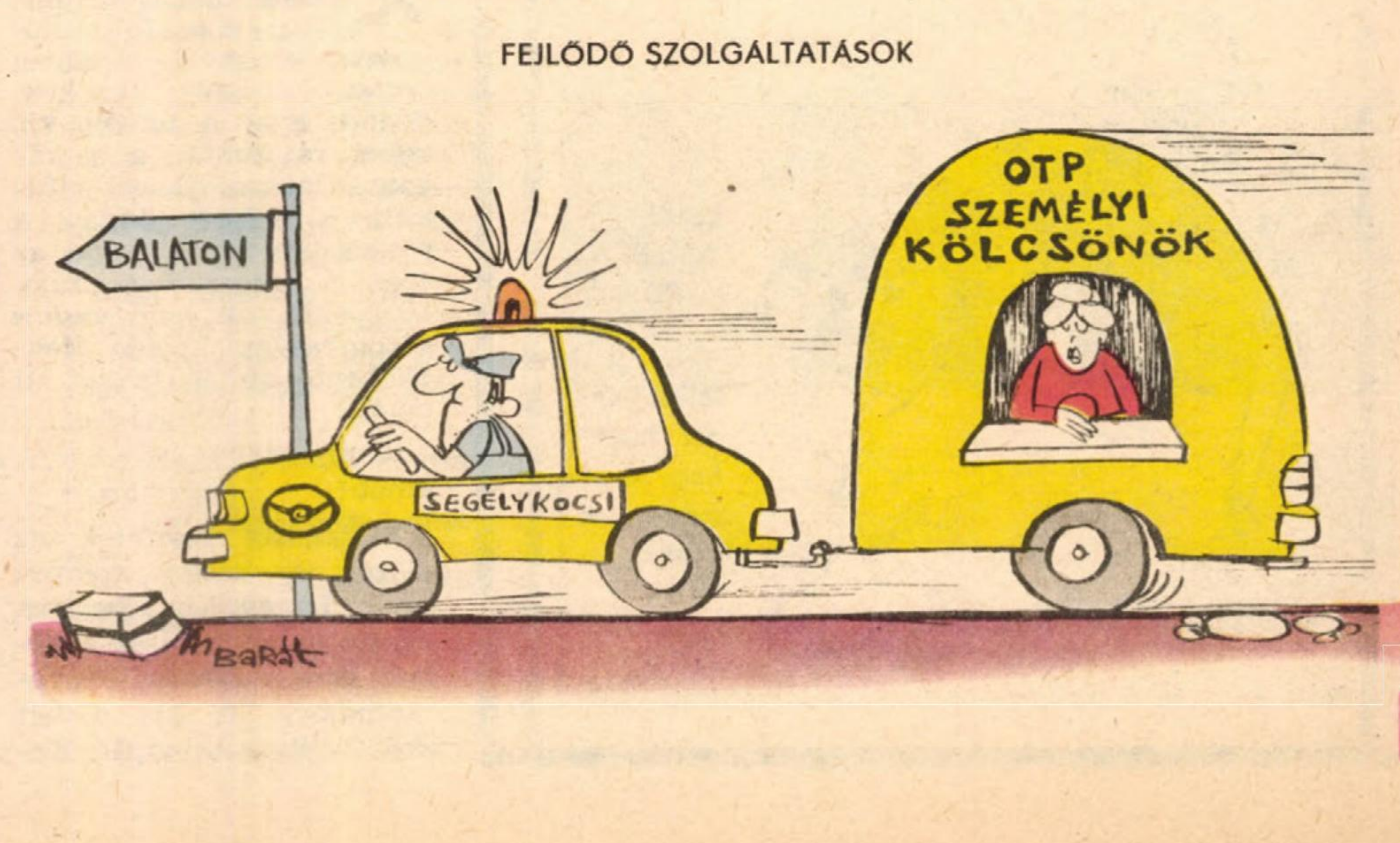

MEGKÉRDEZTÜ RAJZOLÓINKAT:
Mi az abszolút ügyetlenség?

Szűr-Szabó József:

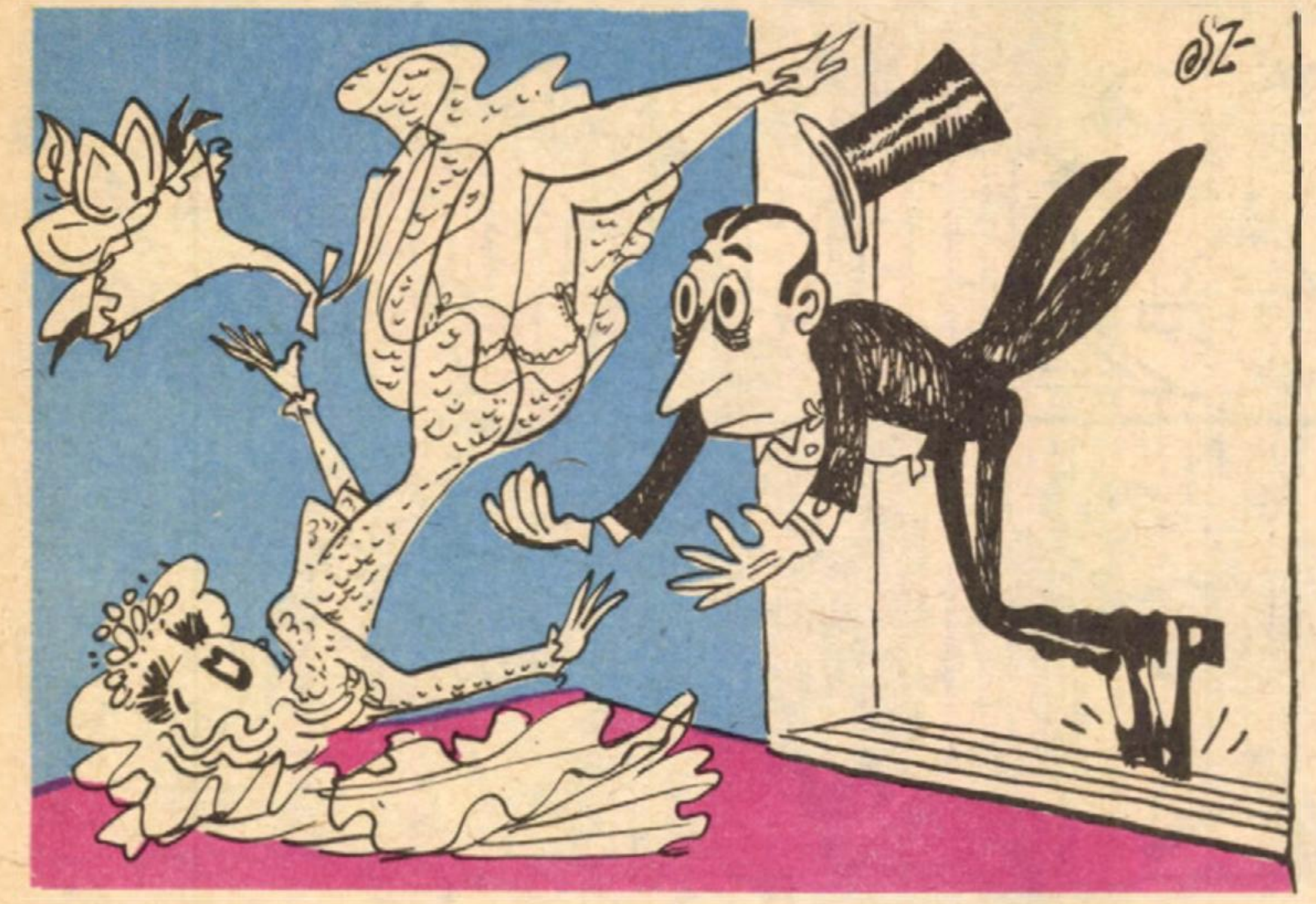

Barát József:

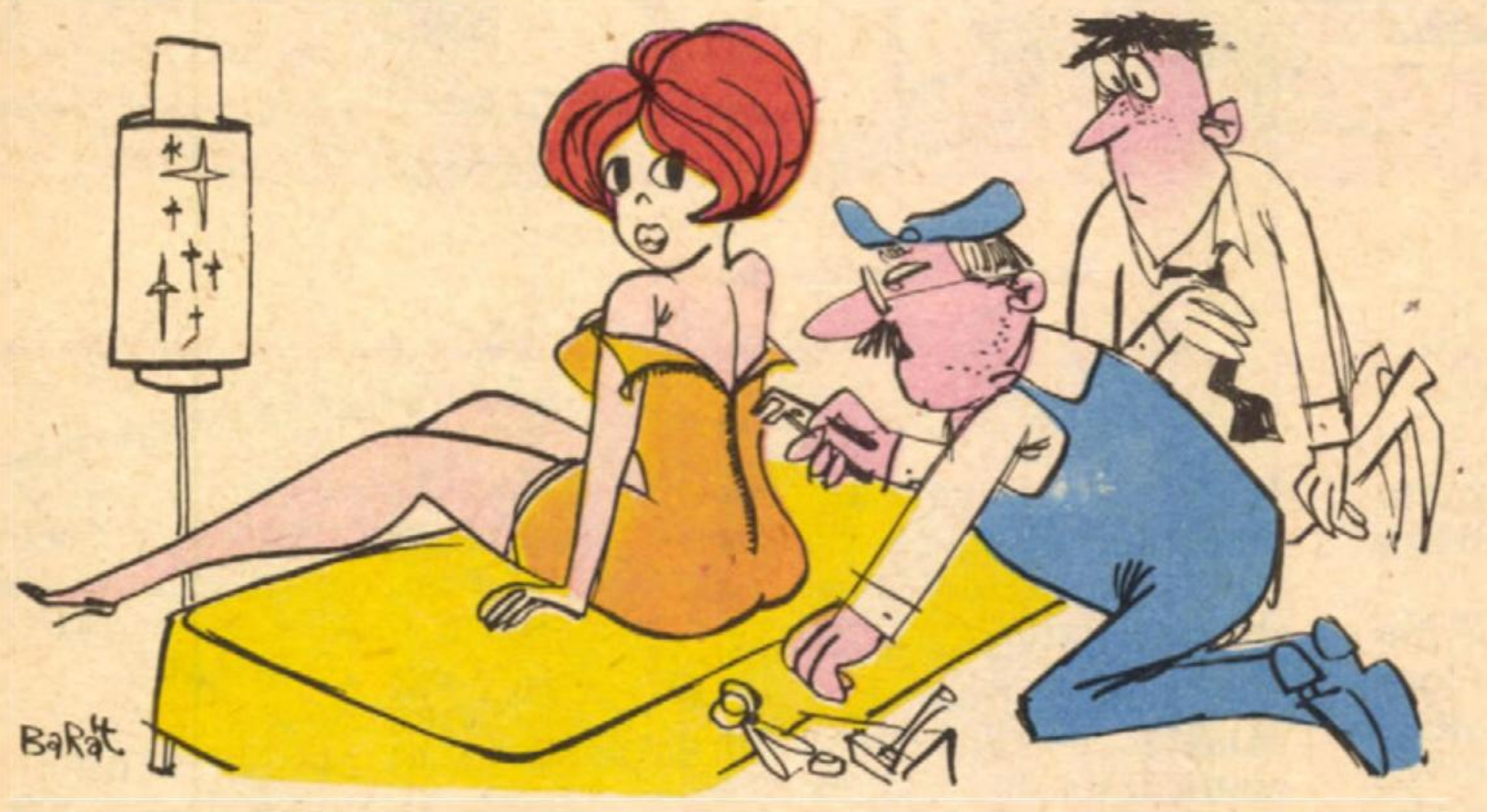

– Ha valakinek egy cipzár kinyitásához műszaki segítség kell.

Takács Imre:

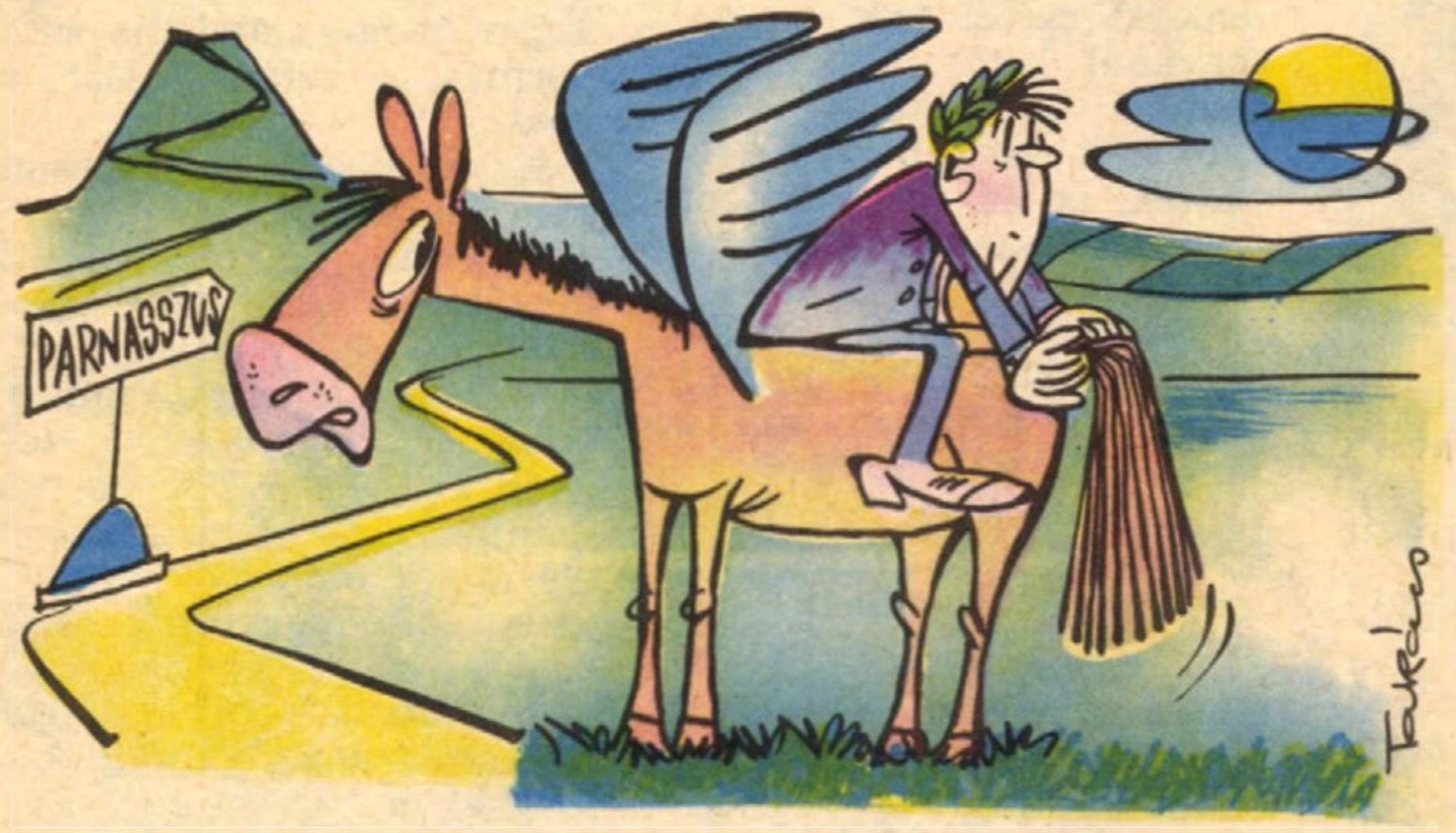

– Fordítva felülni a Pegazusra!

Dallos Jenő:

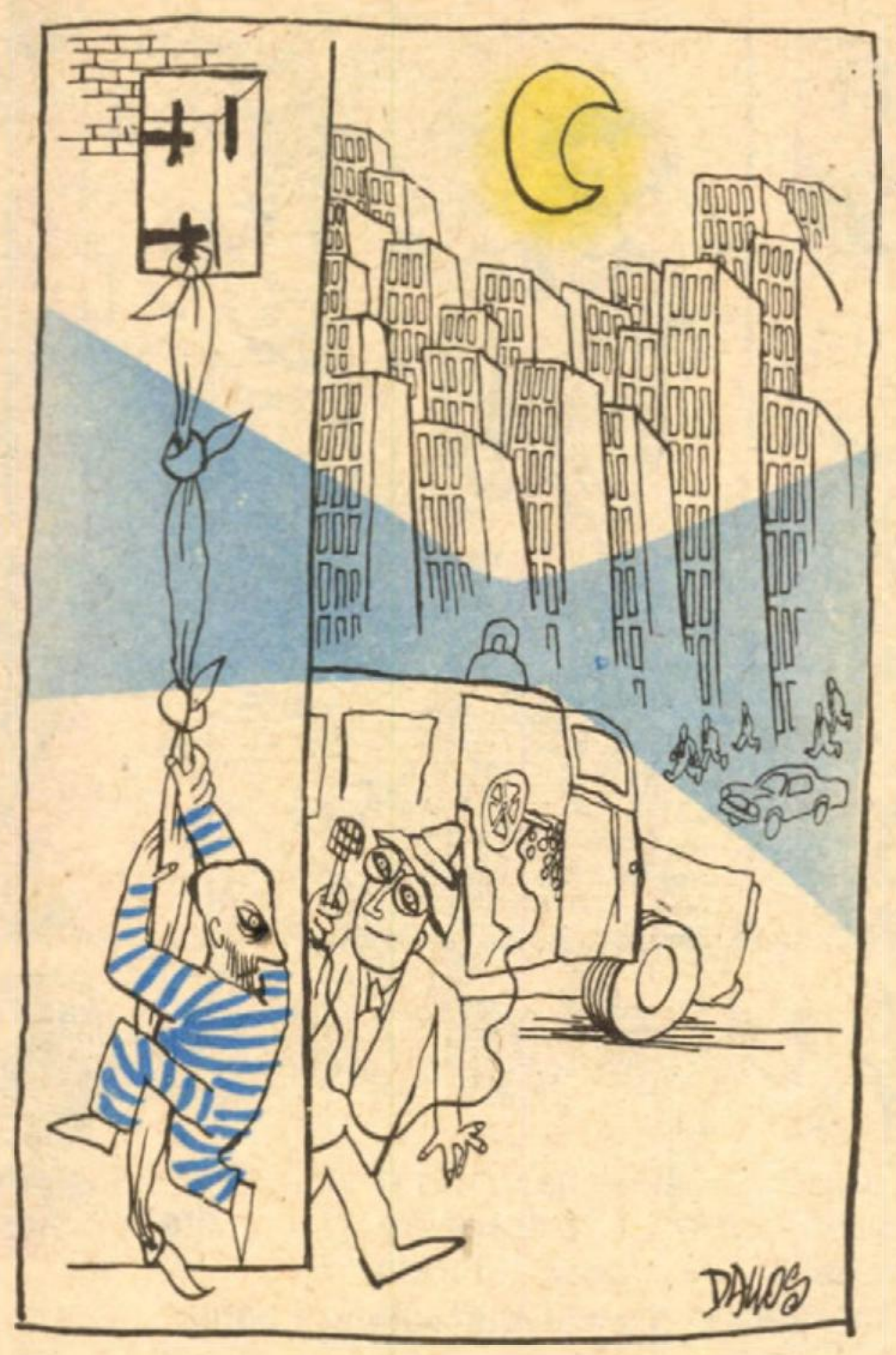

– Besétálni a „Kék Fény" karmai közé ...

Balázs-Piri Balázs:

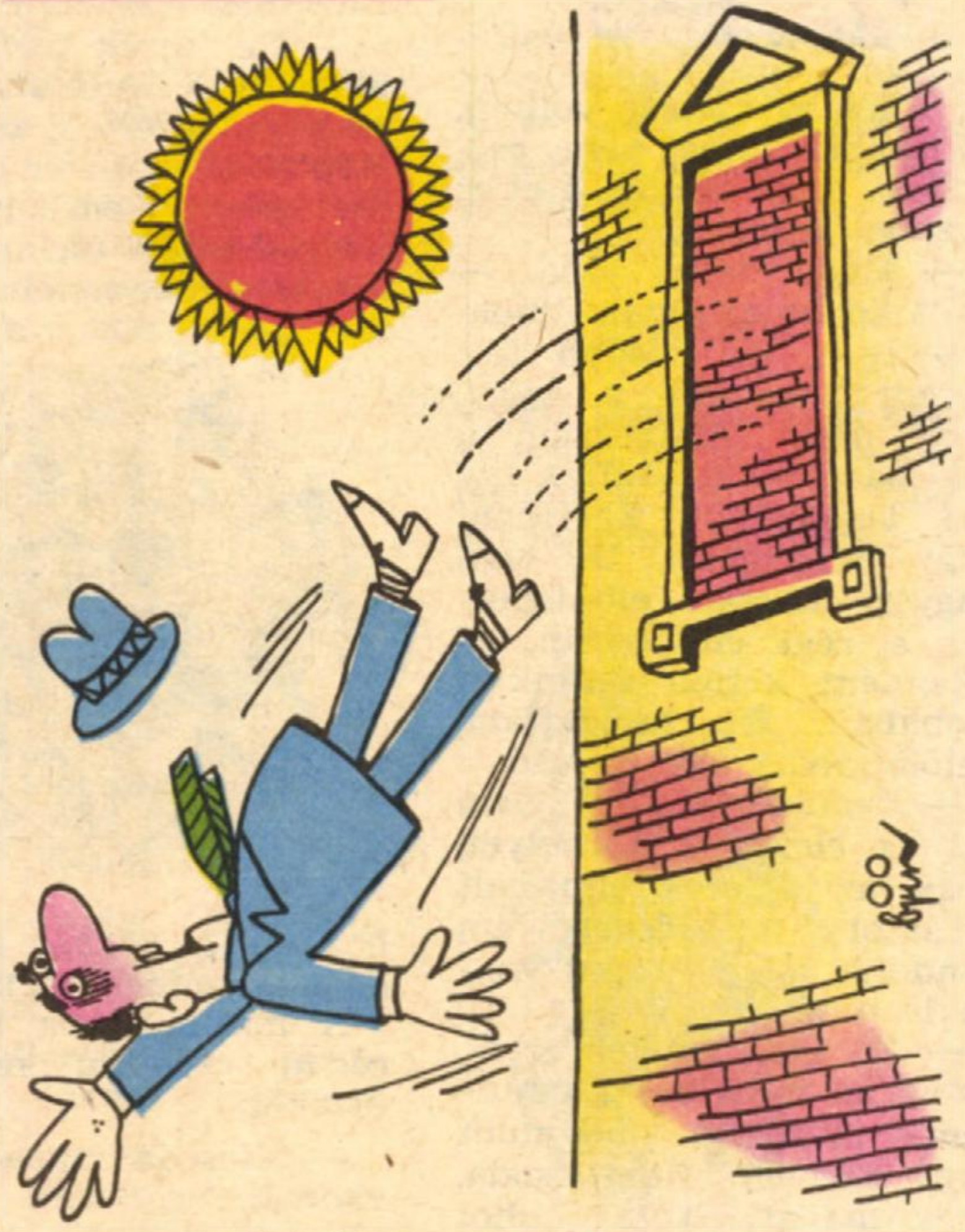

– Vakablakon kiesni ...

Hegedűs István:

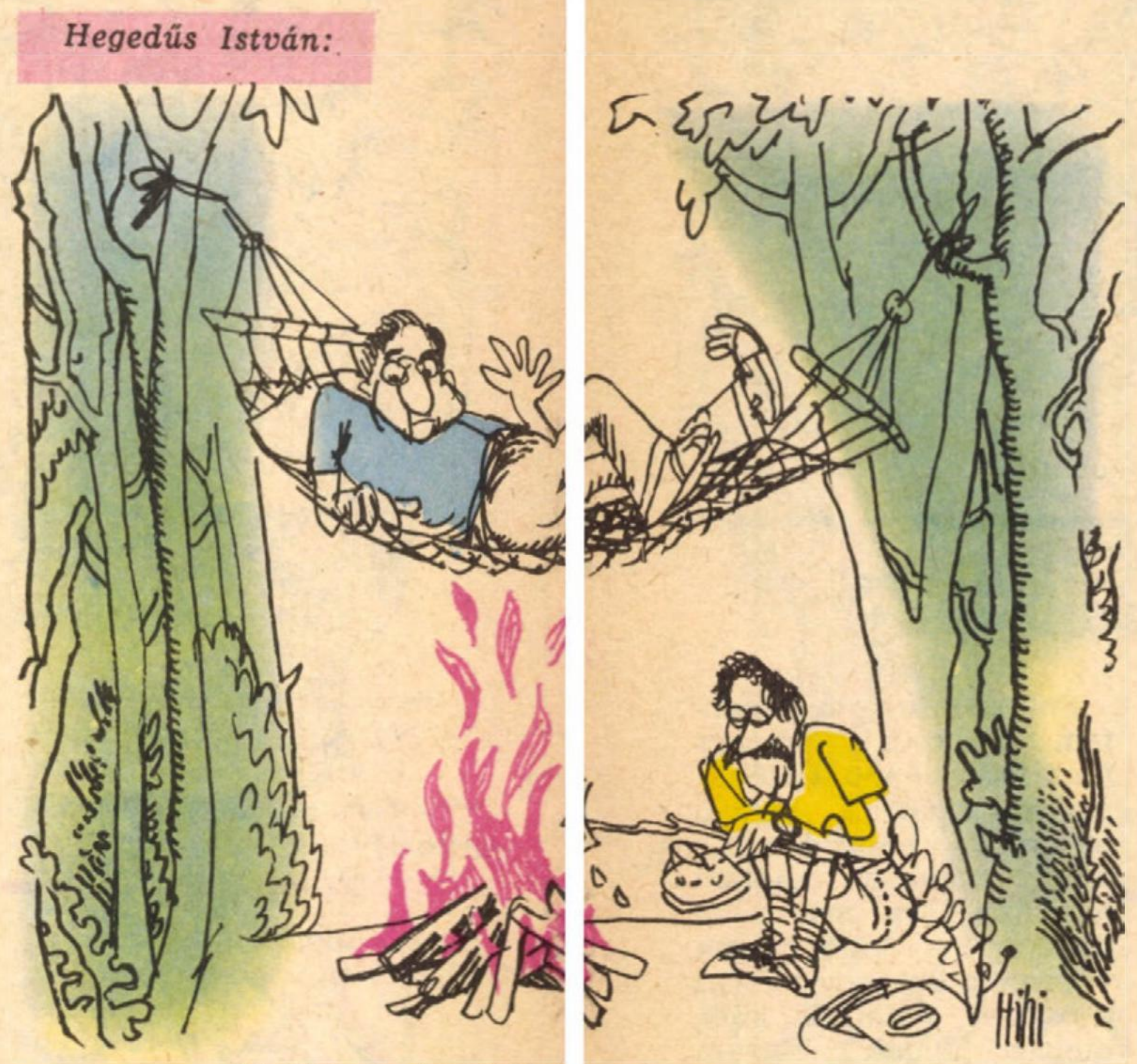

– Üdülőben pihenő főnö alatt tábortüzet gyújtani ...

Várnai György:

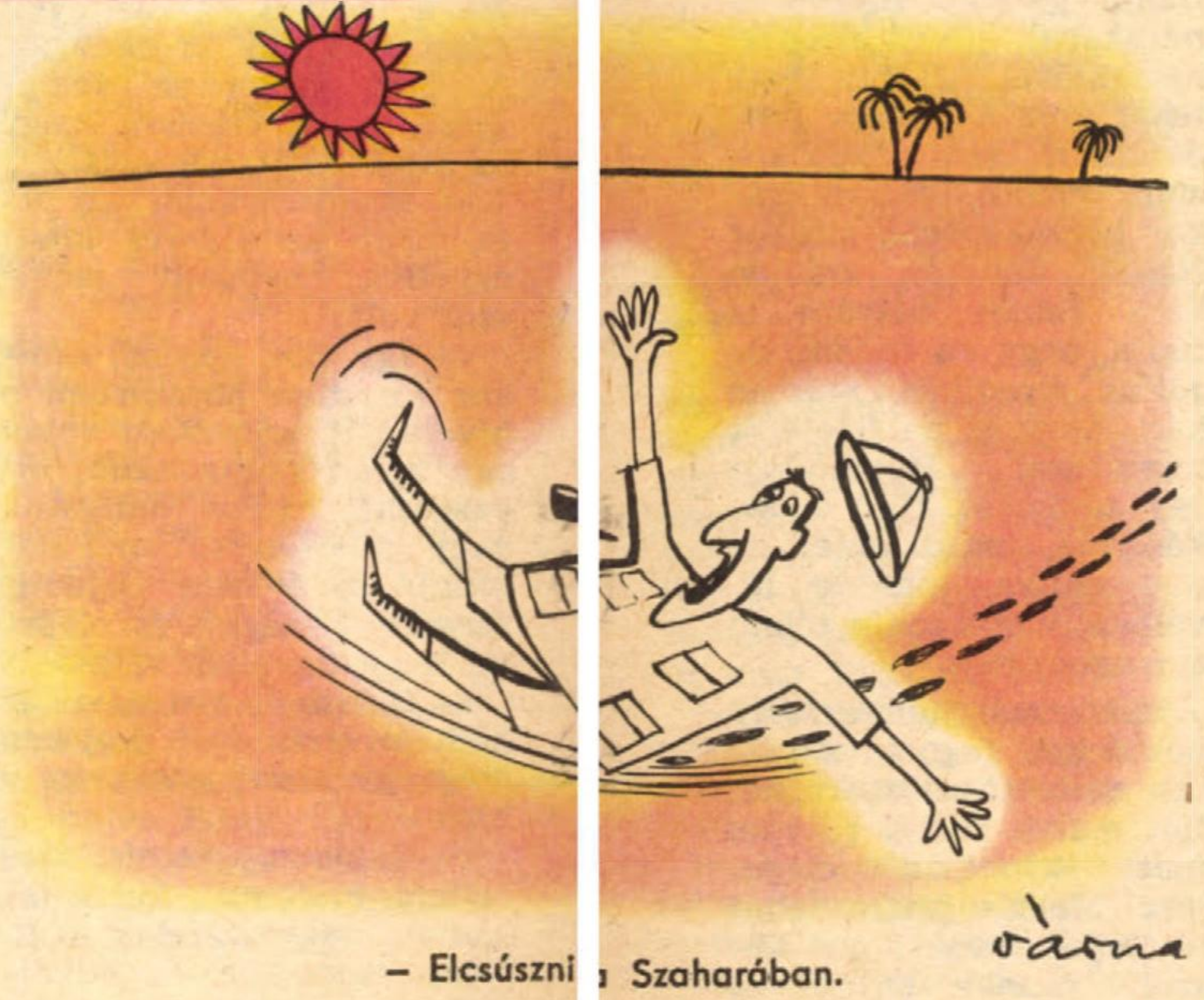

– Elcsúszni a Szaharában.

Brenner György:

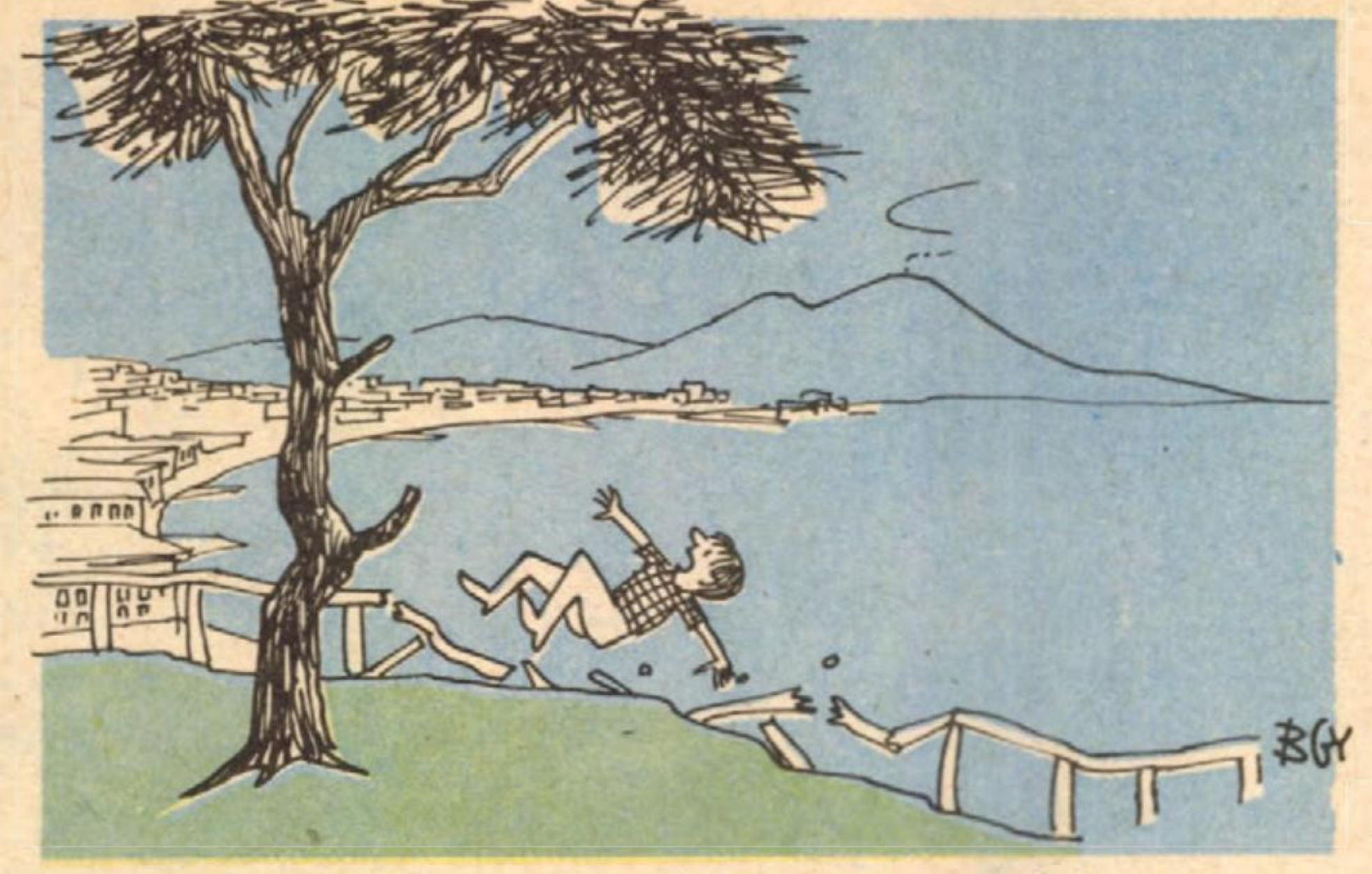

– Nápolyt látni és tényleg meghalni.

Endrődi István:

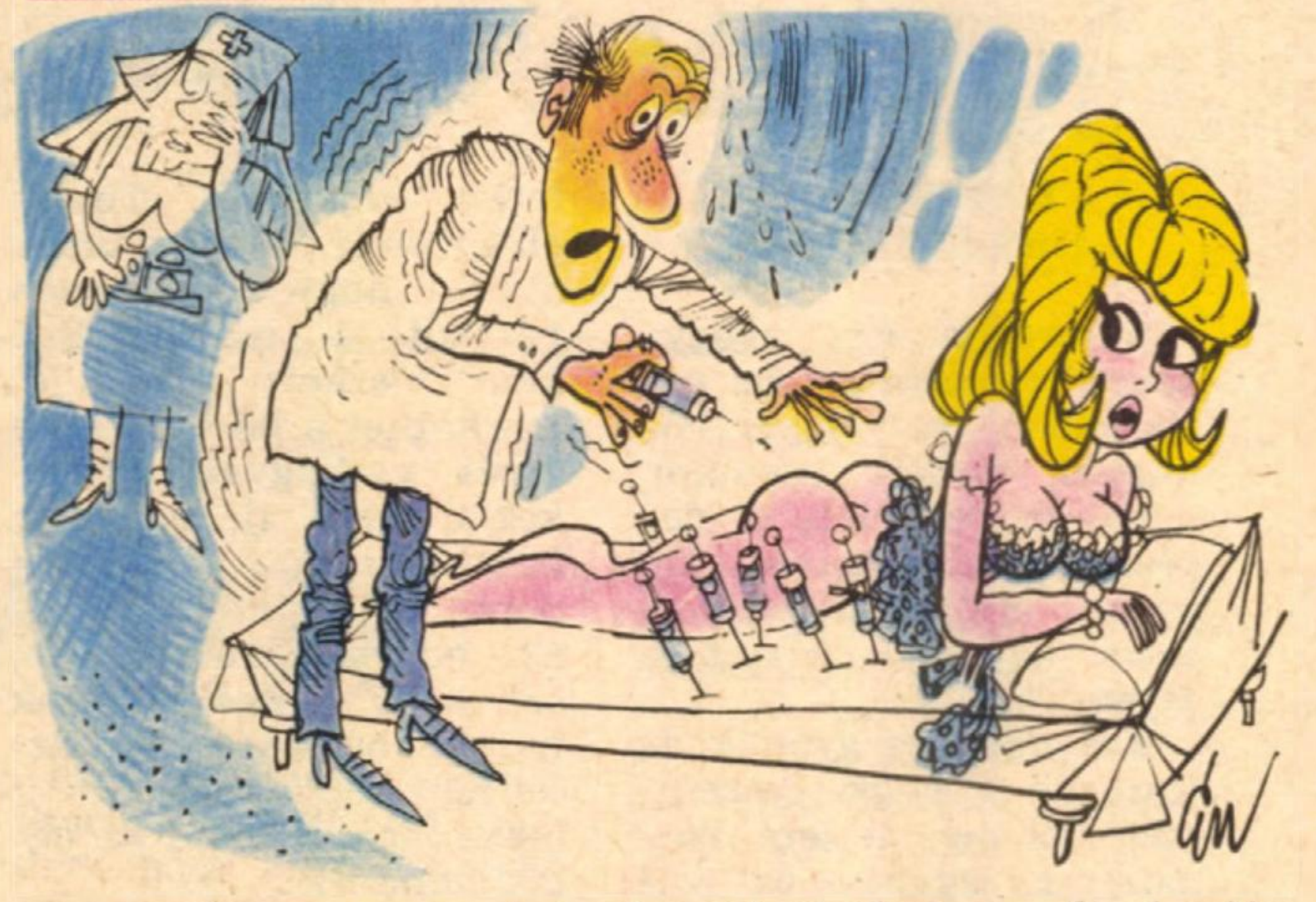

– Ha az orvos a hetedik injekcióstűvel sem ér el találatot ...

Erdei Sándor:

– Kiesni a pártfogó tenyeréből.

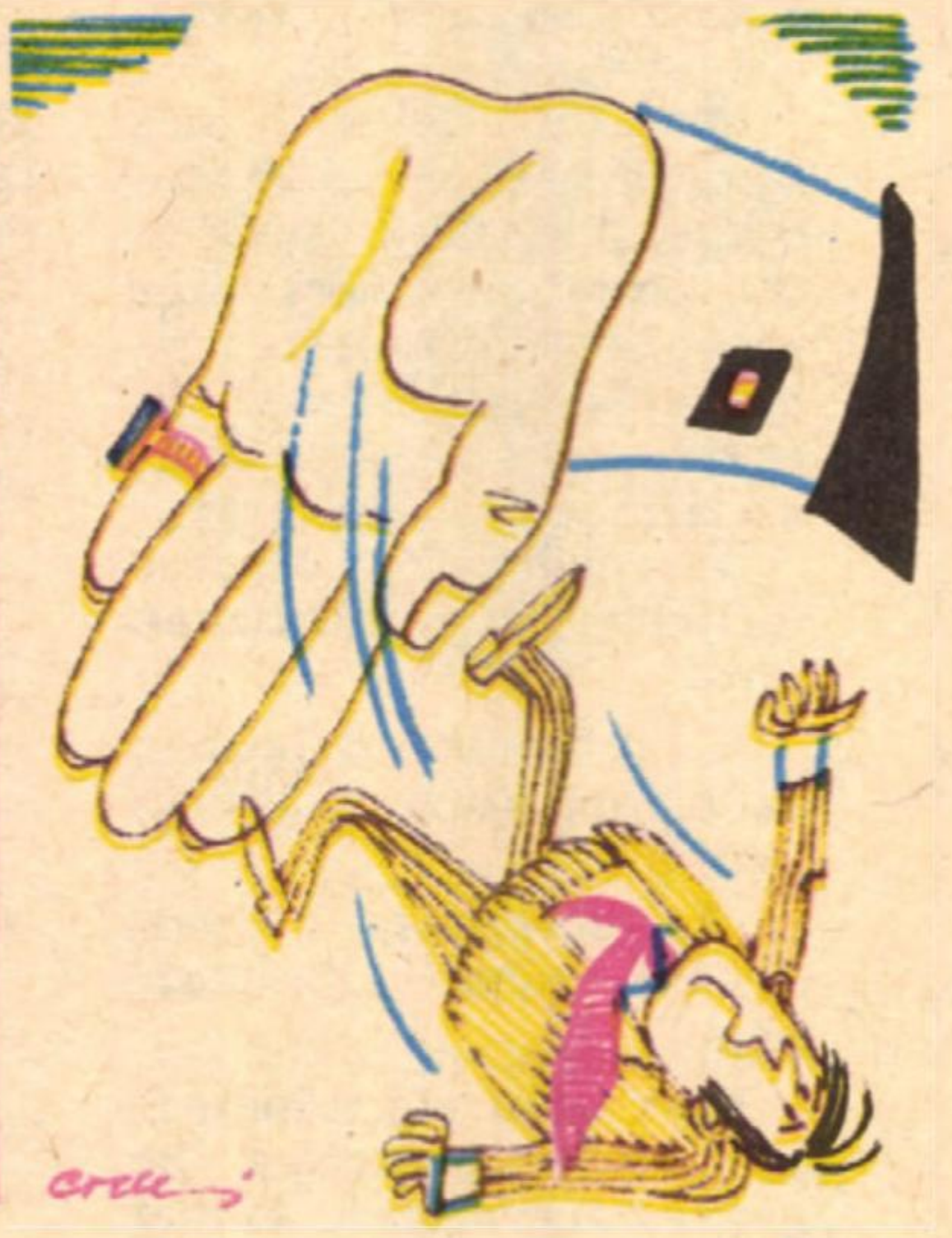

Vasvári Anna:

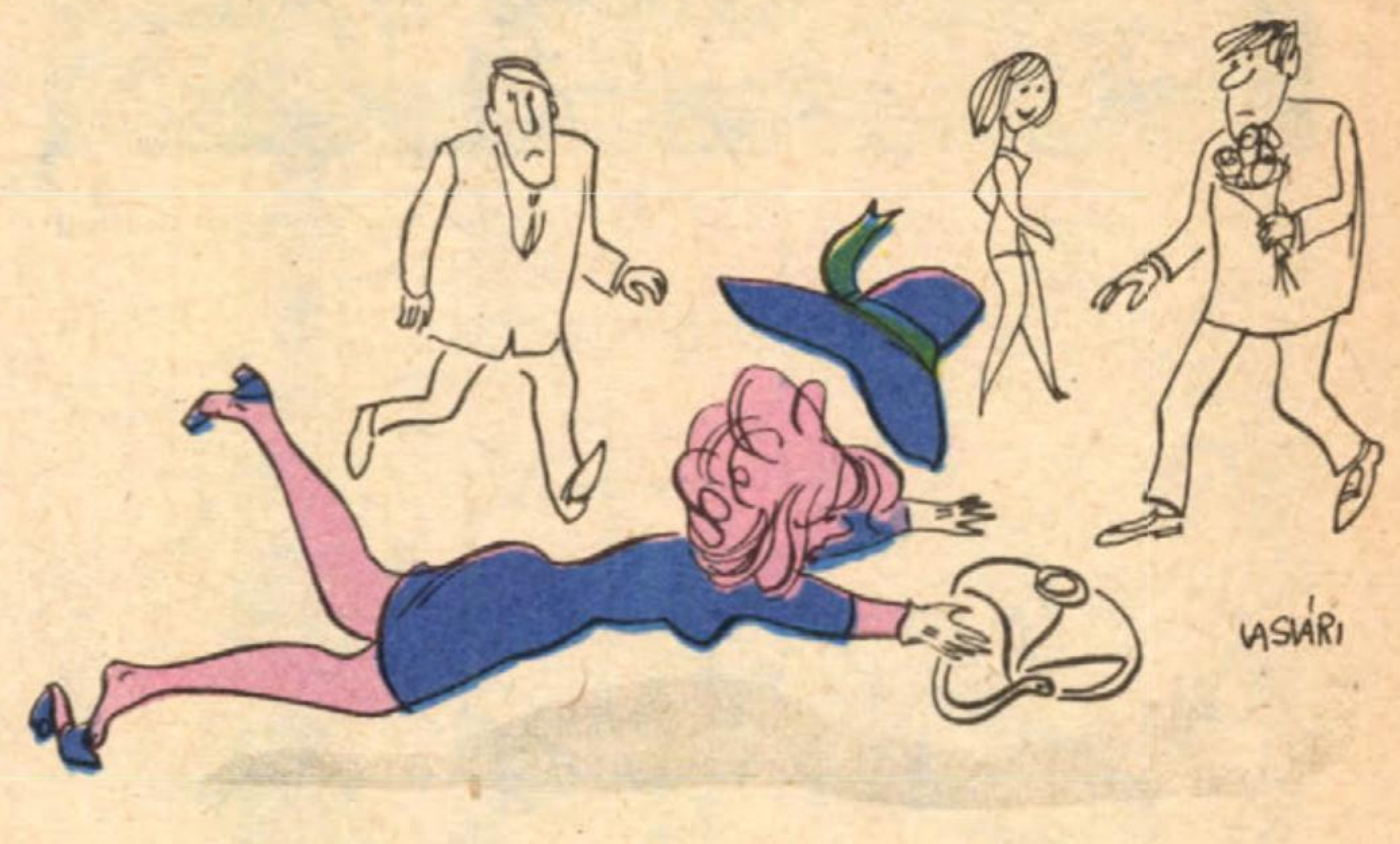

– Ha a végzet asszonya hasra esik.

Mészáros András:

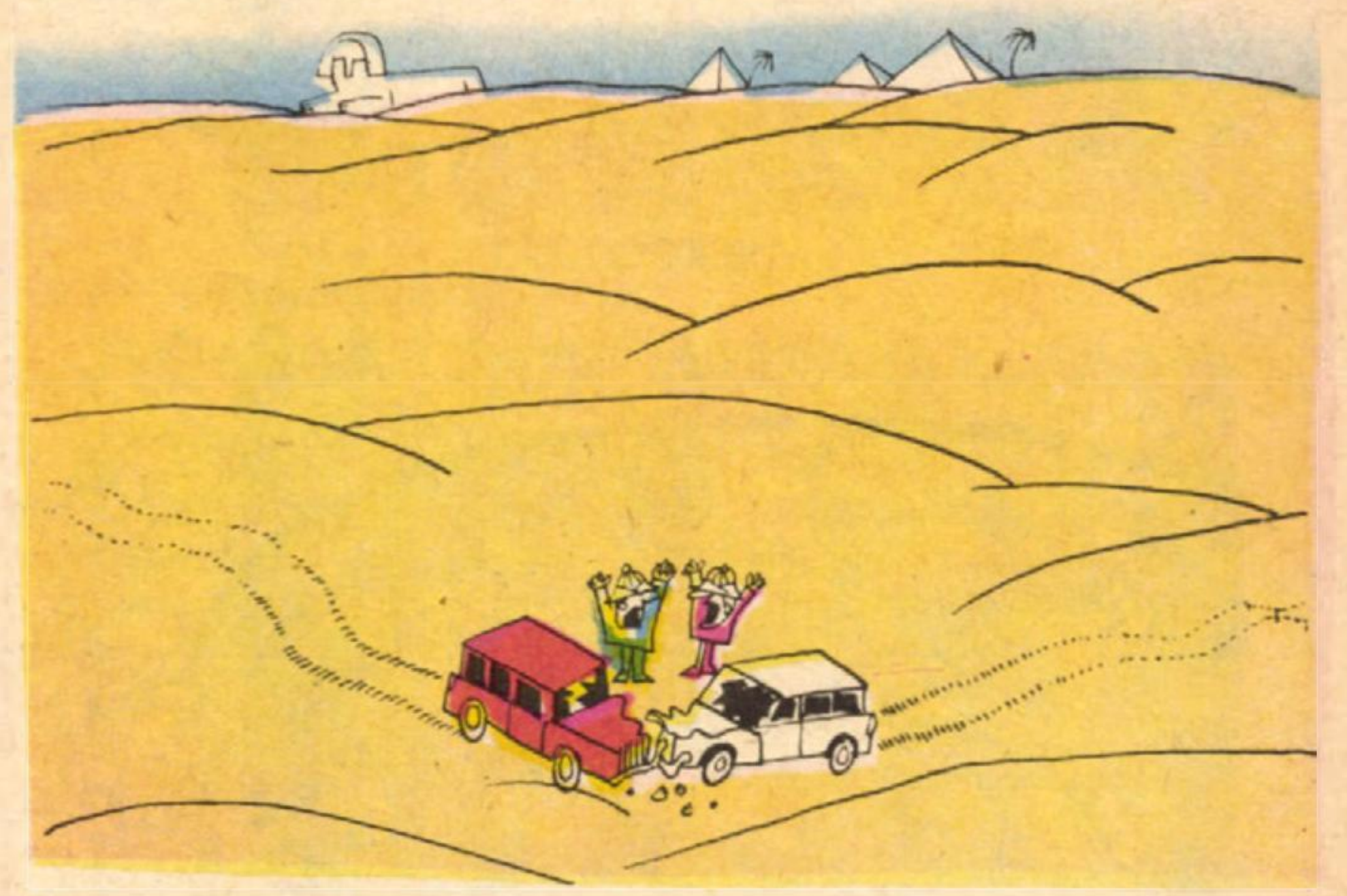

– Ez.

Fülöp György:

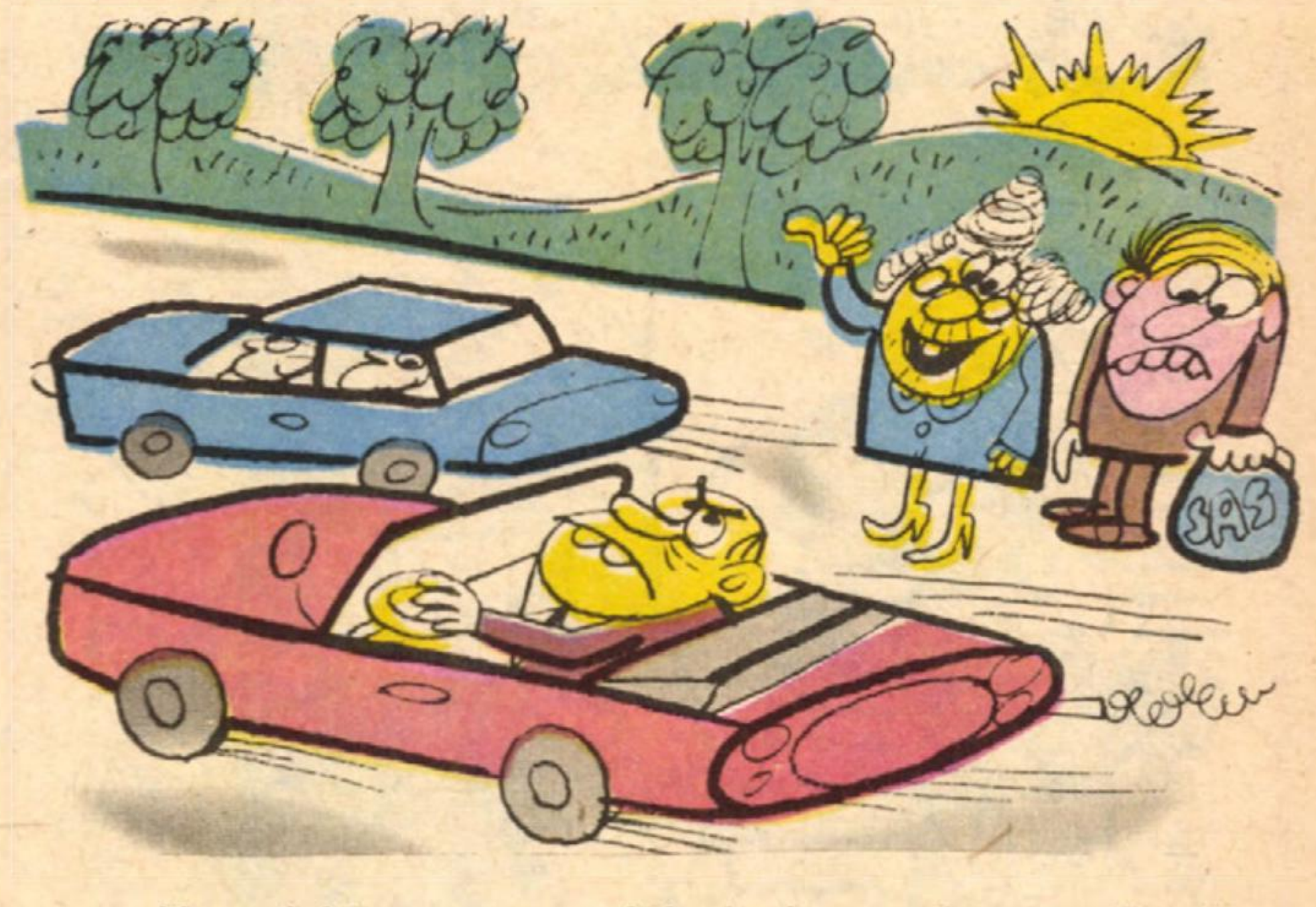

– Ha valaki a nagymamájával akar autót stoppoltatni.

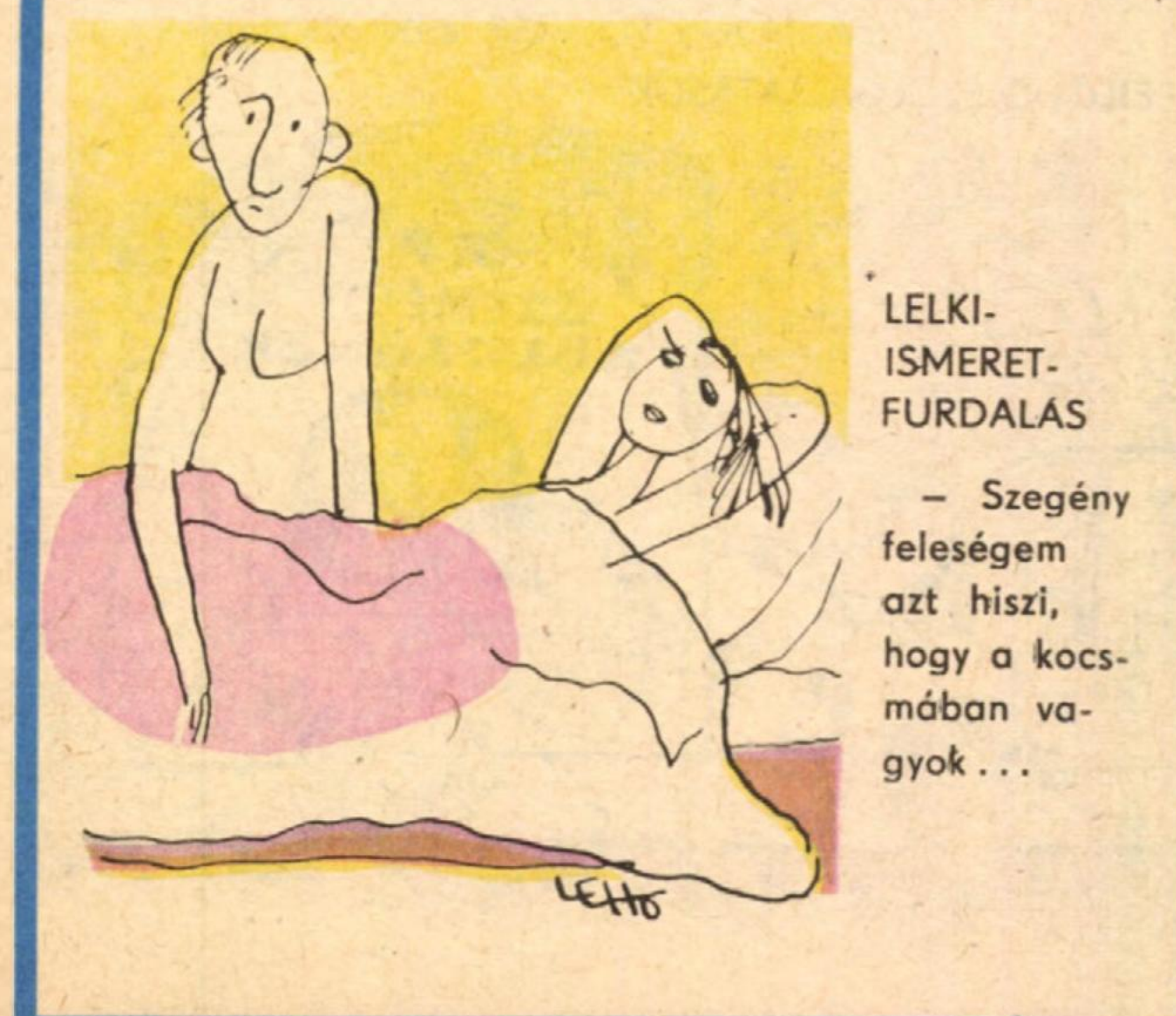

LELKI-ISMERET-FURDALÁS

– Szegény feleségem azt hiszi, hogy a kocsmában vagyok ...

FLEUR ÉS MARJORIE A 6-OS BUSZON

Kínos jelenetnek voltam tanúja a minap. A zsúfolt autóbuszon két hölgy csúnyán összeszólalkozott. Úgy kezdődött, hogy a zömök, kis szőke rátaposott a szikár barna lábára. Emezt elfutotta a méreg, először a nyaka lett vörös, majd az arca is, eltorzult a szája, látni való volt, hogy vaskos gorombaságra készül. Megdöbbentő sértés fakadt ki belőle:

– Maga ... maga ... sznob!

Pattanásig feszültek az idegek, az utasok szemlesütve feszengtek rémülten várva, vajon mi lesz a válasz erre a arcpirító gyalázkodásra. A kis molett nem is hagyta magát. Kegyetlen durvasággal vágott vissza:

– Maga ... becsvágyó!

Olyan csend lett, hogy a rugók nyikorgását is meg lehetett hallani, mint mindig. És akkor egymást túlszárnyalva röpködtek az útszéli, mocskos förtelmek:

– Maga nem társaságbeli hölgy!

– Nem gondolja, hogy ön némileg törtető!

– Javíthatatlanul szabados!

A kölcsönös sértegetés akkor érte el csúcspontját, amikor a kis kövér a másiknak a szemébe vágta:

– Többé nem hívom meg az estélyemre!

De a szikár sem maradt adósa:

– Asszonyom, legyen szíves távol tartani magát az ötórai teámtól ...

– A maguk teája ... – rikácsolta amaz – hiszen maguk nem is Hornimant isznak, hanem Liptont ... Ha-ha-ha ... – tört ki belőle a gúnykacaj, mely természetesen újólag az arcába kergette a vért az ellenfélnek.

– De most már elég legyen! – sziszegte a sovány. – Itt, mindenki előtt kimondom, hogy maga erkölcstelen írásműveket olvas, például Tenessee Williams Összes Műveit.

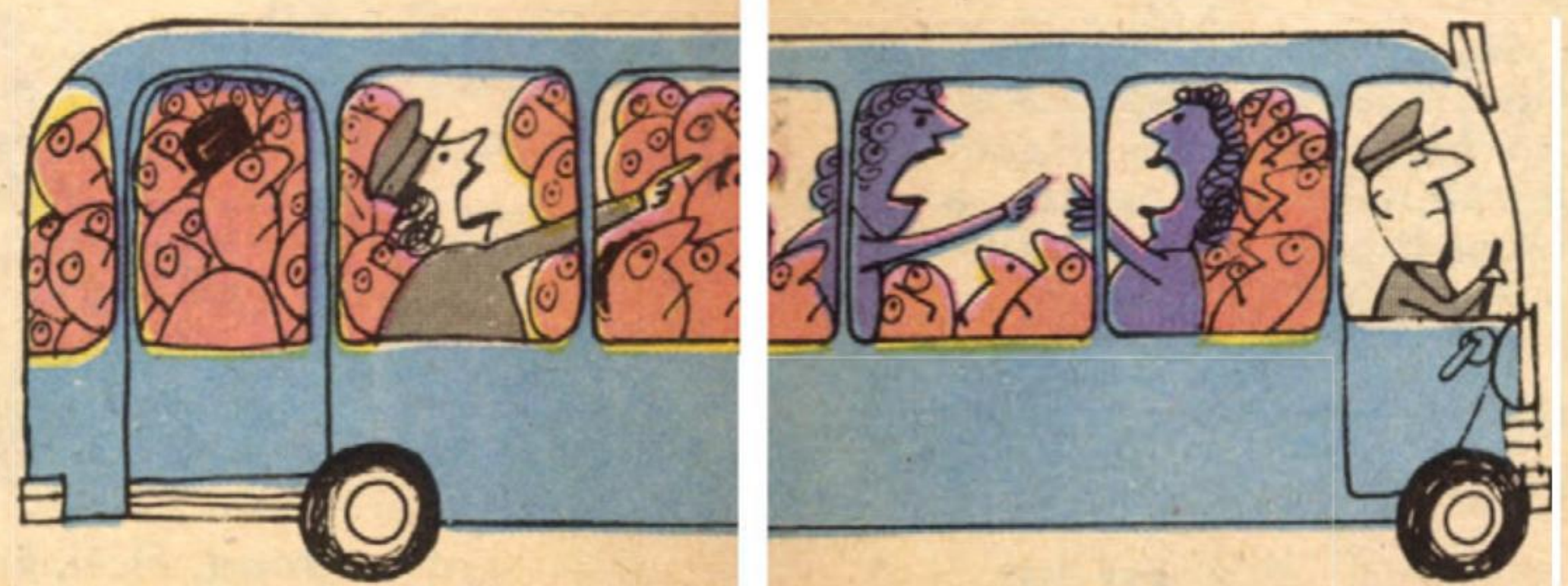

A sovány levegő után kapkodott.

– Hát jó, nem tagadom, átfutottam. És maga? Tudomásom van róla, hogy Jancsó-filmekhez jár, sőt megnézte a Zabriskie Pointot!

A dolog kezdett veszélyes fordulatot venni. Egy úr békítőleg közbevetette magát:

– De hölgyeim! Ezek súlyos vádak, és nem méltók az olyan disztingvált társaság füléhez, amilyen a BKV utazóközönsége. Célszerű volna talán ügyvédnek átadni a dolgot ...

A kocsikísérő kalauznő is közbeszólt a mikrofonon:

– Nem balhézunk! Nem sértegetünk! Ügyvédünkhöz fordulunk ...

A két nő végül bántó célzatossággal biccentett egymásnak és leszállt.

Még sokáig az eset hatása alatt voltam. Lehangoló, hogy ilyesmi megeshetik nálunk egy jobb járművön. Hogy két hölgy válogatott trágárságokat vagdosson egymás fejéhez egy letaposott tyúkszem miatt!

Ezen tűnődtem, míg leszálláshoz készülődtem. Így esett, hogy elvétettem a lépést, rátapostam egy hölgy sarkára:

– Maga állat! – szólt mosolyogva.

– De asszonyom, elnézést ...

– Kuss! – csicseregte fejhangon.

Ő volt a televíziózás üdítő fehér foltja.

Novobáczky Sándor

SZIGORÚ CSŐSZ

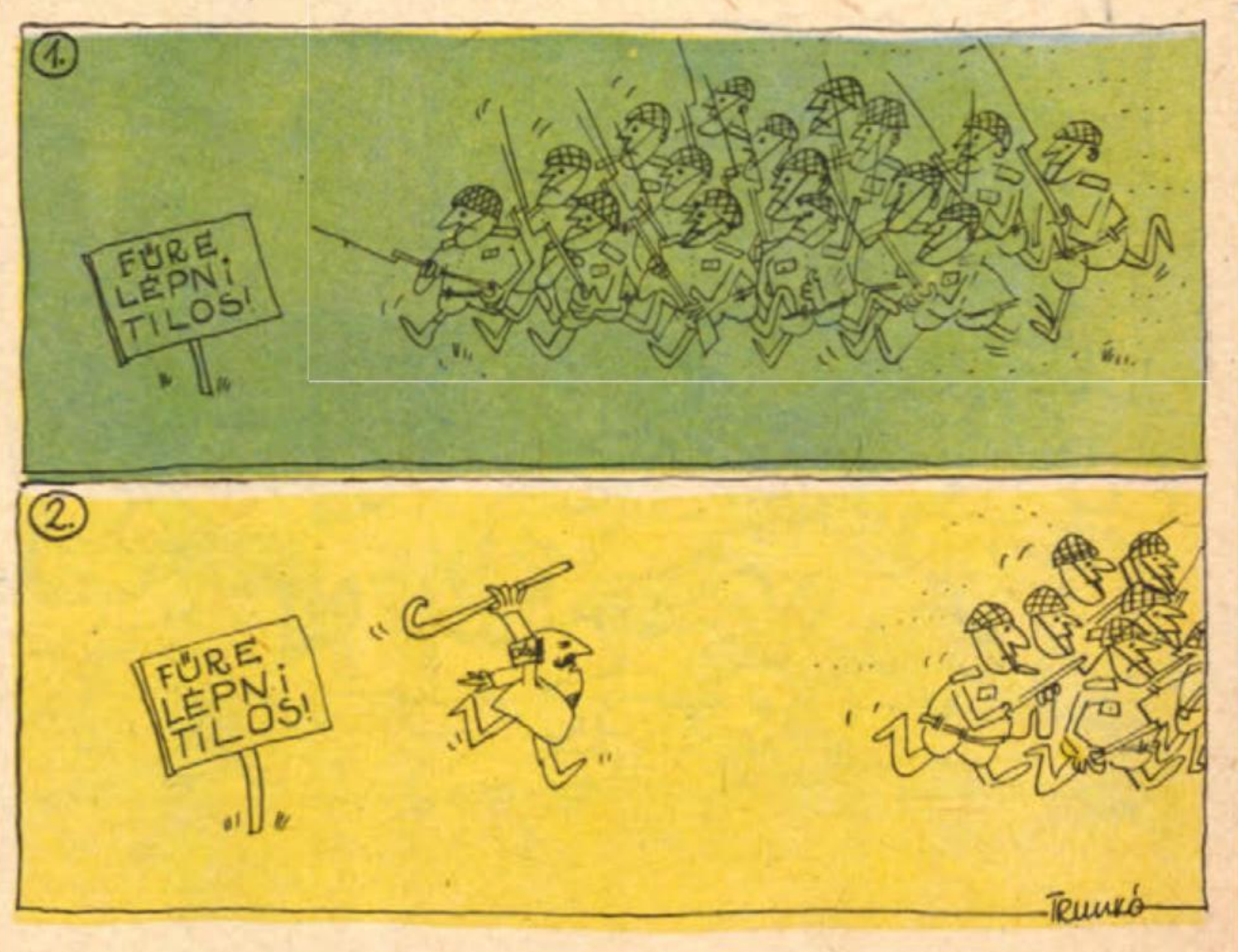
1.
FŰRE LÉPNI TILOS!
2.
FŰRE LÉPNI TILOS!

Kocogó mozgalom

Fülöp György rajzai

ÉLETMENTŐ-KOCOGÁS

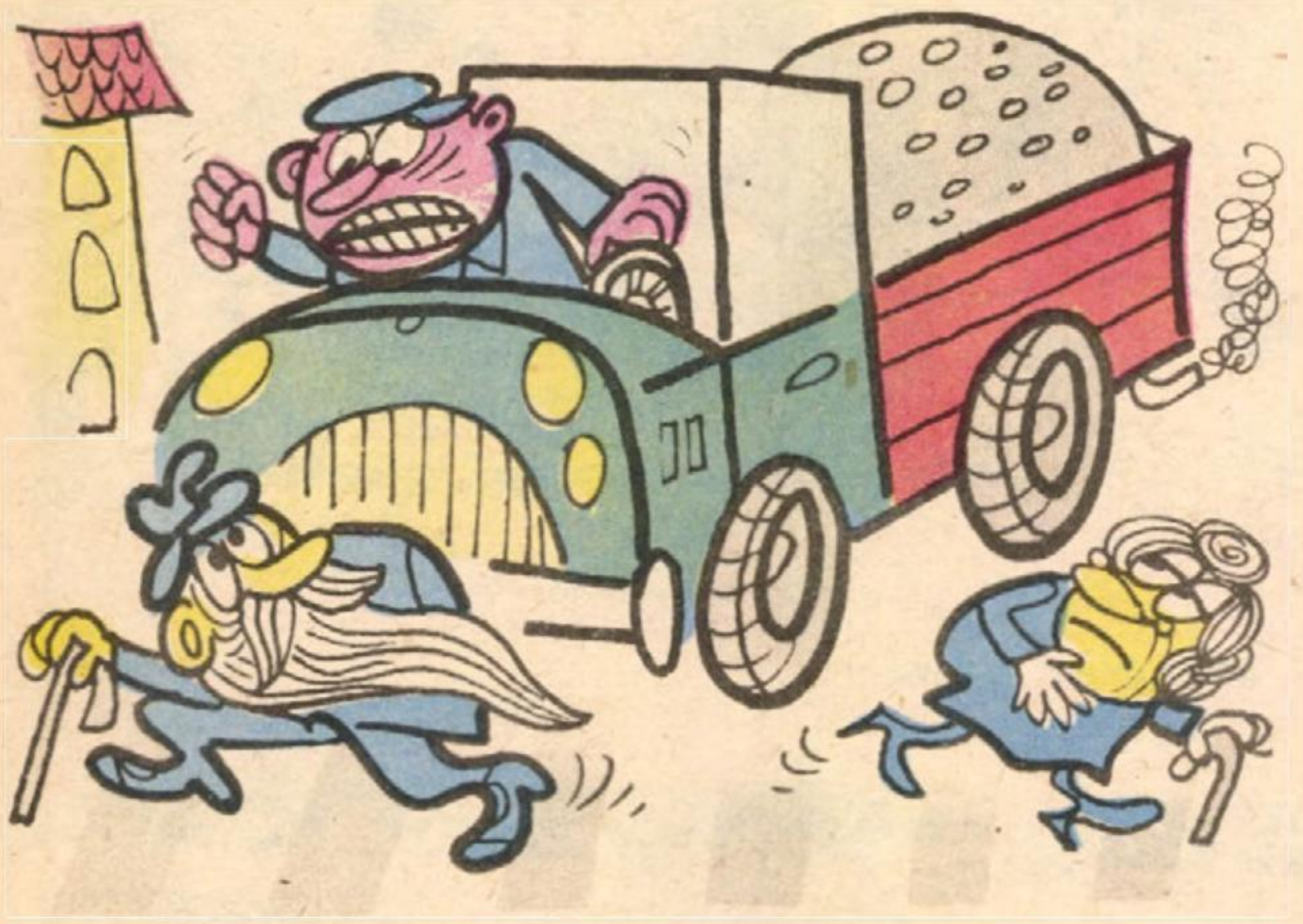

ALIBIKOCOGÁS

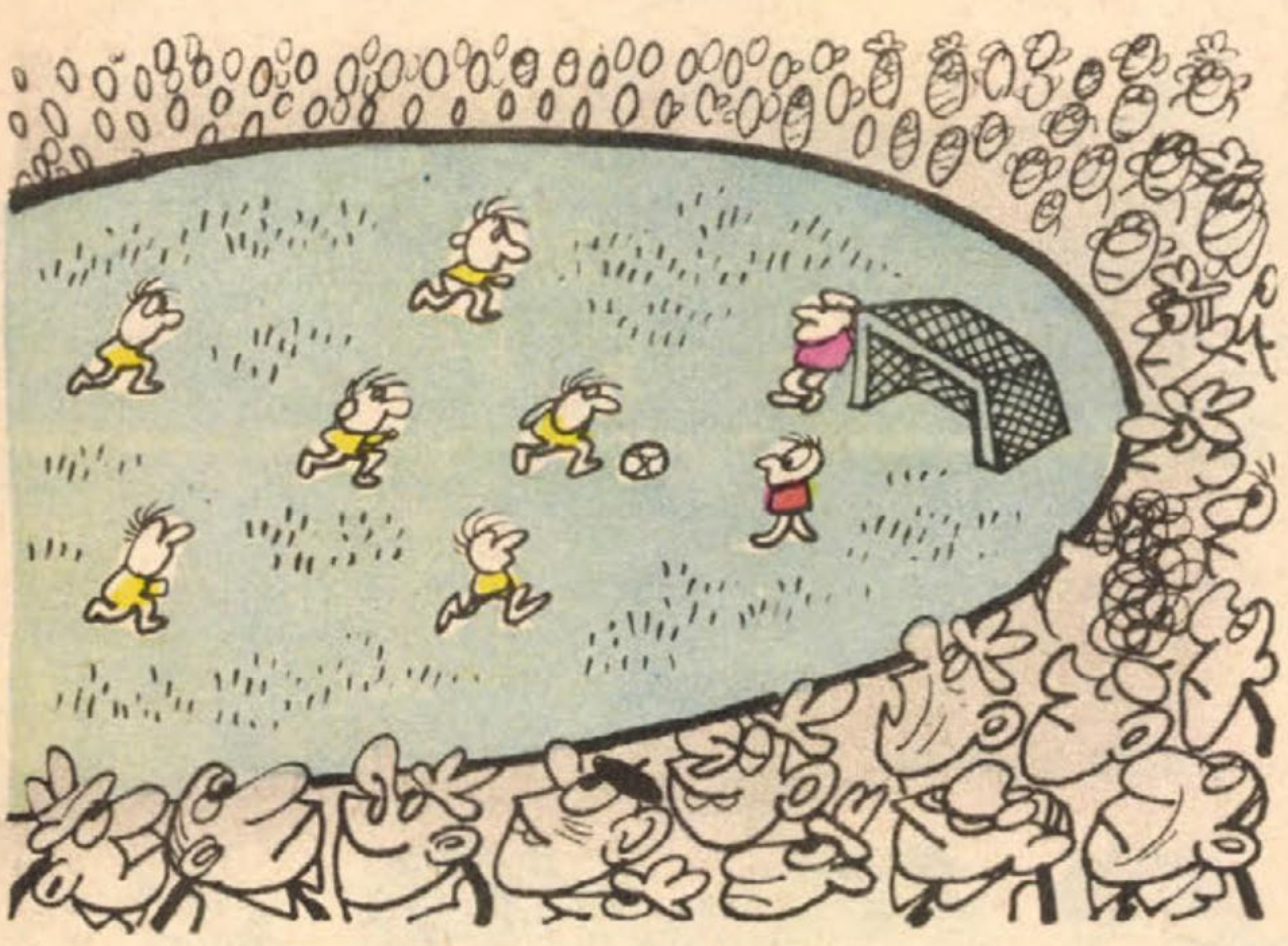

KOCOGÁS FELFELÉ

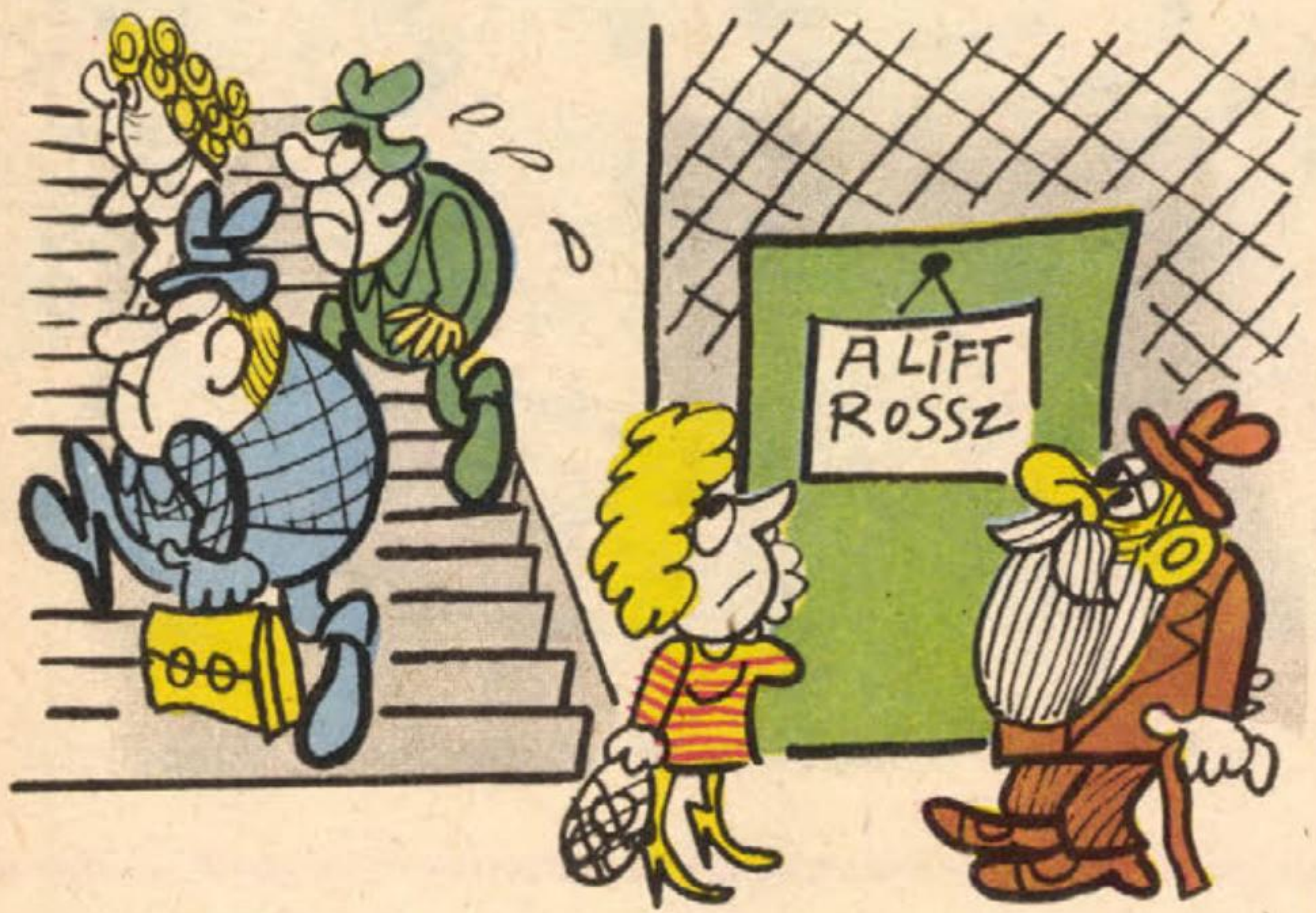

RENDSZERES REGGELI KOCOGÁS

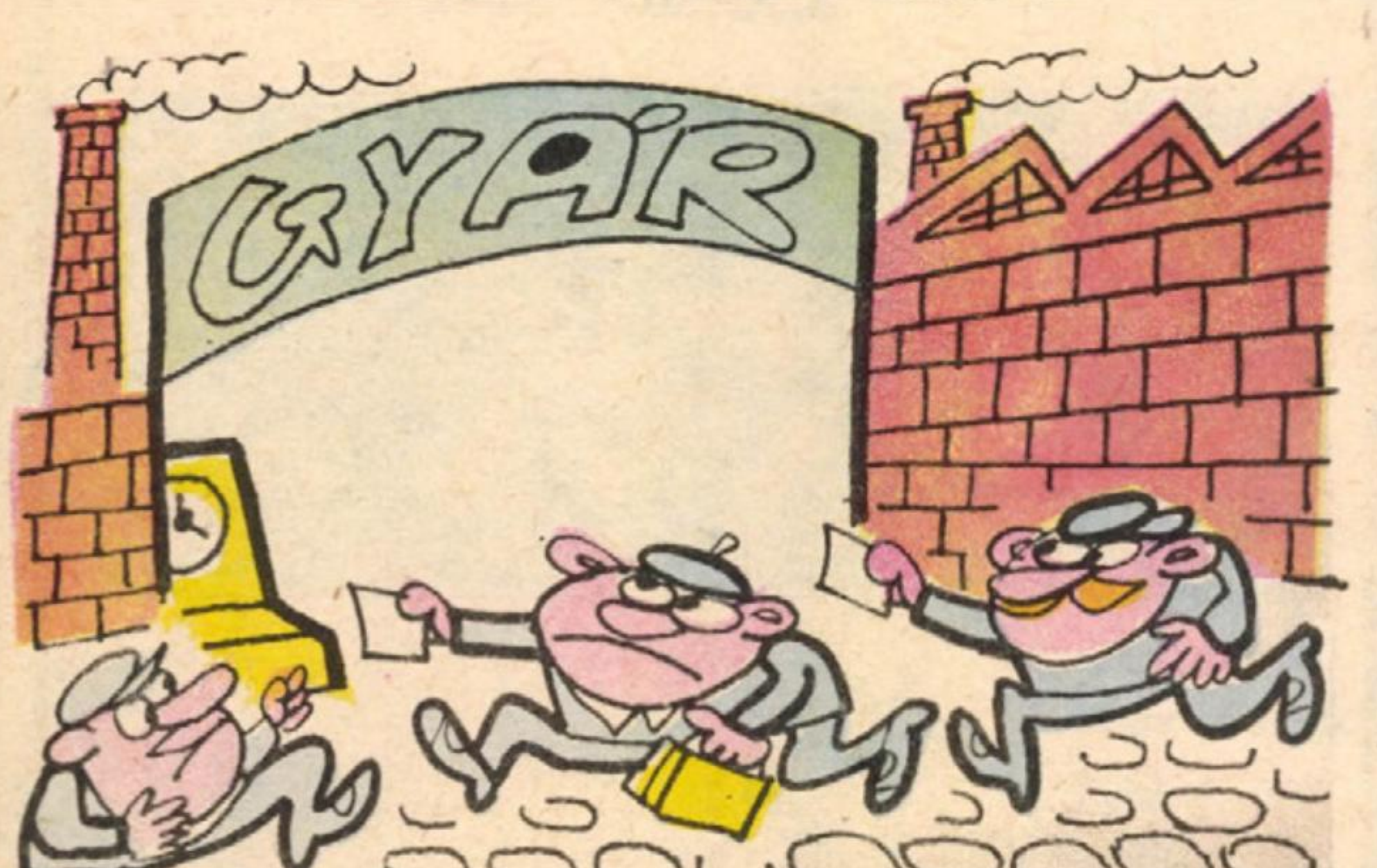

BUZGÓ BEOSZTOTTAK

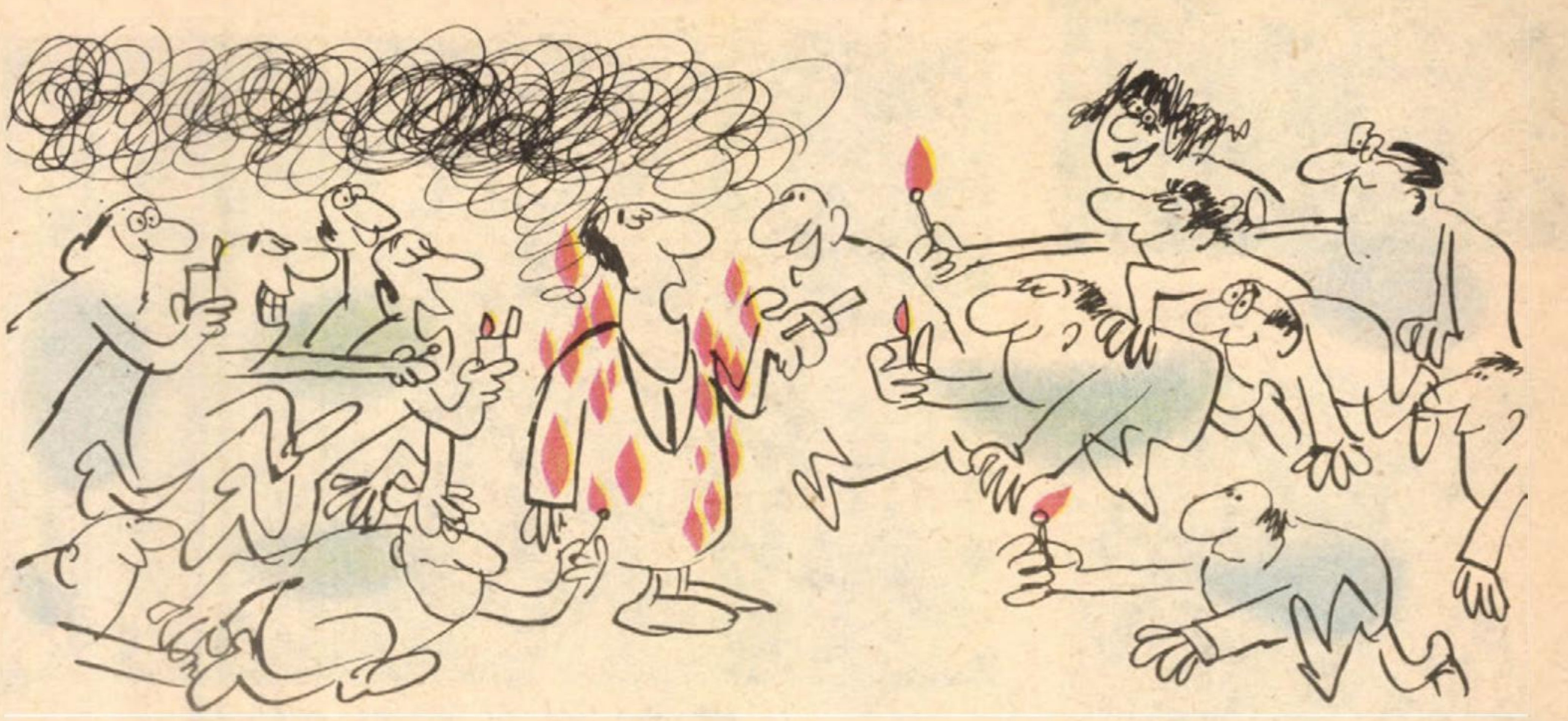

– Kedves kartársak, ezentúl elég, ha csak egy ad tüzet . . .

KUTYANYELV

REJTÉLYES ORVOSSÁGOK

Nemrégen egy gyógyszert kerestem a házi patikámban, melyet pár hónappal ezelőtt szedtem, orvosom rendeletére, derékfájás alkalmával. De vajon melyik lehet? A neve ugyanis kiment a fejemből.

Két dobozra gyanakodtam, de a vegyi összetételükből nem lettem okosabb; az egyikre az volt ráírva: „Dimethil-piperidil-imido-amido-tevagyafogó”, a másik doboz még hosszabbra nyúló készítményt tartalmazott.

Maradt volna még támpontnak a gyógyszerekhez mellékelt ismertetőnyomtatvány, ám ezek roppant szűkre fogott ismertetést nyújtottak. Az egyik dobozban ezt a figyelmeztetést találtam:

„A gyógyszer szedése mellett ne másszunk fára!”

A második dobozban az alábbi szövegű ismertető állt:

„Éjjeliőröknél, ebédidőben nem alkalmazható.”

Ezek után elgondolkodtam, miért vezették be gyógyszergyáraink ezeket a kurta-furcsa mellékleteket (talán egyedülállóak a világon!), és miért nem a nemzetközileg is szokásos nyomtatványokkal látják el, amelyekben ismertetik a gyógyszer hatását, javallatait, sőt ellenjavallatait, még a mellékhatásait is. Miféle ésszerűségből szüntették be a valódi gyógyszerismertetőket?

Az orvosi tudományban járatlan ember úgysem ért belőlük egy kukkot sem, ki sem veszi a skatulyából, míg a művelt hipochondert inkább elrettenti attól, hogy mindenféle tablettát feleslegesen, nyakló nélkül nyeljen le. Ez esetben pedig még inkább hasznos is a mostani orvosságszedő-divat idején.

Csak hasznom származhat abból, ha elolvashatok egy ilyen *megszüntetett* ismertetőt. Tessék elképzelni: megtudom abból, hogy — teszem például — mellékhatásként viszkető érzés jelentkezhet a bőrön. Ha az érzés csakugyan jelentkezik, nem ijedek meg, megvakarom, mert tudom, hogy mellékhatás. De hogyha semmit sem sejtek, s egyszerre csak hatalmába kerít a viszketés, még a lélegzet is elakadhat bennem az aggodalomtól!

PÁRBAJ

Szó, ami szó, nem egykönnyen tartom be a határidőket. Tudja ezt Bandi bátyám is, akitől a feladatokat kapom. Párbajunk tizenöt évvel ezelőtt kezdődött, ilyenformán:

Bandi bátyám, ravaszul, egy héttel korábbi határidőt adott a valóságosnál, munkám leszállítására, számolva azzal, hogy késlekedem majd néhány napot, ám így mégis időben elkészítem számára a munkát.

Én azonban rövidesen felismertem, hogy Bandi bátyám korábbi terminusokat ad nekem, mint a többieknek. Határidejéhez ennélfogva hozzáadtam néhány napot. Bandi bátyám viszont felismerte, hogy én megsejtettem a számomra meghatározott korábbi határidőket, s ezért tovább növelte az előretolt terminusok napjait.

Én azonban felismertem, hogy a valóságos határidőknél mind előbbre kerülnek a nekem megjelölt határidők, s újabb napokat csaptam hozzájuk. Ma már több hónapos különbségek vannak a valóságos és az eszményi határidő közt, melyet Bandi bátyám előír. A párbaj mostanában így folyik közöttünk:

Szeptemberre kell egy munka Bandi bátyámnak. Bandi bátyám megbíz a munkával, július tizediki határidővel. Július tízig tehát még a munka gondolatával sem foglalkozom, tudom, ráérek akkor hozzákezdeni, amikor Bandi bátyám számon kéri. Bandi bátyám is tudja, hogy én tudom, de július tizedikén számon kéri, hogy el ne felejtsek hozzáfogni. Huszadikán egy táviratot küld a lakásomra, majd ismét tíz nap múlva, ajánlott levélben, visszavonja tőlem a megbízatást.

Ekkor már tudom, hogy hozzá kell fognom a vállalt munkához, mert két hét múlva Bandi bátyám már komolyan ideges lesz. Meglátogatom tehát és bejelentem, hogy készül a munka. Egy héttel később felhívom telefonon Bandi bátyámat, és megkérem, adjon egypár nap haladékot, hogy a munkát leszállítsam. Bandi bátyám ebből megérti, hogy a munkához még hozzá sem fogtam, de most már előbb-utóbb sor kerül rá.

Októberre beviszem az elkészült munkát Bandi bátyámnak, aki nem is áll velem szóba, üzen, hogy hagyjam ott az egészet a titkárnőjénél, ő nem foglalkozik a dologgal.

Nem is foglalkozik vele, mert még korai. Novemberre kell Bandi báyámnak az egész, a többiek még le se szállították.

Viszont azok pontosan, időben végzik el a dolgukat.

Somogyi Pál

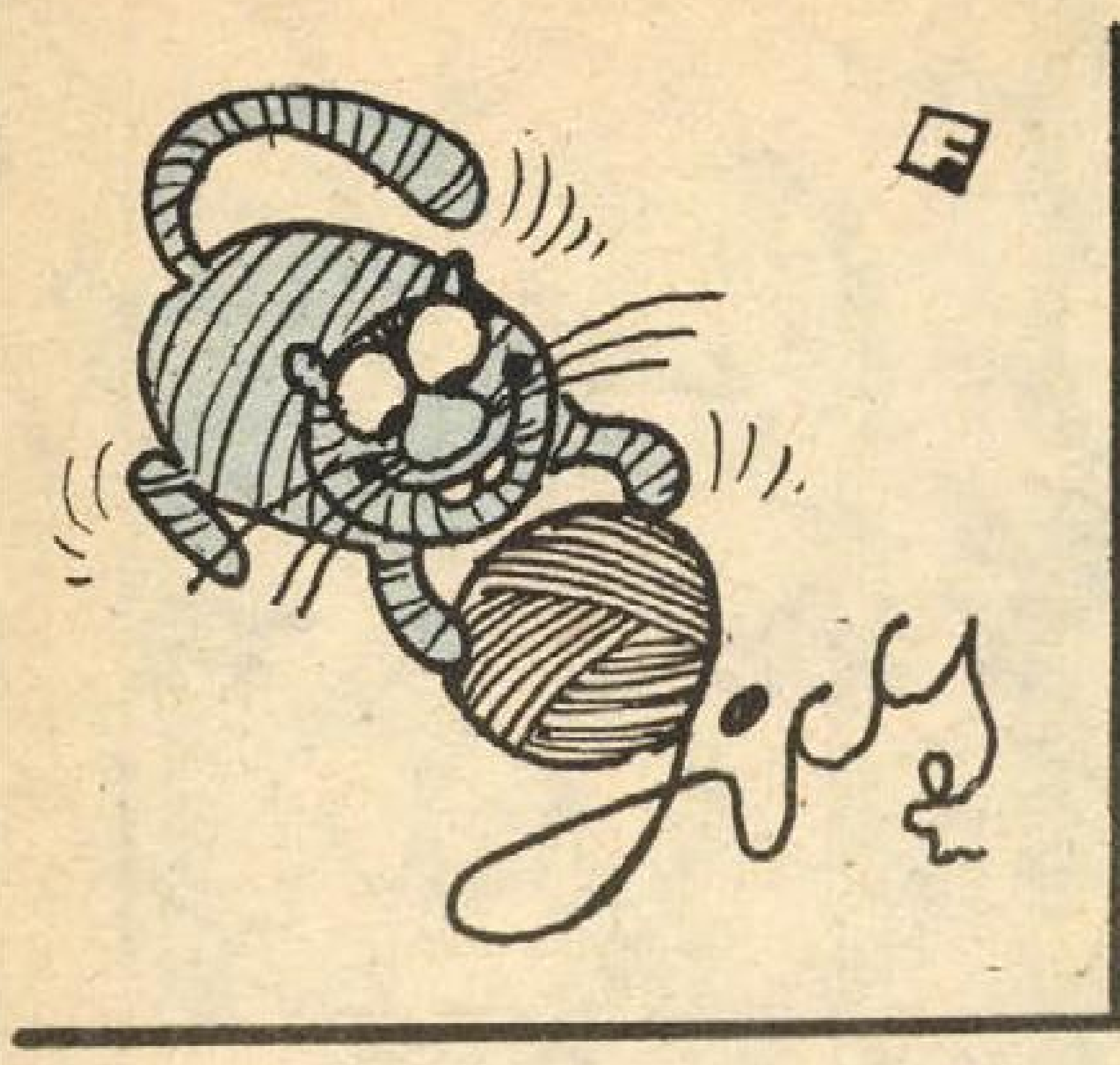

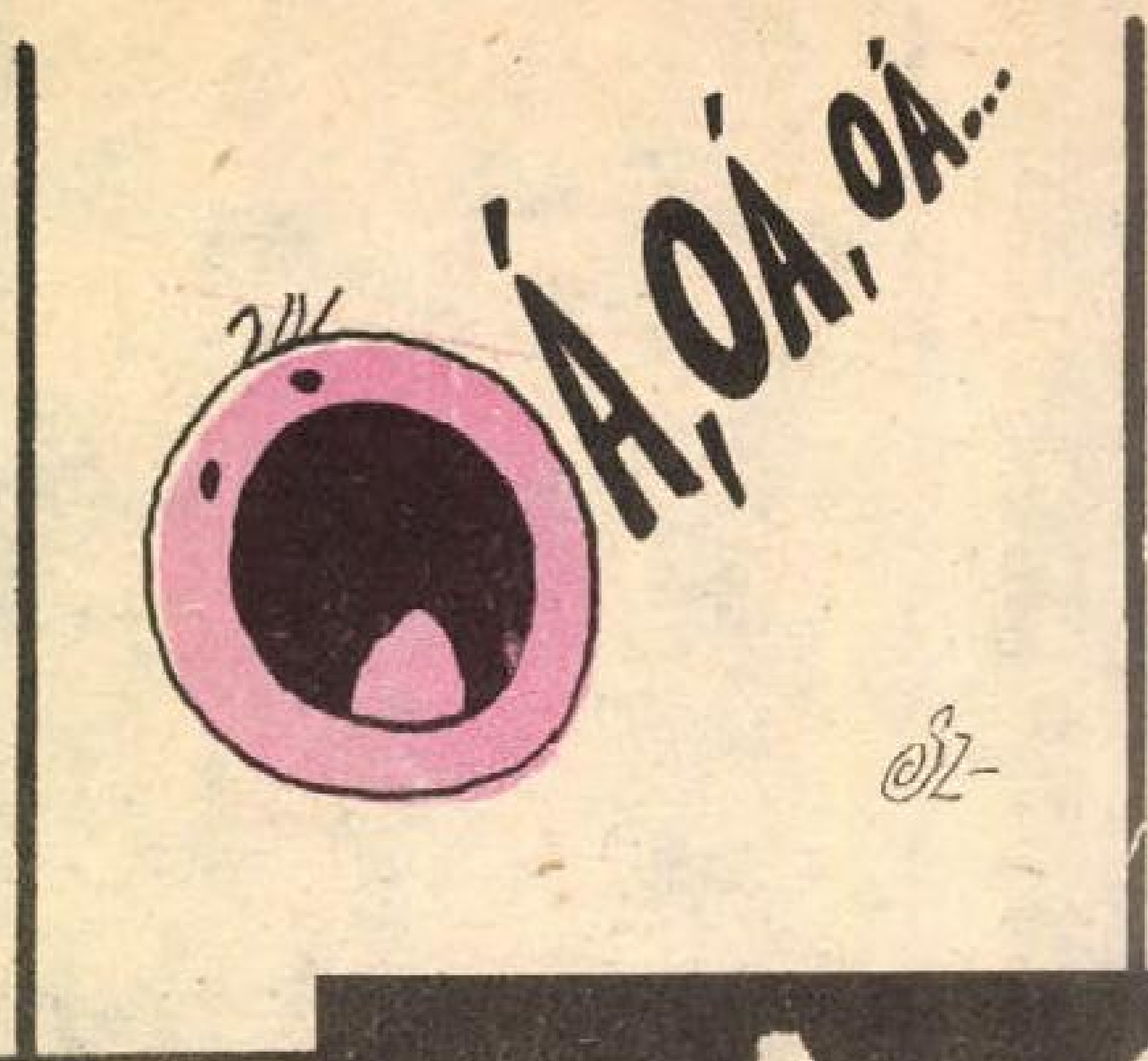

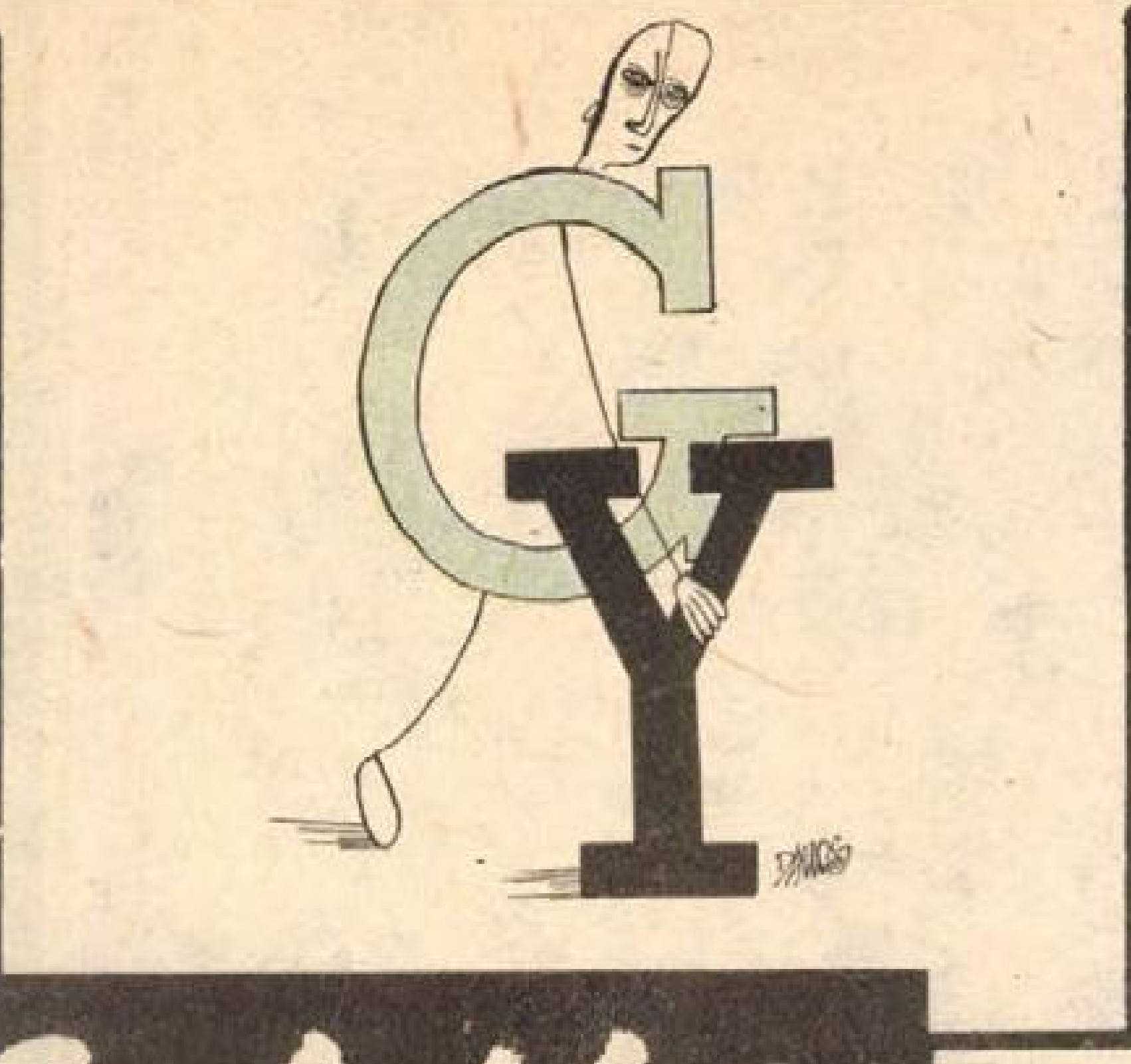

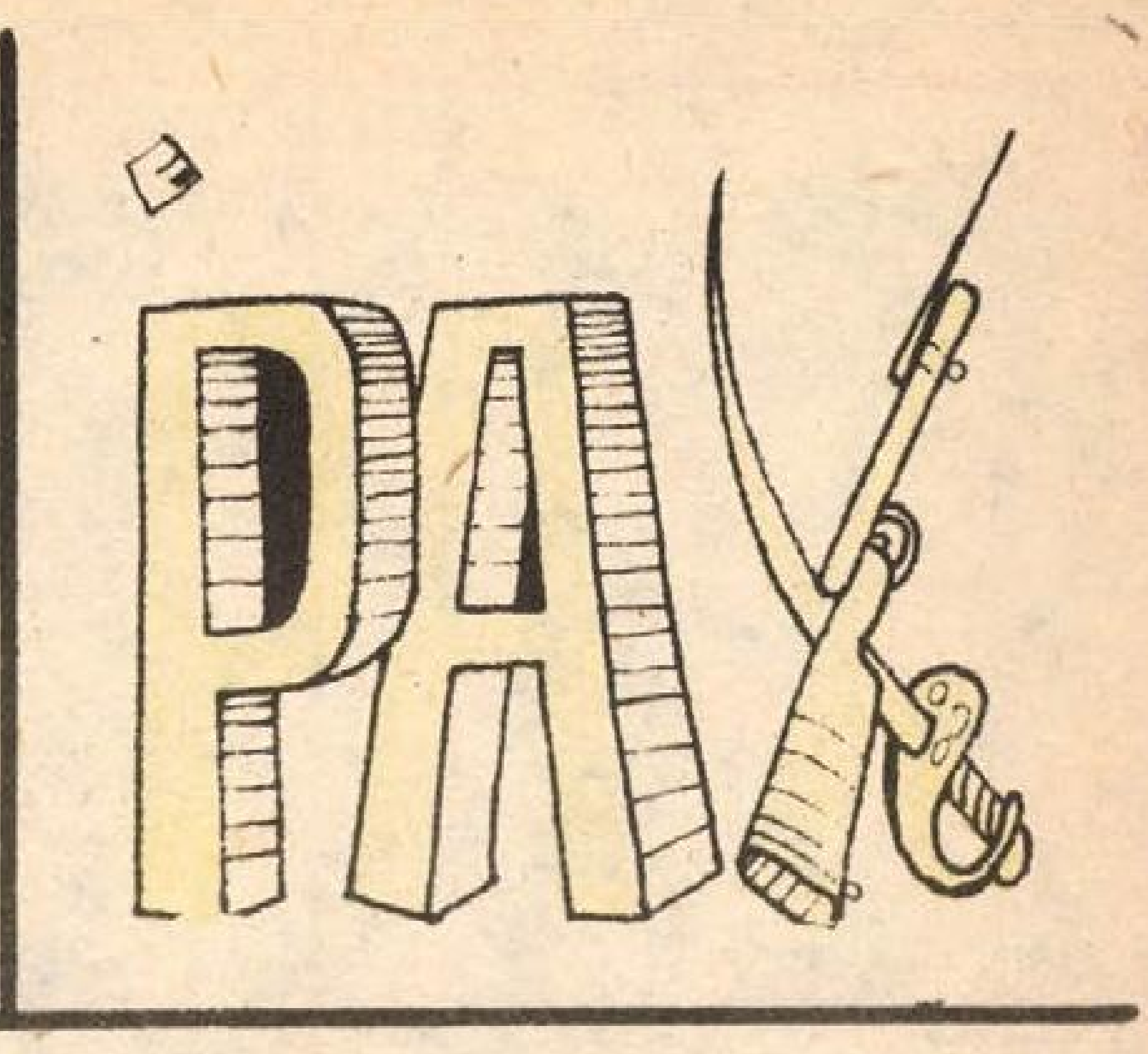

alfabét

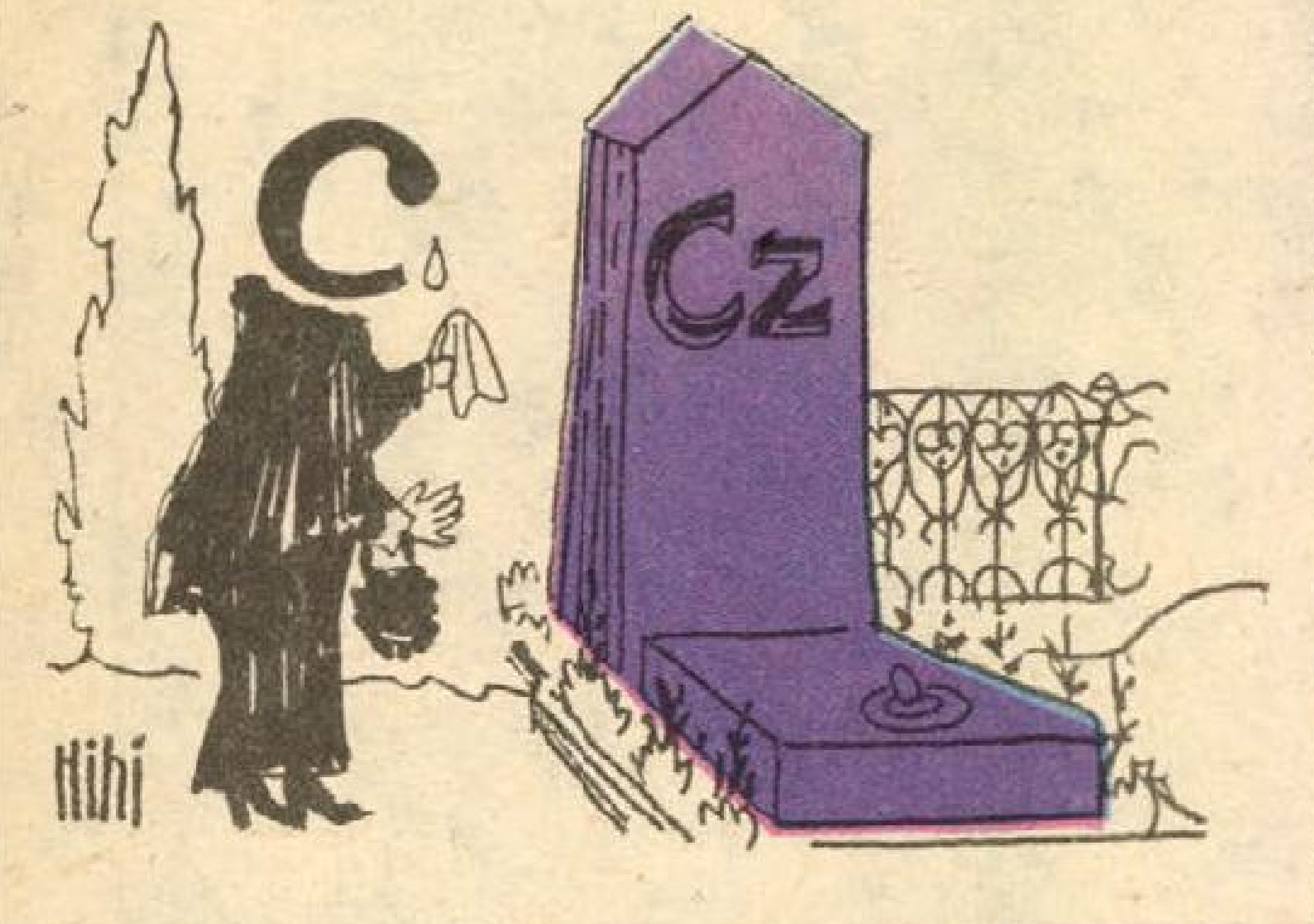

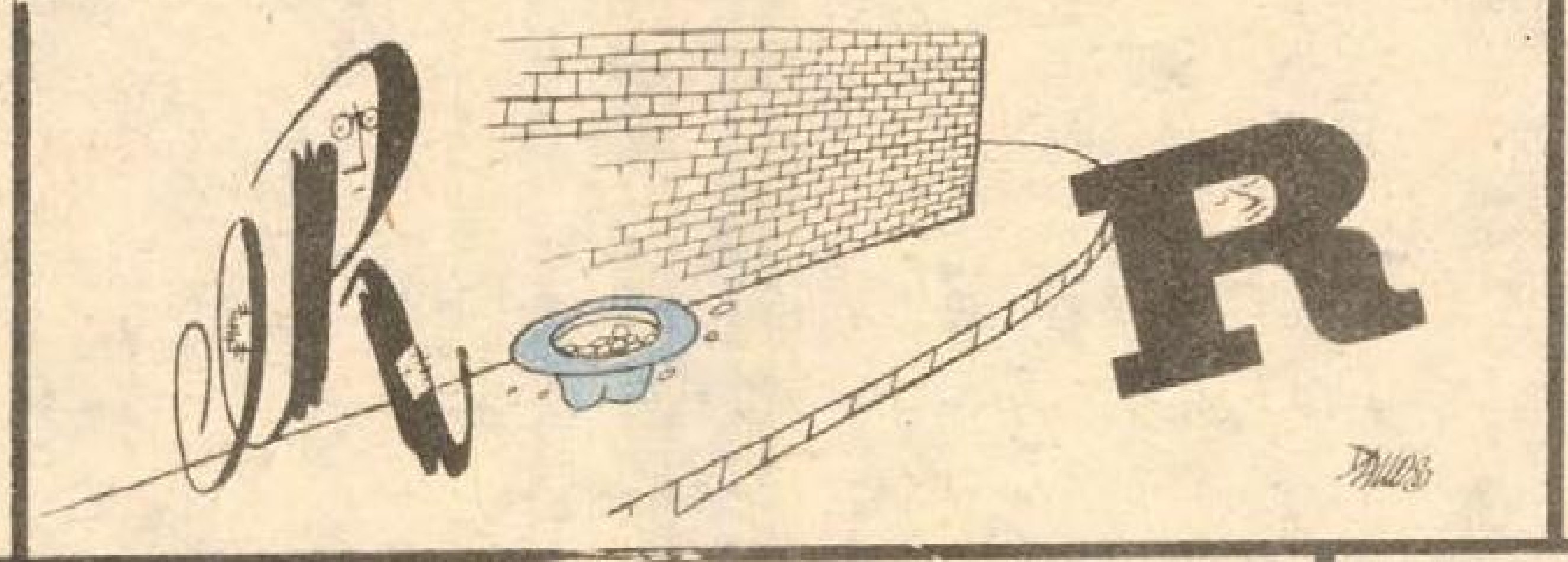

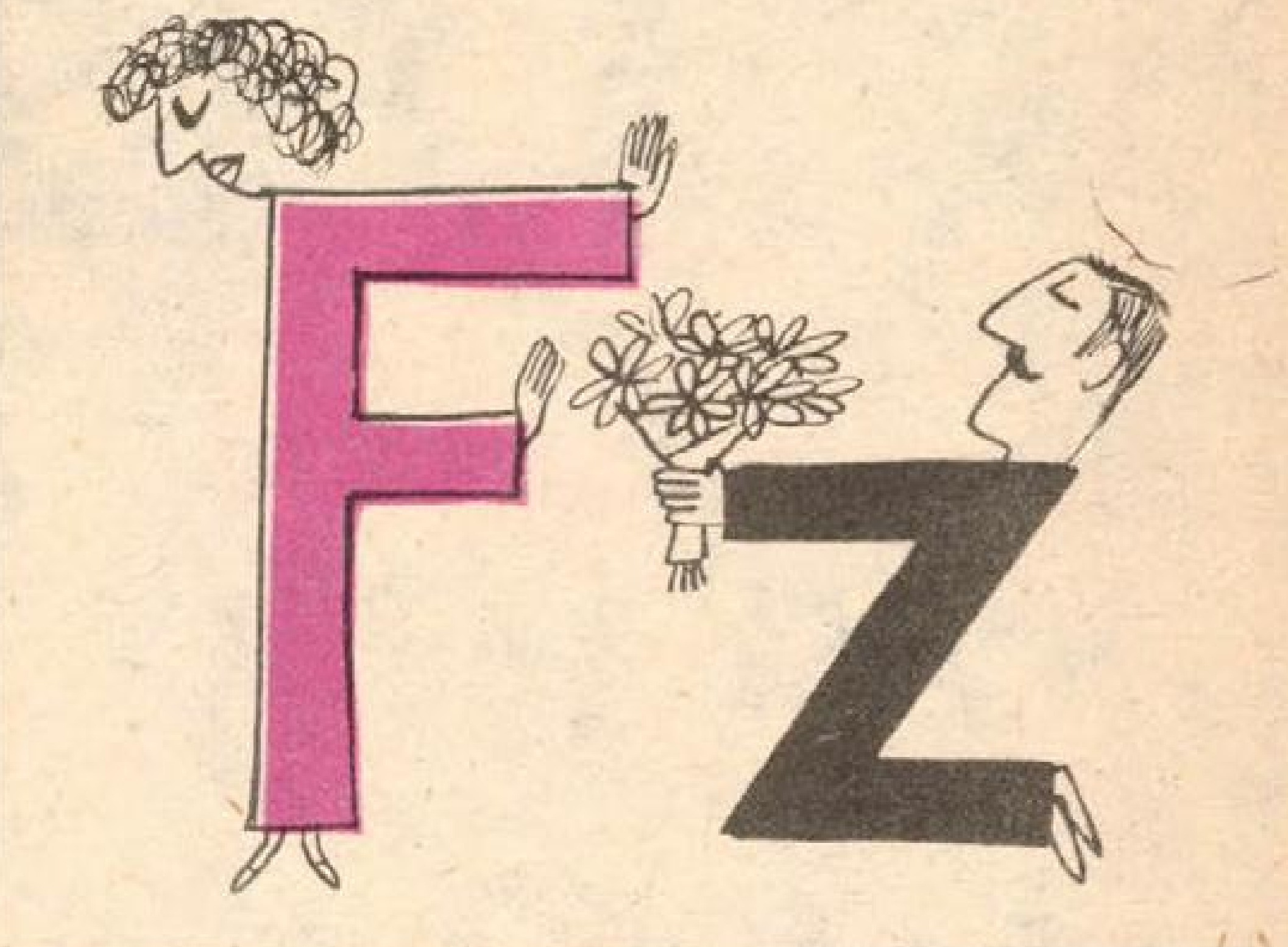

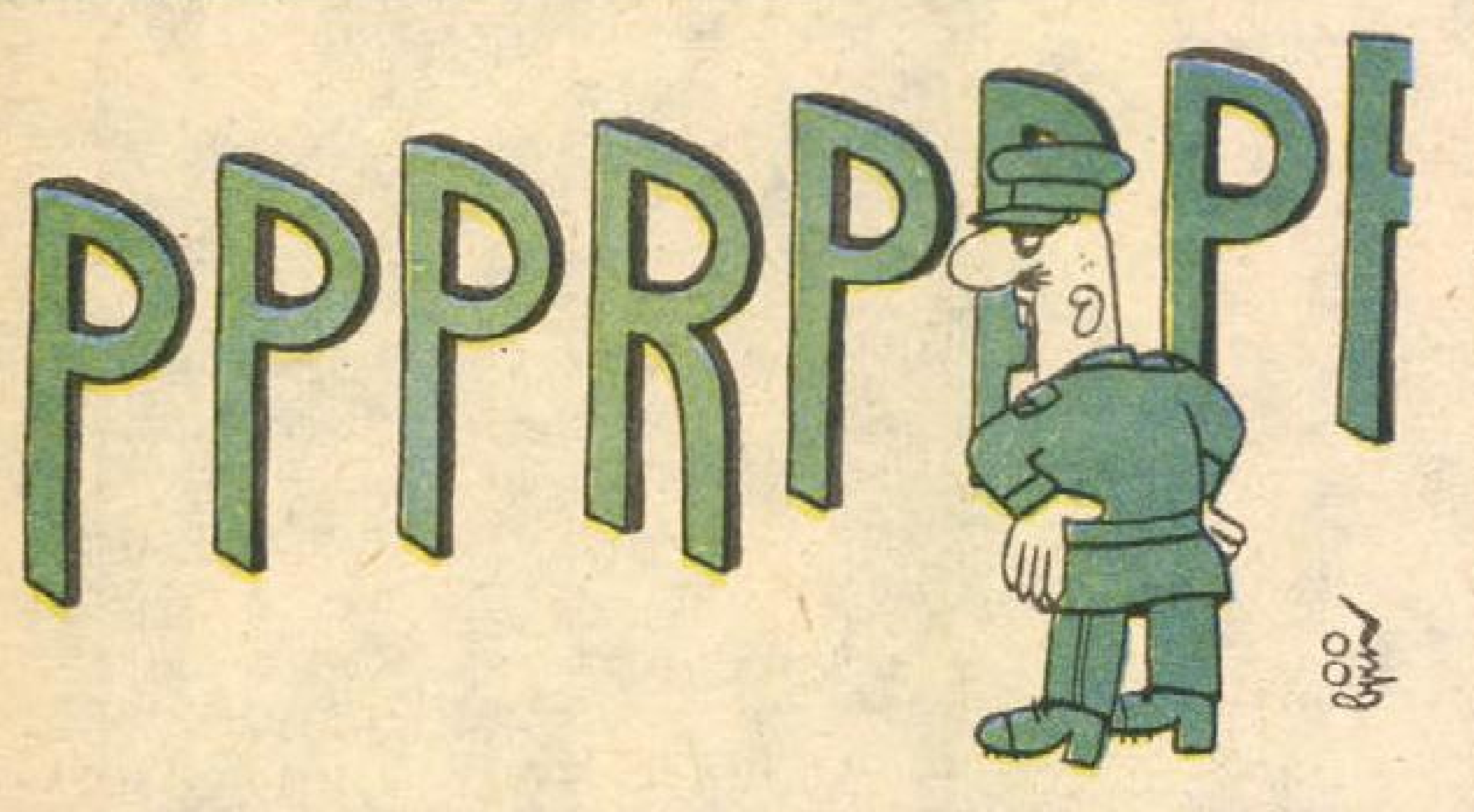

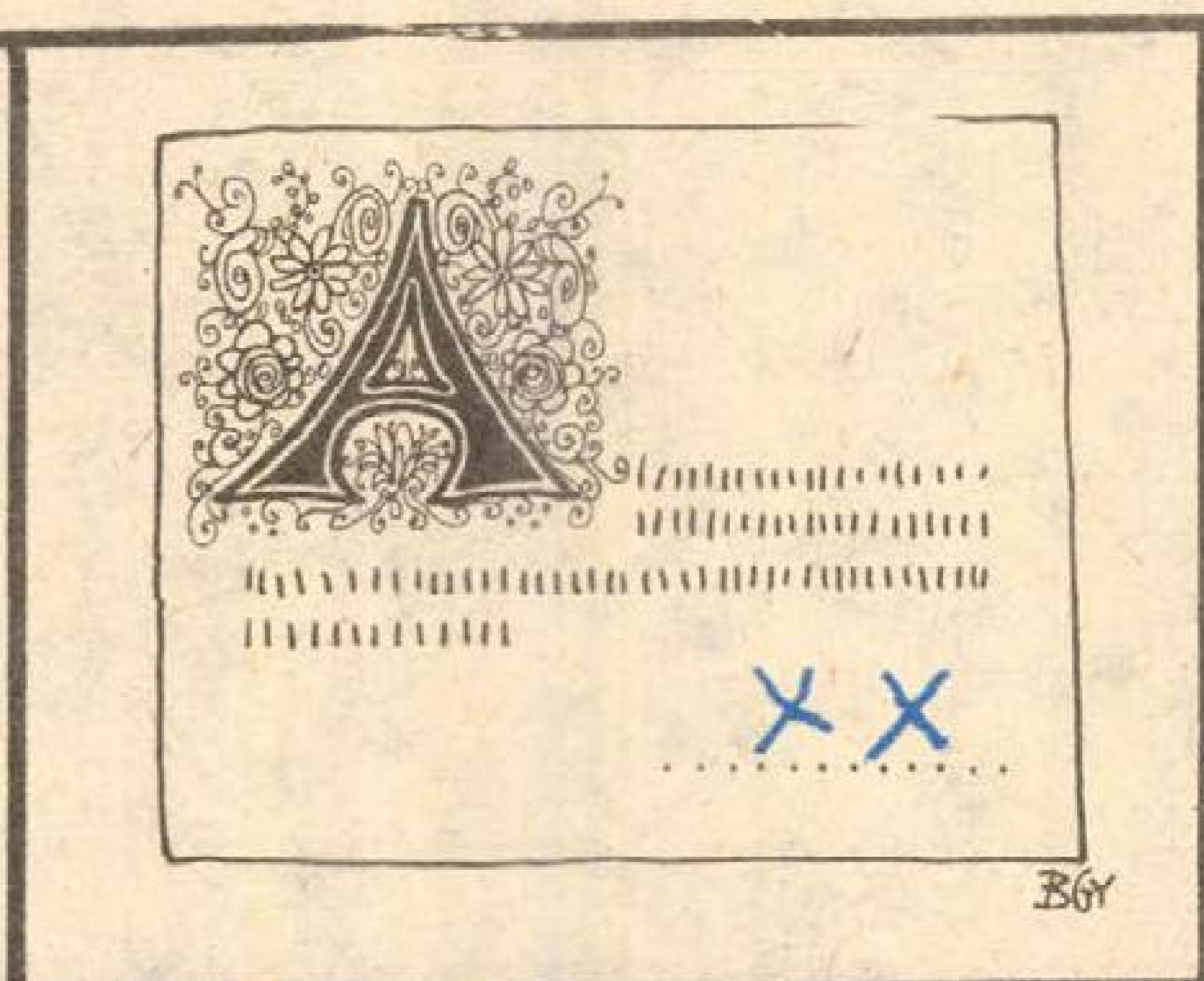

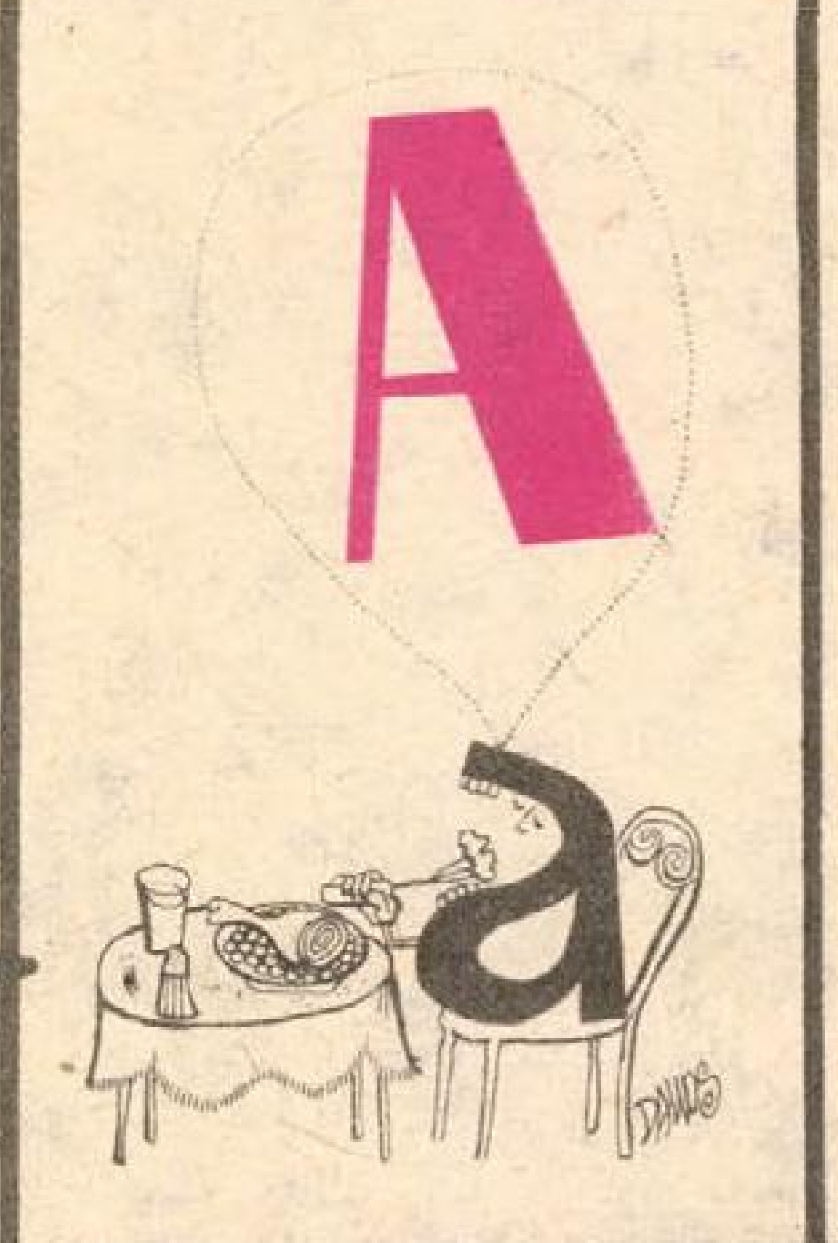

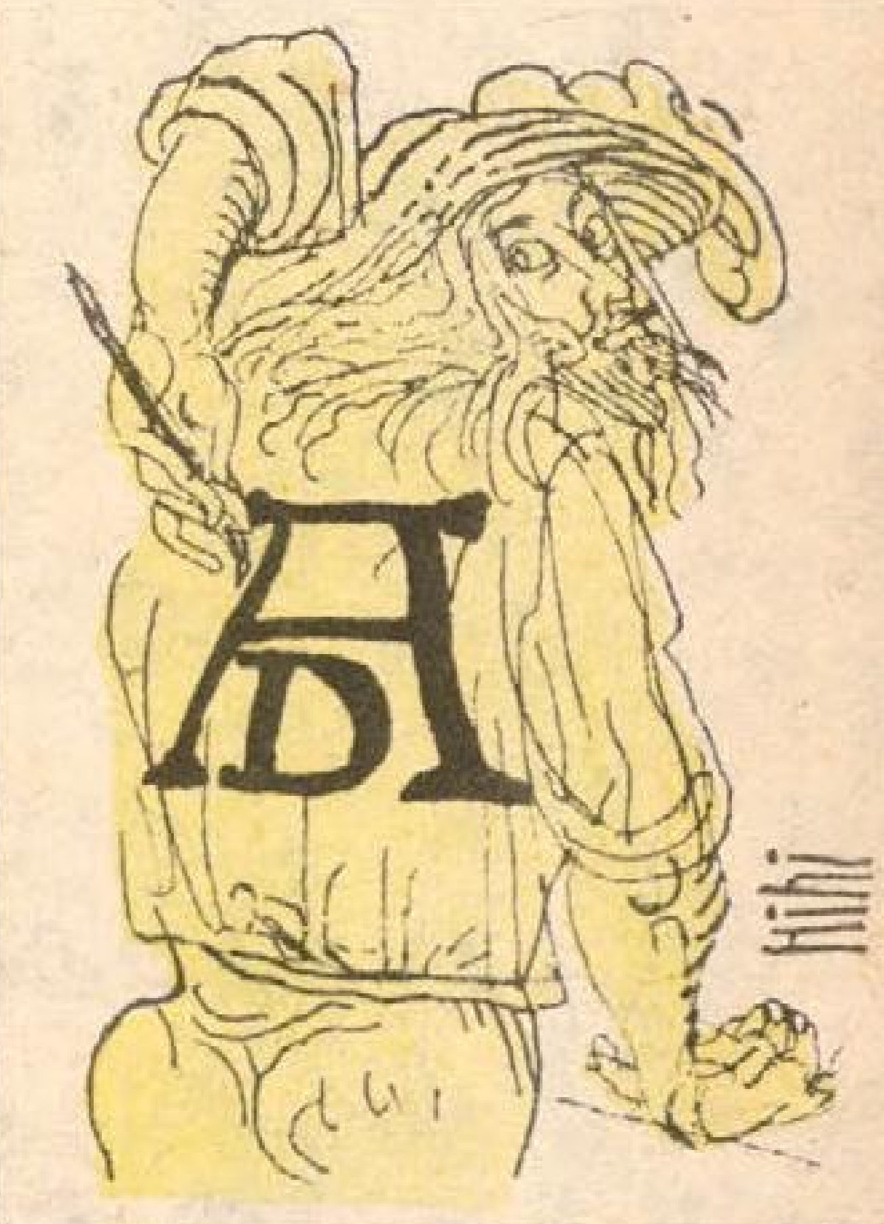

FÜLÖP,
SZŰR-SZABÓ,
DALLOS,
HEGEDŰS,
VÁRNAI,
BALÁZS-PIRI,
BRENNER,
BARÁT,
CSÁSZÁR

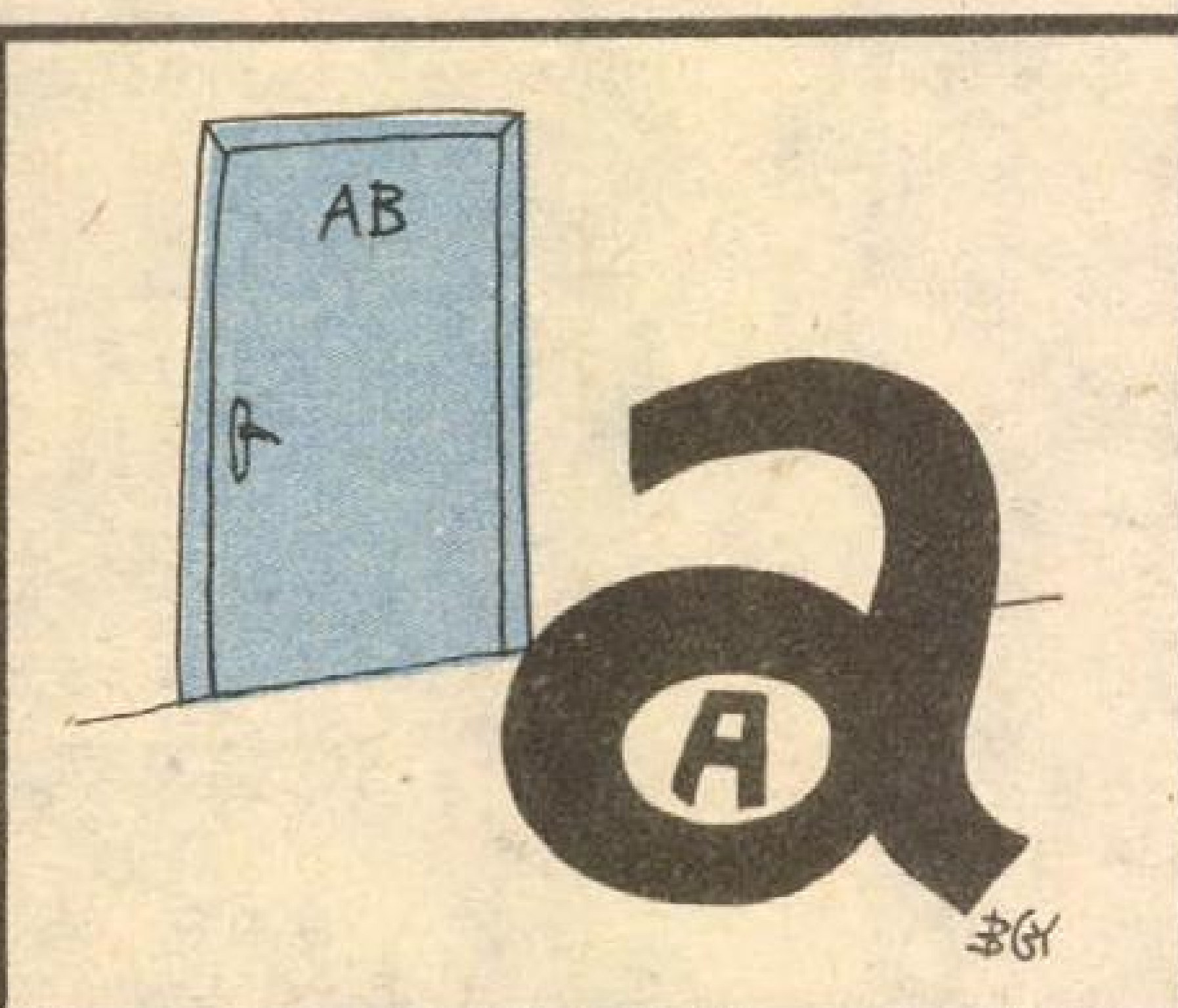

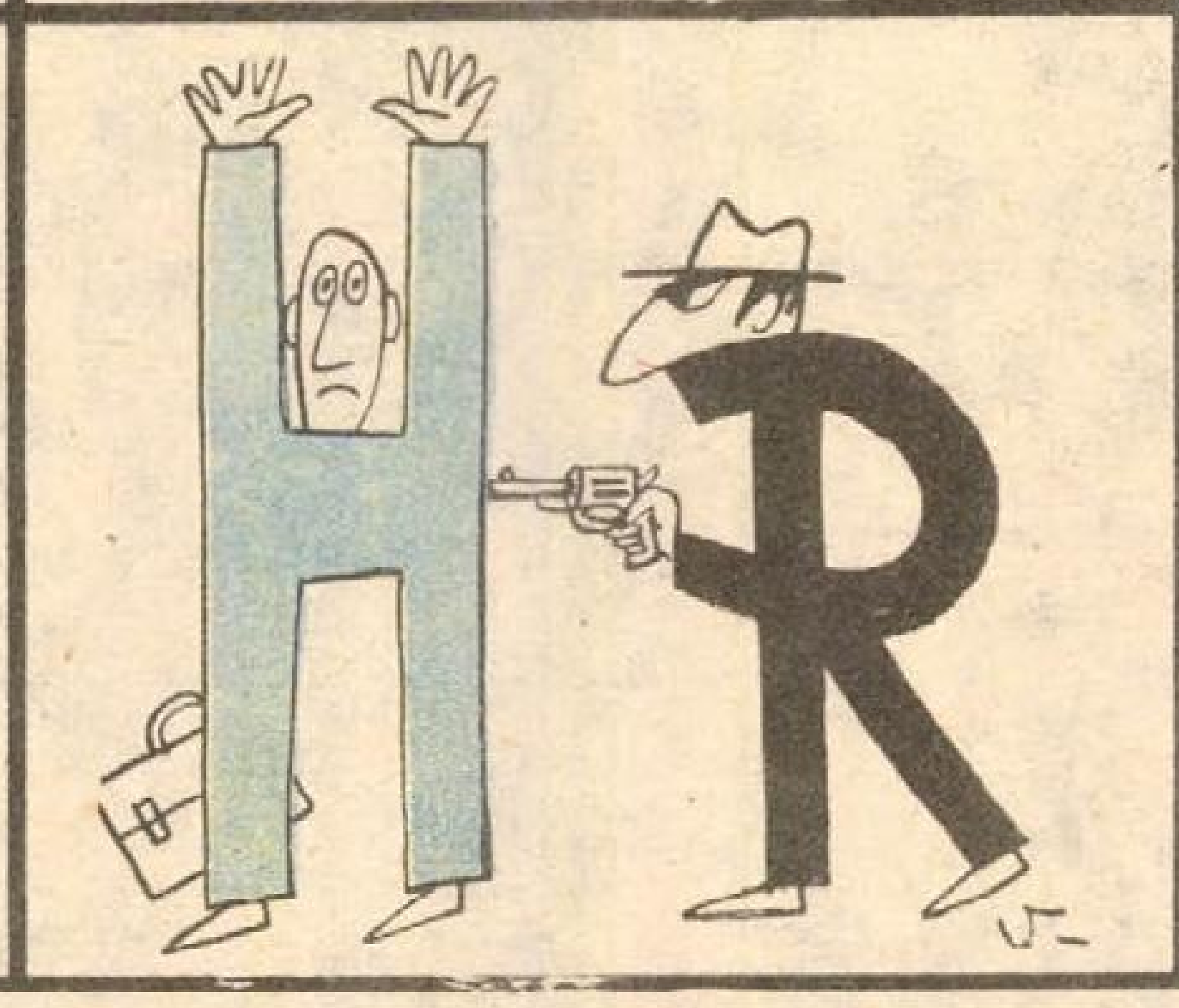

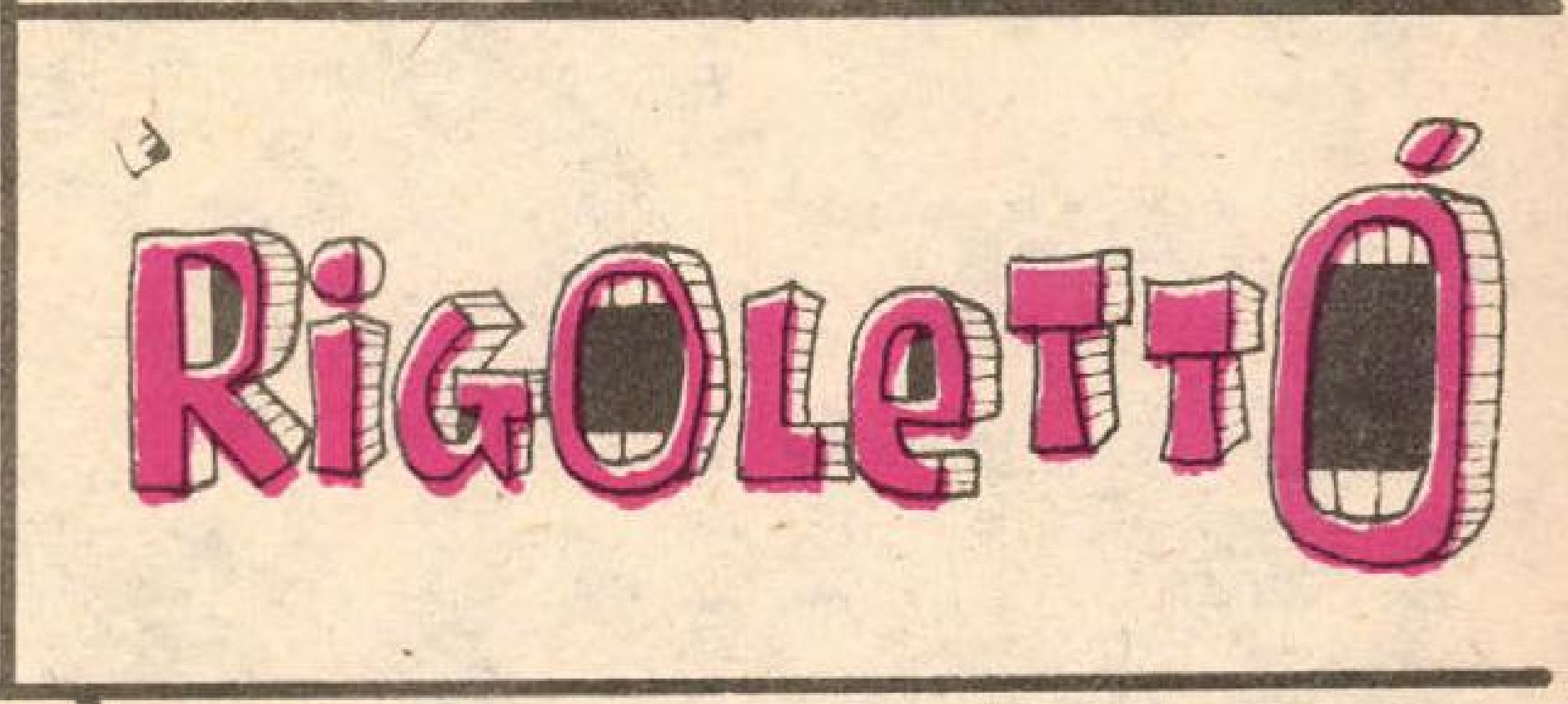

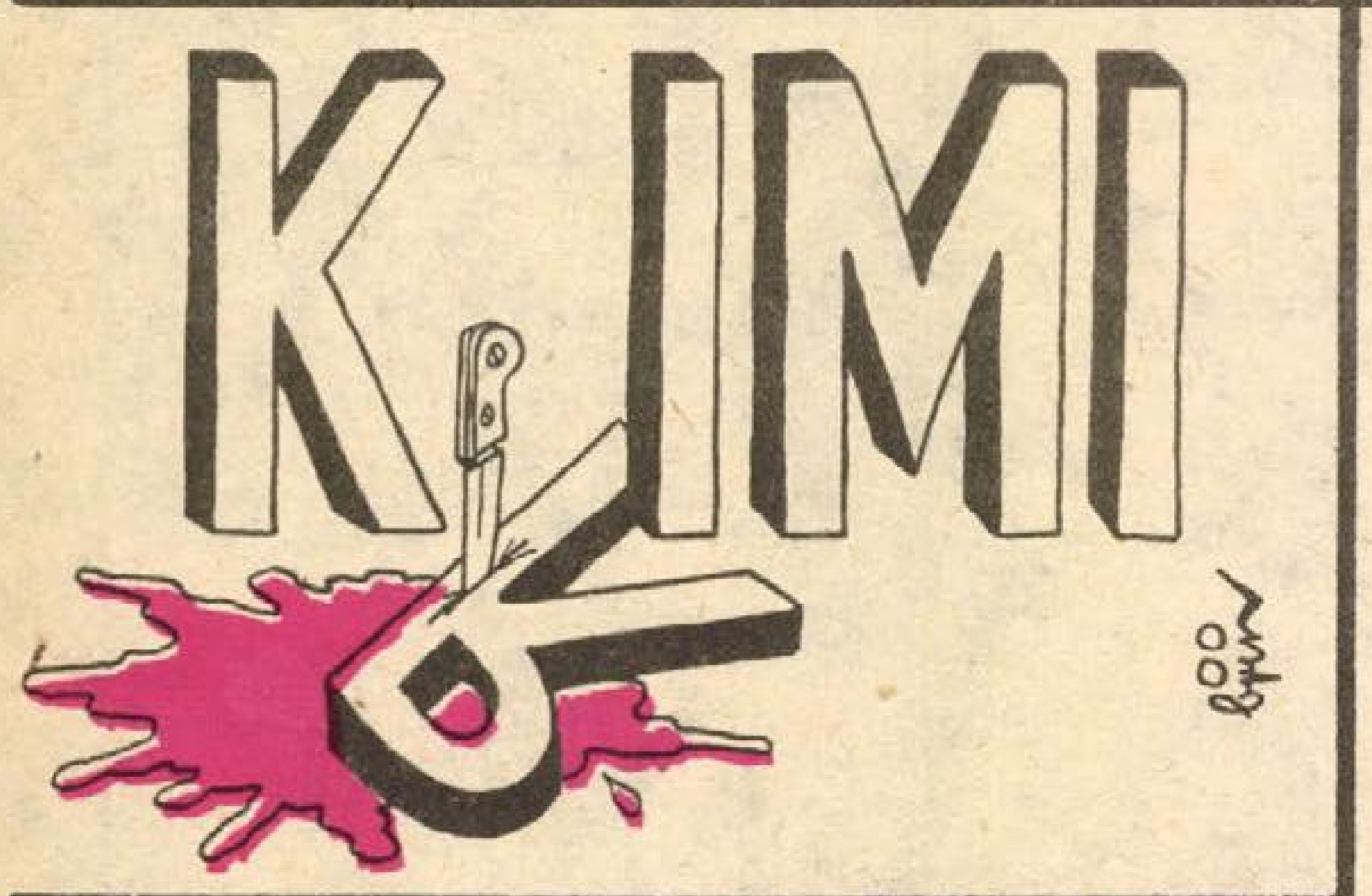

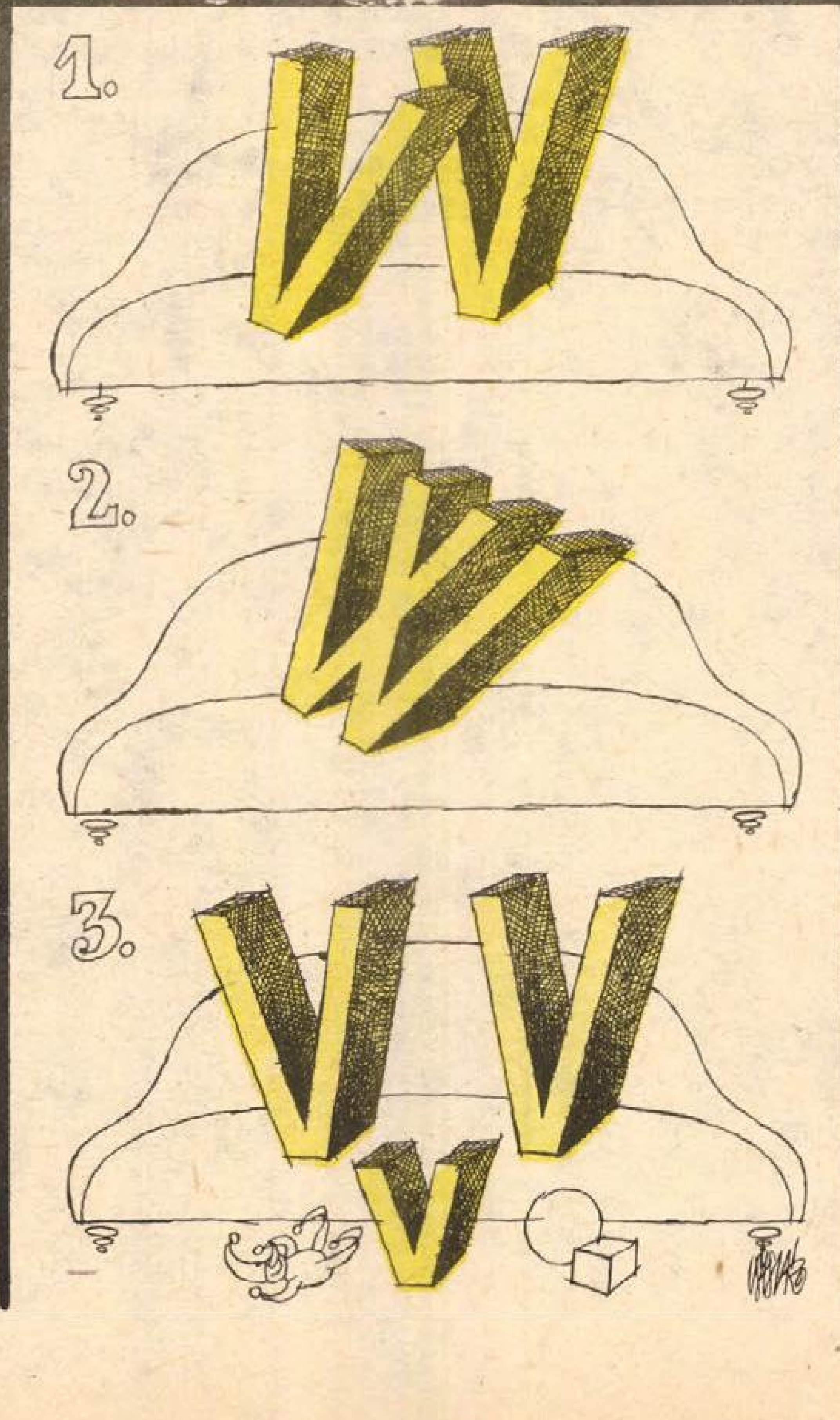

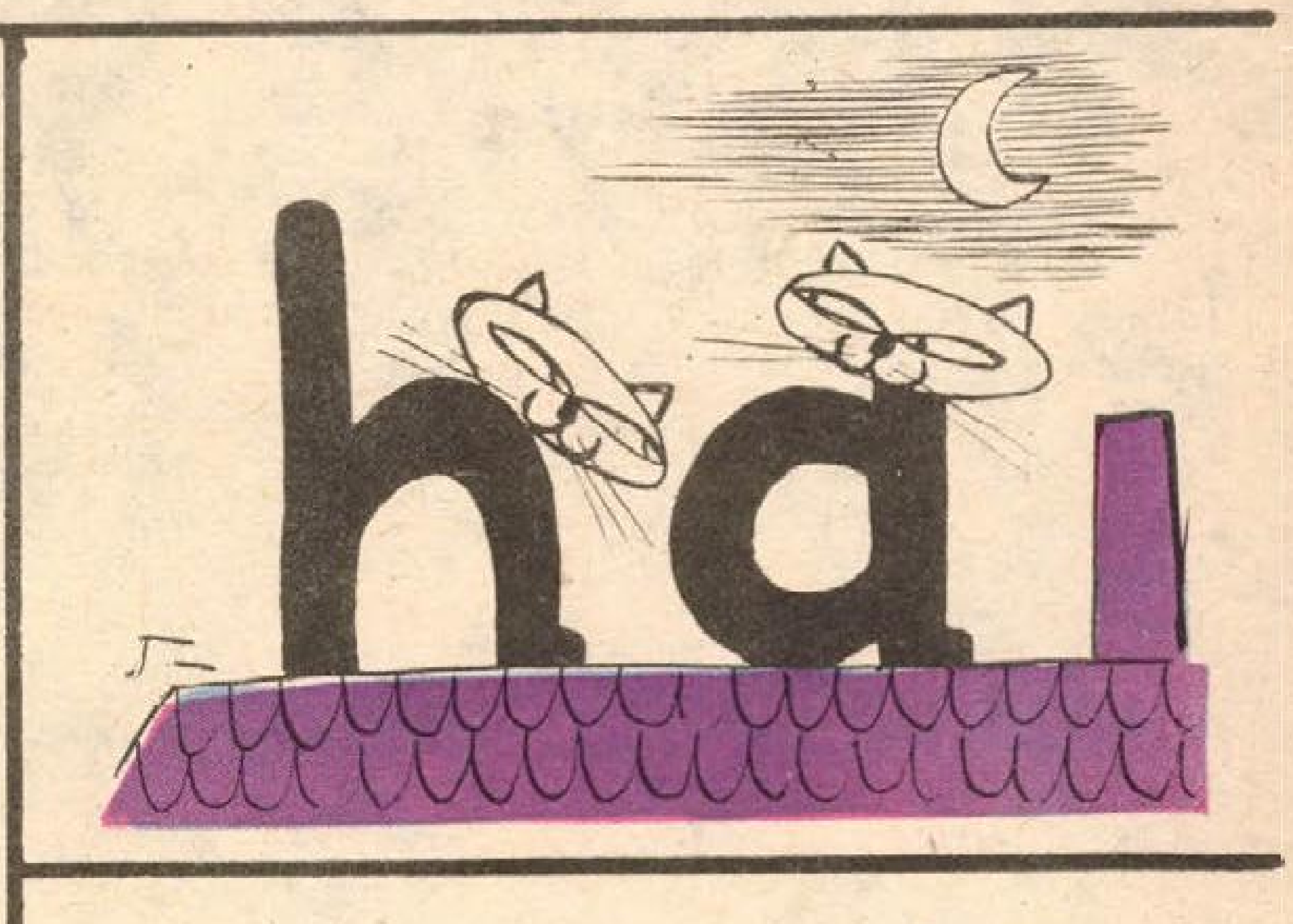

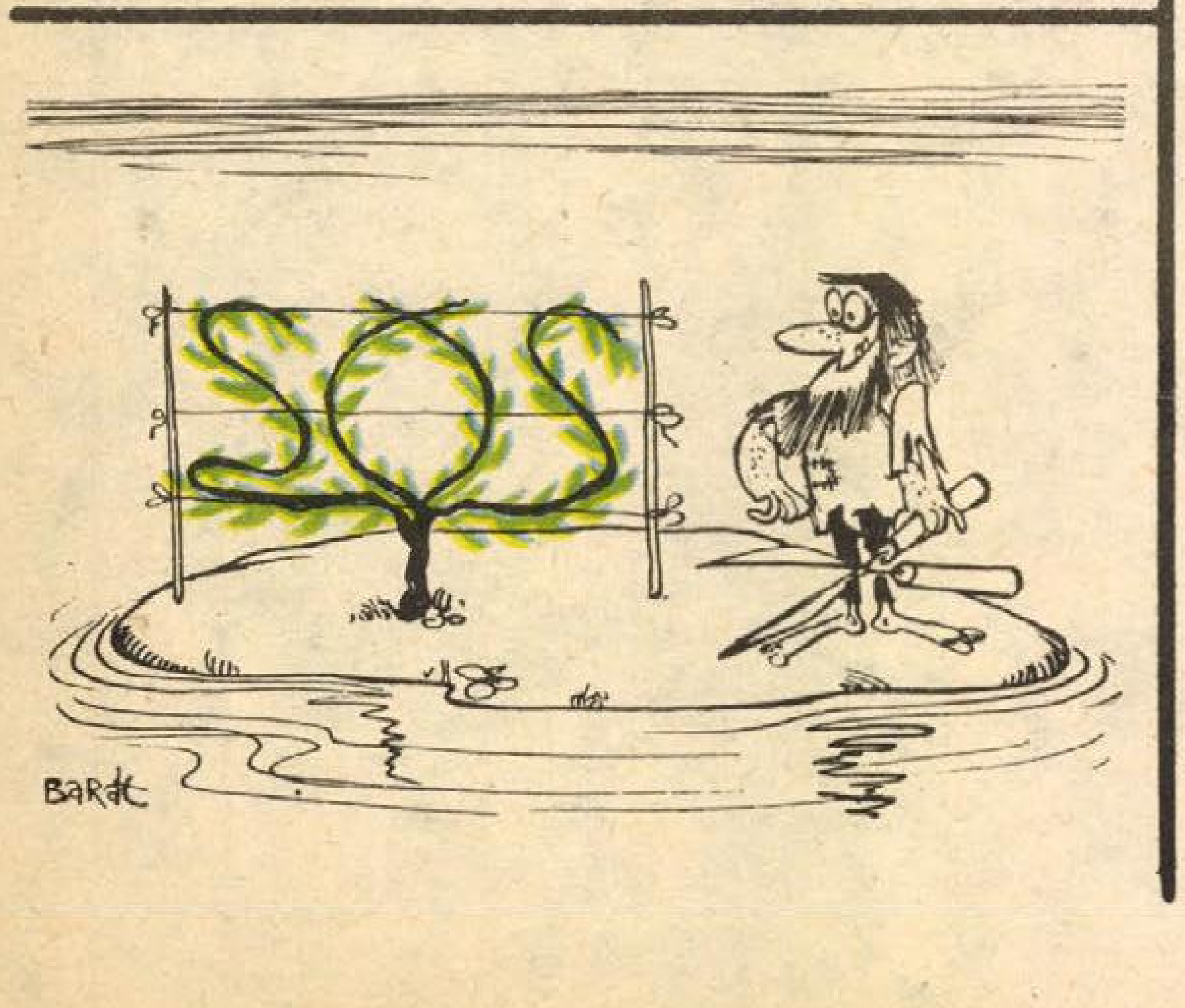

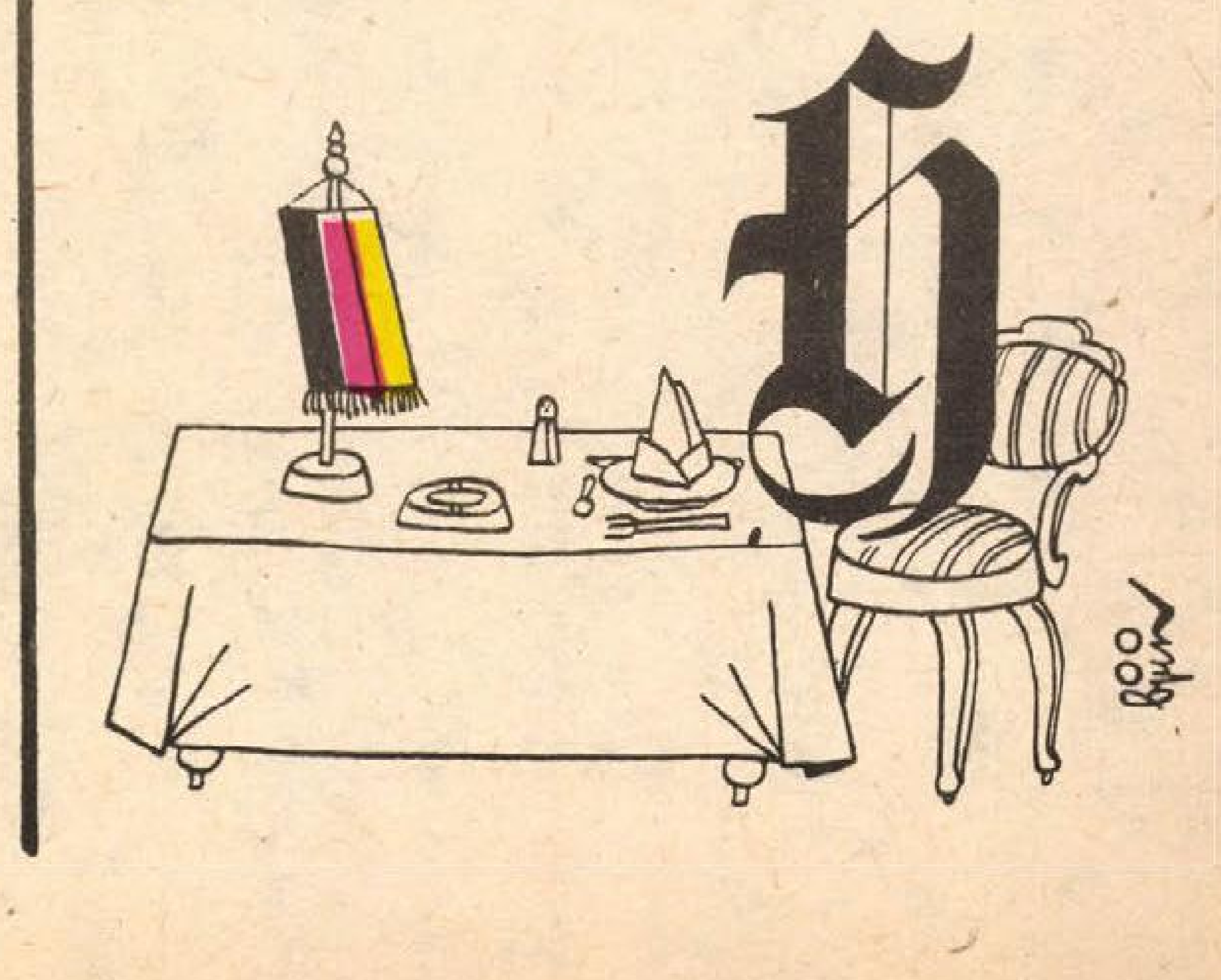

GYALOGOSOK

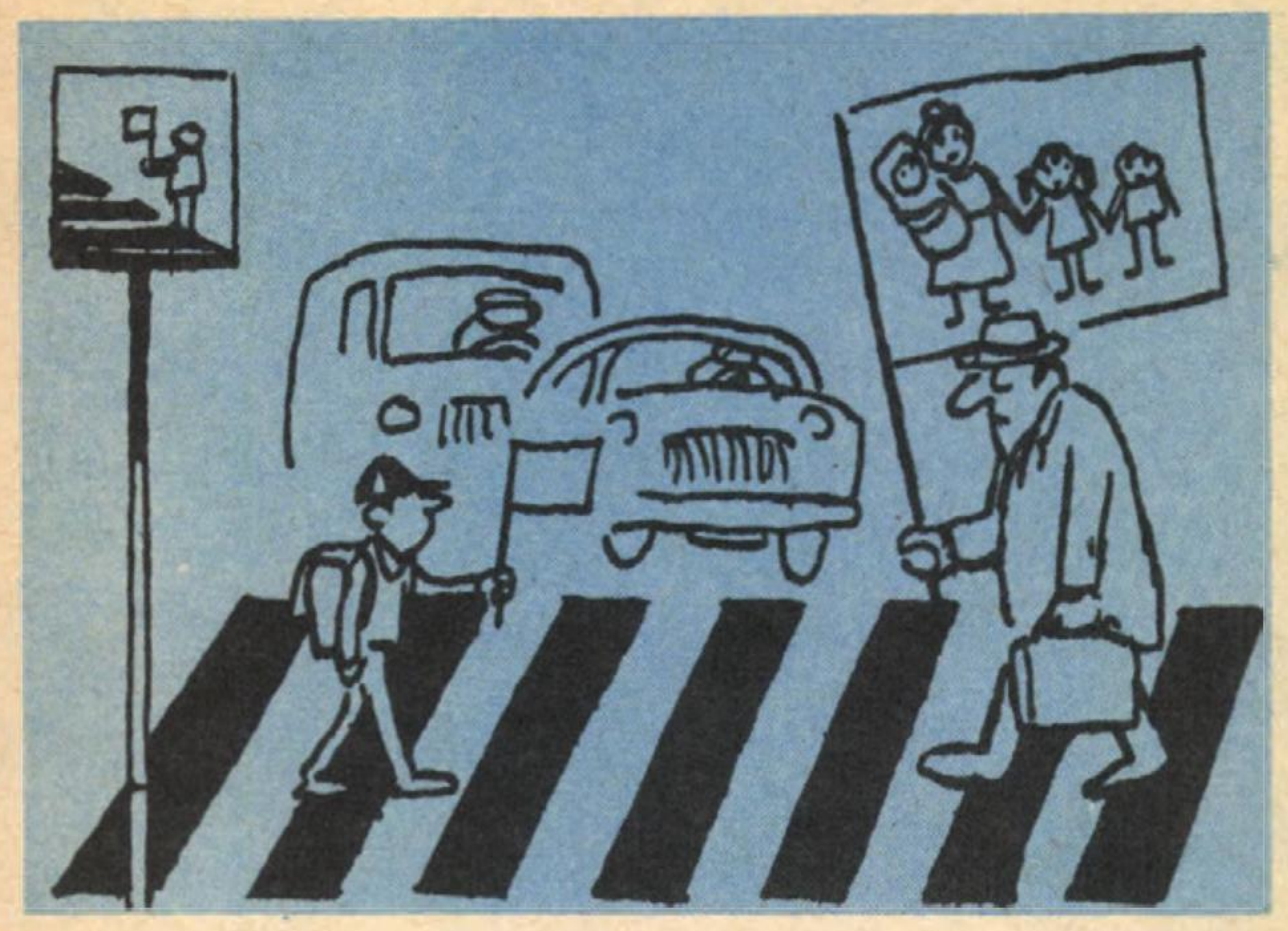

(„Szpilki", Varsó)

IMPORT HUMOR

SZUGGESZTÍV TÁRLAT

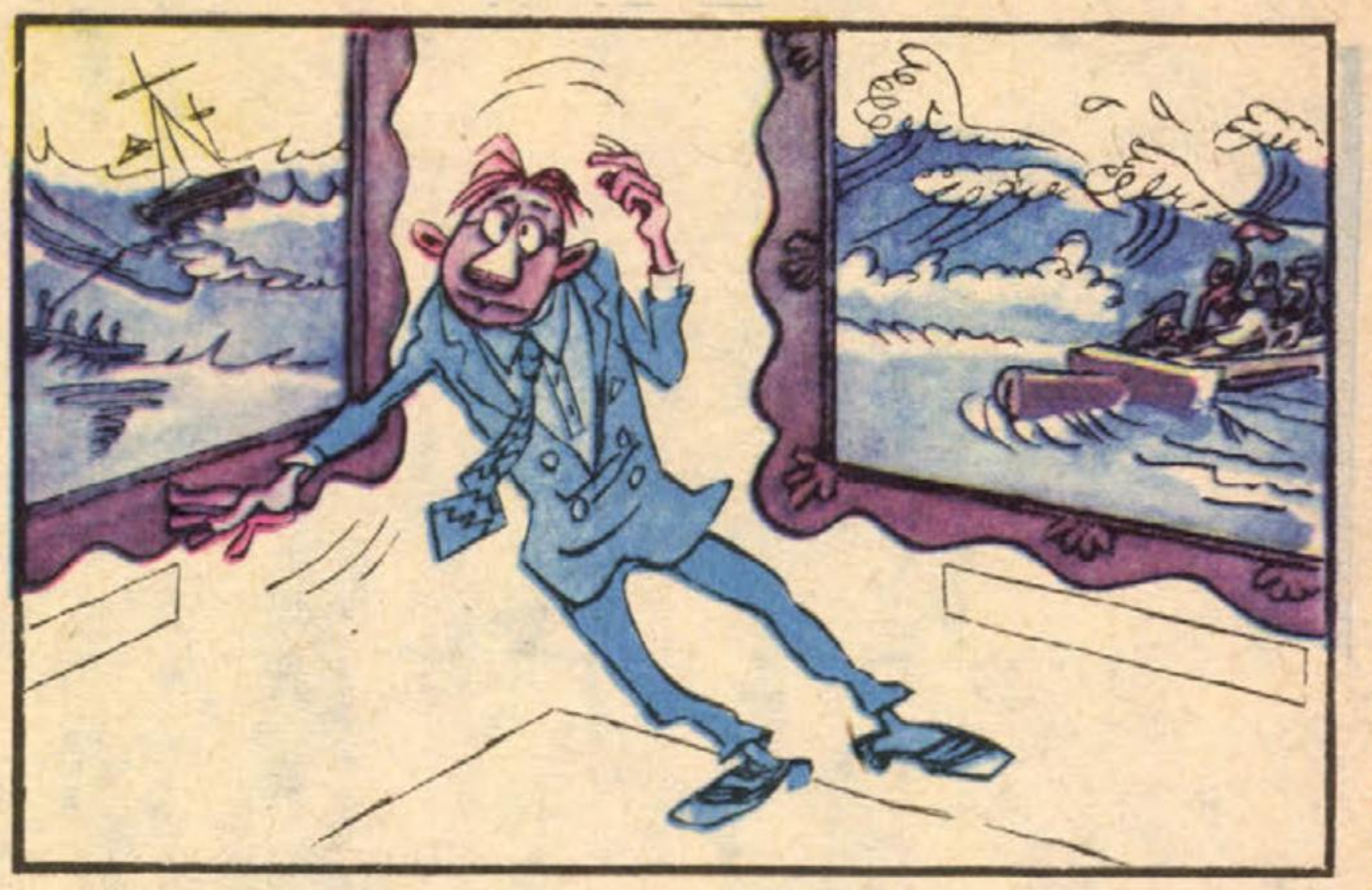

(„Krokodil", Moszkva)

JANUSZ OSEKA

Az utazás veszélyei

A vonat kerekei egyhangúan zakatoltak. A szakaszban tartózkodó utasok már jó néhány órája beszélgetéssel ütötték el az idejüket.

Amikor azok már végleg kifogytak a témából, megszólalt az ablak mellett ülő utas:

— A mi gyárunk elhatározta, hogy részt vesz a „Jól Dolgozó Üzem" címéért indított munkaversenyben.

Az utasok helyeslőleg bólogattak. Csupán engem „mozdított meg" ez az értesülés.

— Tulajdonképpen mi a lényege ennek a munkaversenynek? — kérdeztem rámenősen.

— Törődni fogunk termékeink minőségével — magyarázta útitársam. — Íly módon megvan a lehetőségünk „Jól Dolgozó Üzem"-mé válni.

— Vajon ez azt jelenti — noszogattam —, hogy a munkaversenyt megelőzően nem törődtek a termelés minőségével?

— Nos hát . . . természetesen törődtünk — fejtegette útitársam —, de talán nem olyan mértékben, mint ahogy ez egy „Jól Dolgozó Üzem"-től elvárható.

— Ha jól értem — szóltam —, egy ilyen „Jól Dolgozó Üzem" egyszerűen jól dolgozik.

— Világos — szögezte le útitársam. — Hiszen nem mindegyik üzem dolgozik jól, sajnos.

— Nem, nem mindegyik — egyeztek bele a többi utasok.

— Az az üzem, amelyik rosszul dolgozott — folytattam tovább fejtegetésemet —, most csak úgy hirtelen, felébredt lelkiismerete miatt vagy csupán egyszerű jó szándéktól vezéreltetve, elhatározta, hogy ezentúl jól fog dolgozni? Vagy nem így van?

— Valahogy így — bólintott rá a munkaversenyben részt vevő üzem dolgozója.

— De hát ezelőtt miért nem törődtek jobban a minőséggel? — csodálkoztam. — Mi késztette a gyárat arra a helyes döntésre, hogy elkezdjenek jól dolgozni?

— Eljön a pillanat — magyarázta nekem útitársam türelmesen —, amikor a kollektíva mozgásba jön és elhatározza, hogy jobban fog dolgozni.

— Hogyha tehát létrejönnek a „Jól Dolgozó Üzemek", akkor a többiek „Rosszul Dolgozó Üzemek" lesznek. Ebből az következik, hogy az egyiknél példásan törődnek a termelés minőségével, másoknál viszont tesznek a . . .

— No, nem egészen — ellenkeztek az utasok.

— De nem minden üzem vesz részt ebben a munkaversenyben, csak egyesek — hangoztattam ellenvéleményemet. — És miért nem mindegyik? Talán nem mindegyik gyárnak áll érdekében termékeik kiváló minősége?

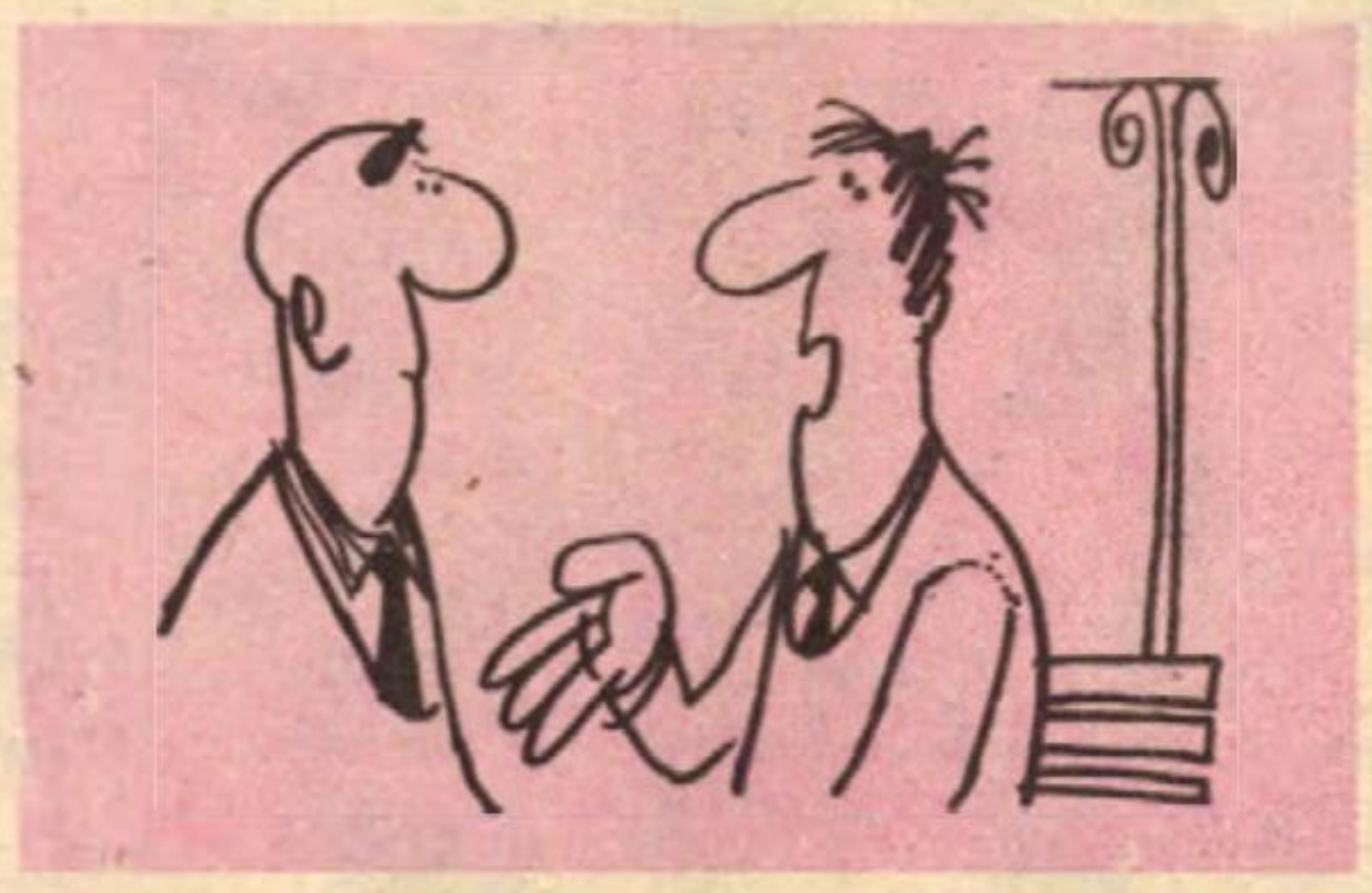

A beszélgetés megszakadt, kínos hallgatás állt be.

Valaki az órájára nézett.

— Mindjárt a hídra érünk — mondta.

— Milyen hídra? — riadtam fel. — Mikor építették ezt a hidat? Ki készítette?

— Hogyhogy ki? — vonták meg vállukat az utasok. — Bizonyosan valamelyik vállalat . . .

— De melyik? — erőltettem. — Részt vett az a vállalat a „Jól Dolgozó Üzem" címéért indított munkaversenyben?

— Ki tudja, hogy részt vett-e . . . Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem — latolgatták az utasok.

— Nincs szándékomban kockáztatni! — kiáltottam fel. — Kiszállok. Visszavonhatatlanul kiszállok! Leszakadhat az a híd!

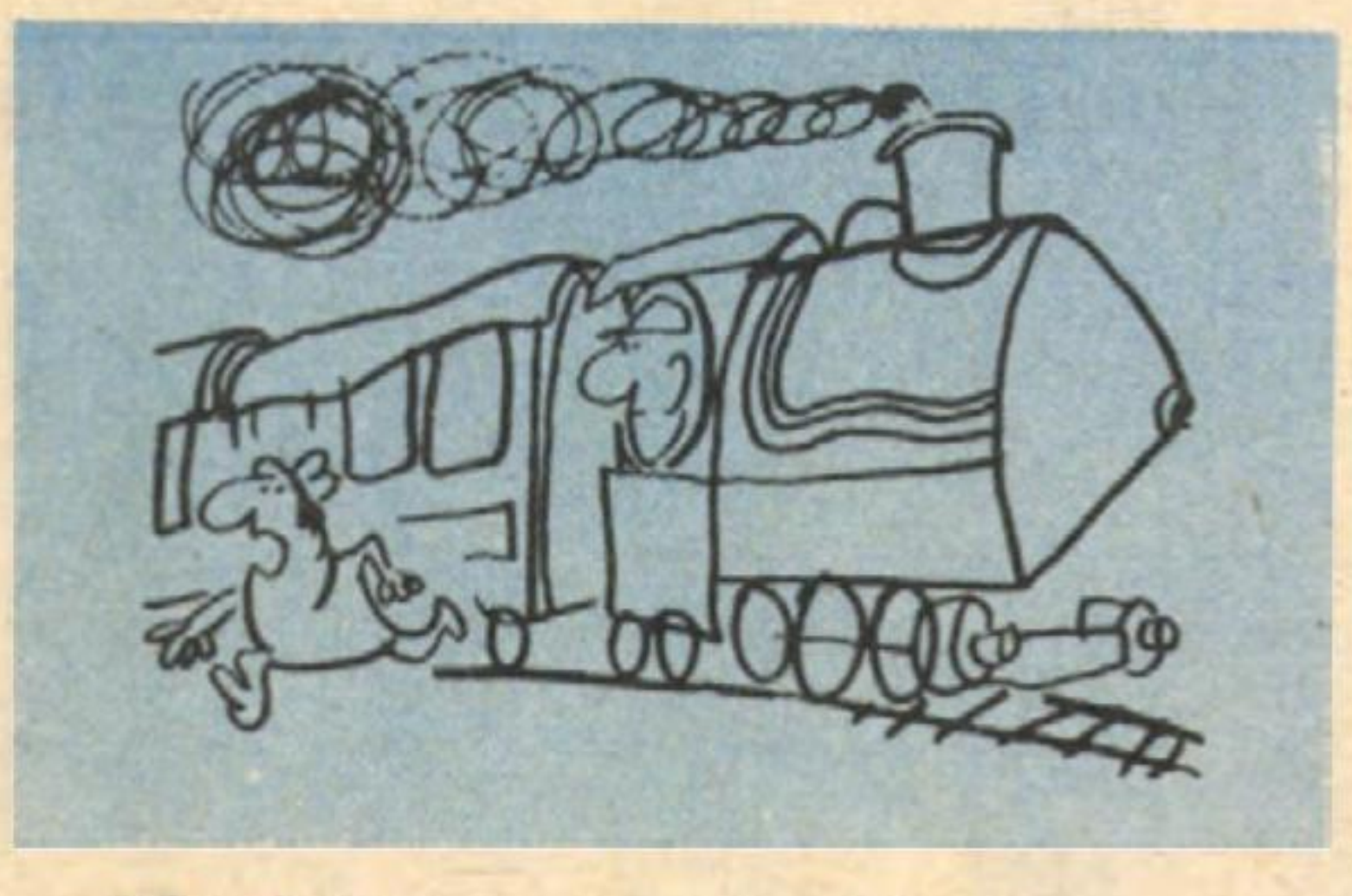

Meghúztam a vészféket.

Amikor a kocsik visítva, csikorogva megálltak, leugrottam, és megnyugodva, gyalog folytattam utamat az erdőn keresztül. A hidat gázlóval felcserélve, néhány óra múlva megérkeztem a legközelebbi városba. Több órát vesztettem, ezért elhatároztam, hogy a repülőtérre megyek.

— Felszállnak a gépek? — érdeklődtem a reptér igazgatójánál.

— Igen, rendszeresen felszállnak — válaszolta.

— És ki gyártotta a gépeket? — érdeklődtem.

— A repülőgépgyár — válaszolta az igazgató.

— És a repülőgépgyár — szőröztem kérlelhetetlenül — részt vett a „Jól Dolgozó Üzem" címéért folyó munkaversenyben?

— Nem tudom, hogy részt vett-e — ismerte be.

Így hát előfordulhat, hogy a gépeknek van valami konstrukciós hibájuk, ha a minőségre nem ügyeltek eléggé — állapítottam meg. — Lezuhanhatnak, főleg ilyen ködben.

— Van radarunk — nyugtatott az igazgató.

— Igen? — nem adtam fel a játszmát. — És ki gyártotta a radarokat?

— A radargyár — biztosított az igazgató.

— A radargyár! De vajon jól dolgozó-e az a radargyár? Ejtőernyőjük van?

— Nincs — ismerte be az igazgató.

Ilyen körülmények között nem kockáztattam, lemondtam a repülőútról. Felhívtam a kikötőt.

— Ki gyártotta a hajóikat? A hajógyár? Milyen hajógyár? — követeltem a világos választ. — Részt vesz a „Jól Dolgozó Üzem" címéért folyó munkaversenyben? Ki garantálja, hogy a hajót megbízhatóan építették, hogy nem süllyed el? Van mentőövük? Ki gyártotta?

Nem tréfadolog ez. Óvatos voltam, utamat hazáig gyalog tettem meg. Nem mondom, elfáradtam.

A pech azonban üldözött ezen a napon, a házamban ugyanis néhány órát a felvonóban töltöttem, ami a két emelet között egyik percről a másikra elromlott.

De a legbosszantóbb az volt a dologban, amint az utóbb kiderült, hogy az üzem, amelyik a liftet gyártotta részt vett a „Jól Dolgozó Üzem" címéért folyó munkaversenyben.

Lengyelből fordította: U. J.

MŰVÉSZI IHLET

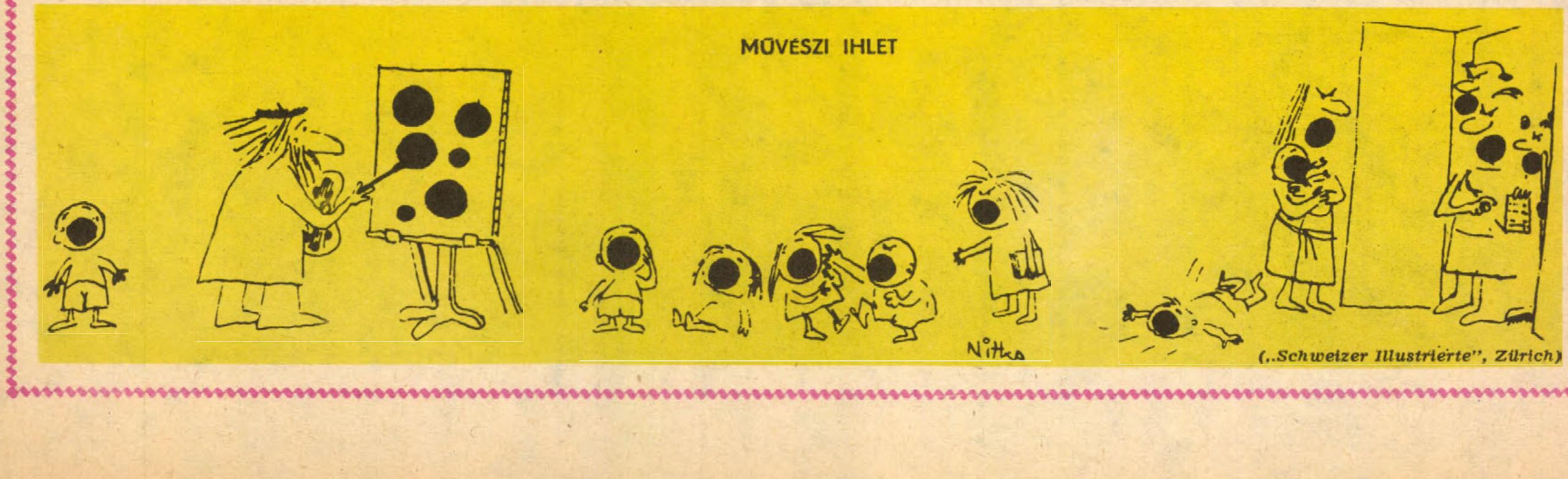

(„Schweizer Illustrierte", Zürich)

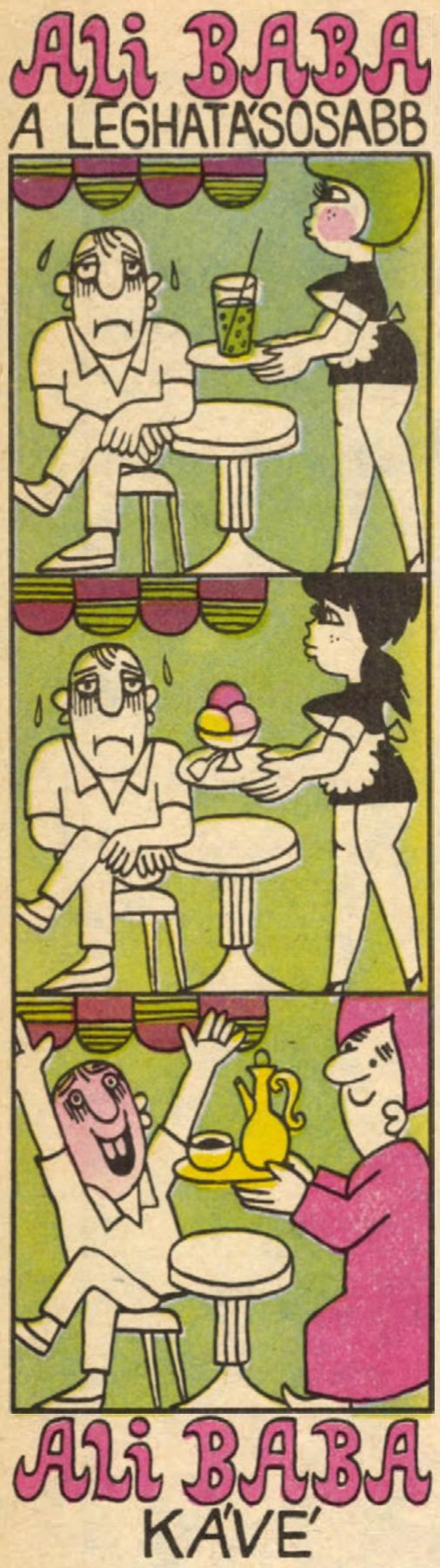

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

MELEGE VAN?
a jéghideg joghurt felüdíti

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

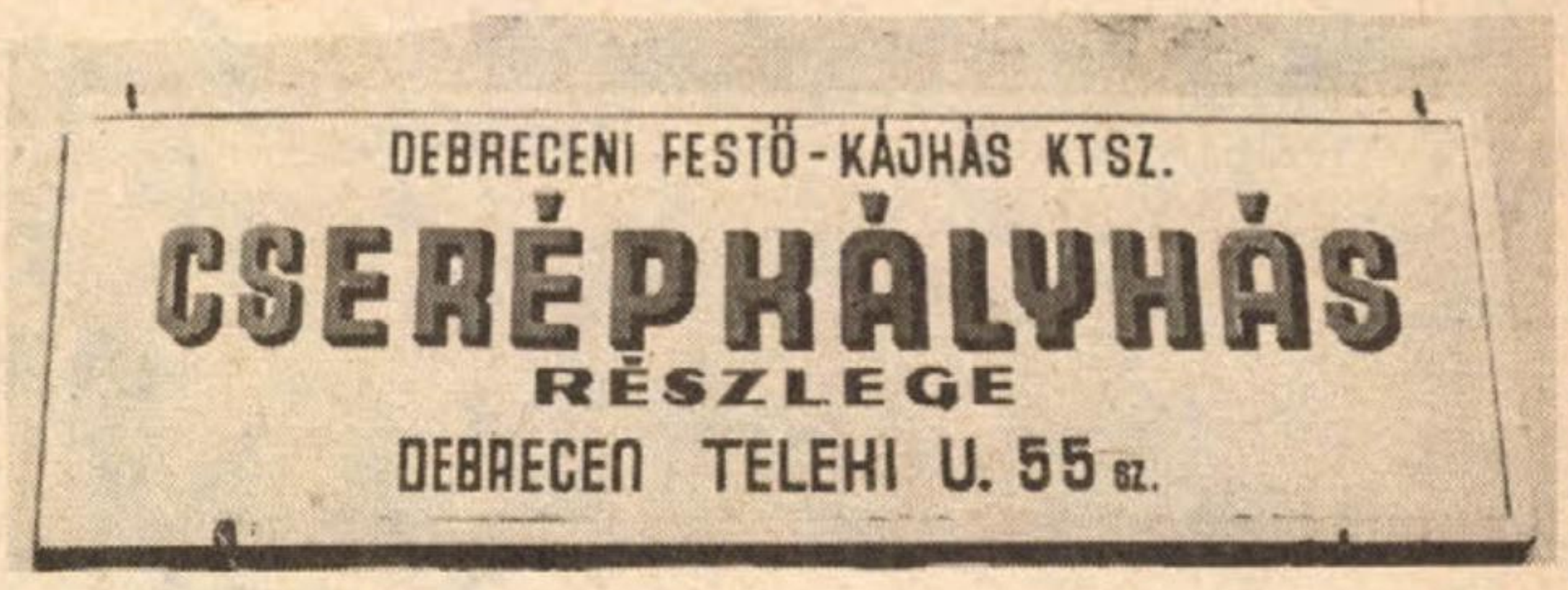
DEBRECENI FESTŐ-KÁJHÁS KTSZ.
CSERÉPKÁLYHÁS
RÉSZLEGE
DEBRECEN TELEHI U. 55 sz.

Ha már „kájhás” a KTSZ, miért nem cserépkájhát gyárt?

(Fotózta: Halka Pál, Debrecen)

Tökéletes kiszolgálás a Hírlap presszóban

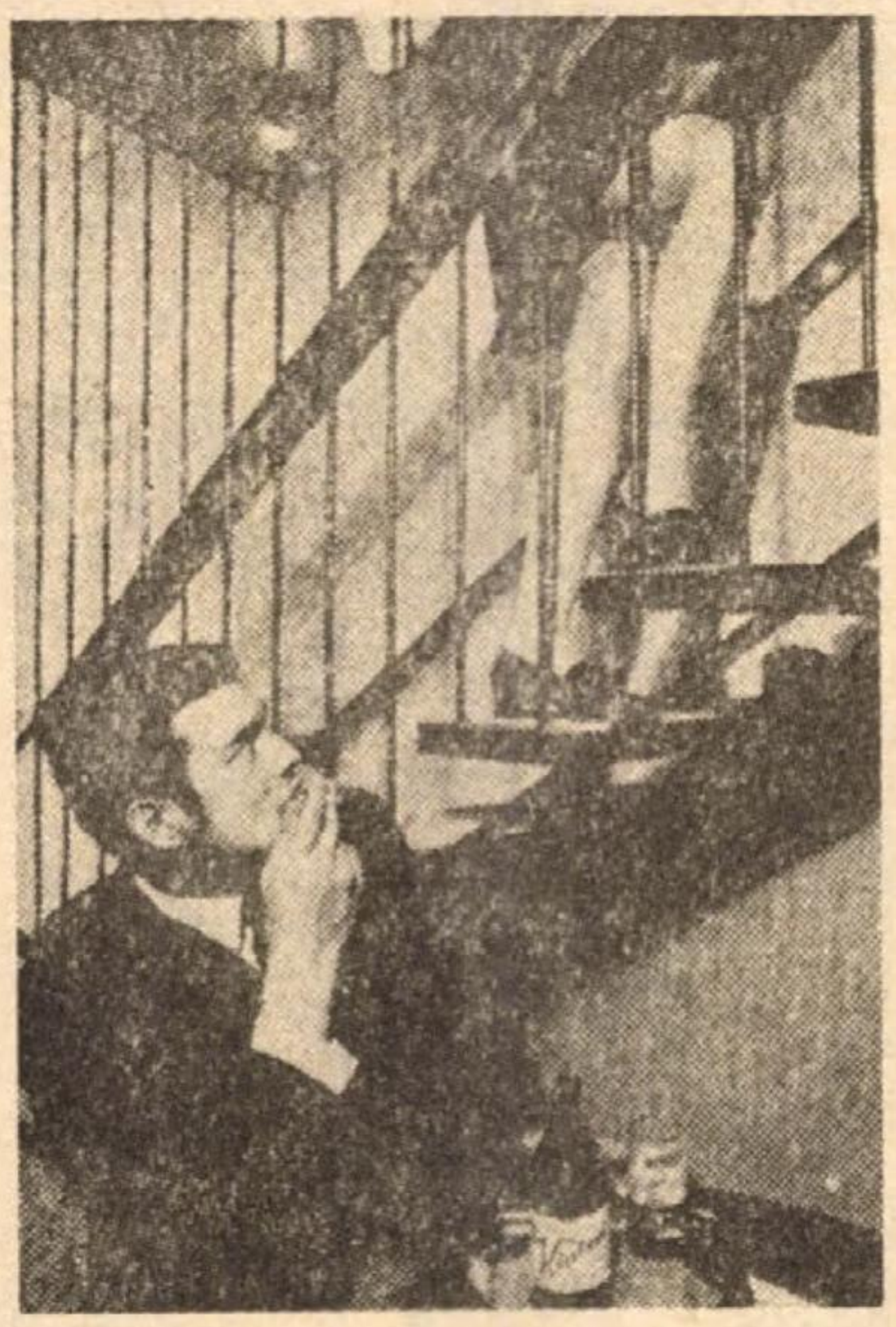

Ha még a sör is hideg, semmi baj nem lehet.

(A Dunántúli Naplóból ollózta Schultheisz János, Beremend)

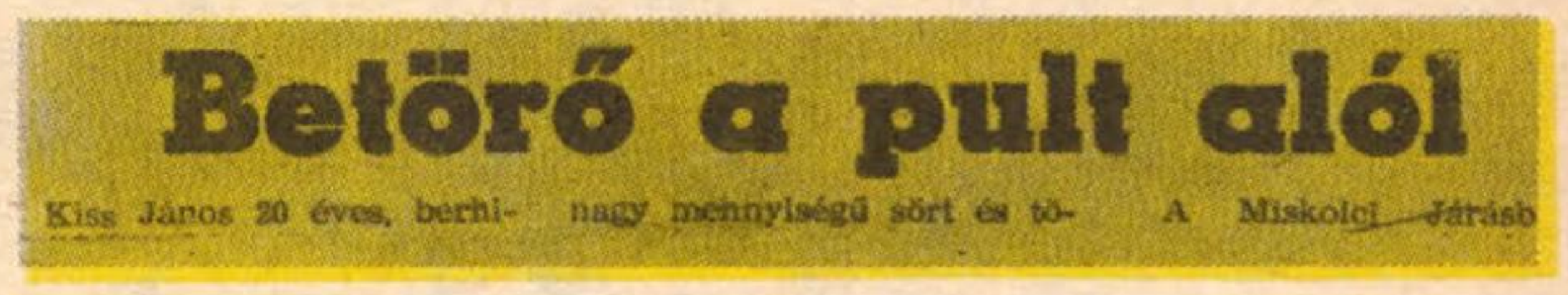
Betörő a pult alól
Kiss János 20 éves, berhi- nagy mennyiségű sört és tö- A Miskolci Járásb

Már a betörő is hiánycikk?

(Az Észak-Magyarországból ollózta Gergely László, Szendrő)

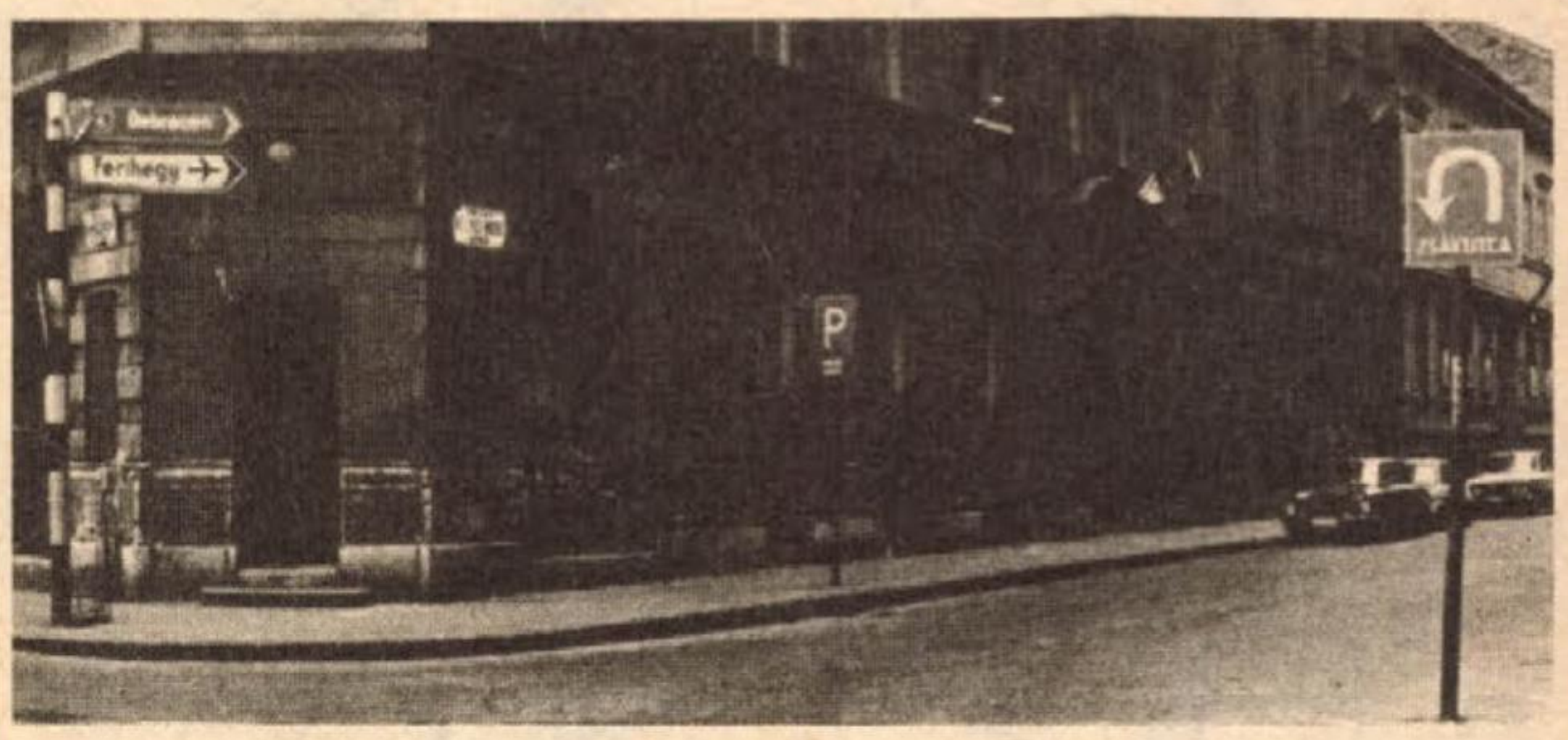

Hogyan lehet egy zsákutcán keresztül Debrecenbe jutni?

(Fotózta: Kőműves Sándor, Budapest)

4 VERS

TÁRSASHÁZ-ÉPÍTKEZÉS

A rendelő már a falra mászna,
Mert a munka csigaként halad,
De szegényke mégsem mászhat falra,
mert még nem talál hozzá falat.

EGY GYILKOSRÓL

Elintézett gyorsan minden aktát,
Mert a szívén nem volt vastag kéreg.
Az ügyfelek ugyan szívből áldják,
De főnökét megölte a méreg.

KUTYAVÁSÁR

Hű kutyámat, hogy eladtam, a bús
Eb jókorát belém harapott
S nem dühében ... A drága, emlékül
Harapott ki nadrágdarabot.

SZABAD SZOMBAT

Szabad szombat, múlj el már végre,
Hogy lehessek megint friss, szabad!
Annyi munkát sóz rám feleségem,
Hogy két karom majd' beleszakad.

Darázs Endre

KORSZERŰSÍTÉS

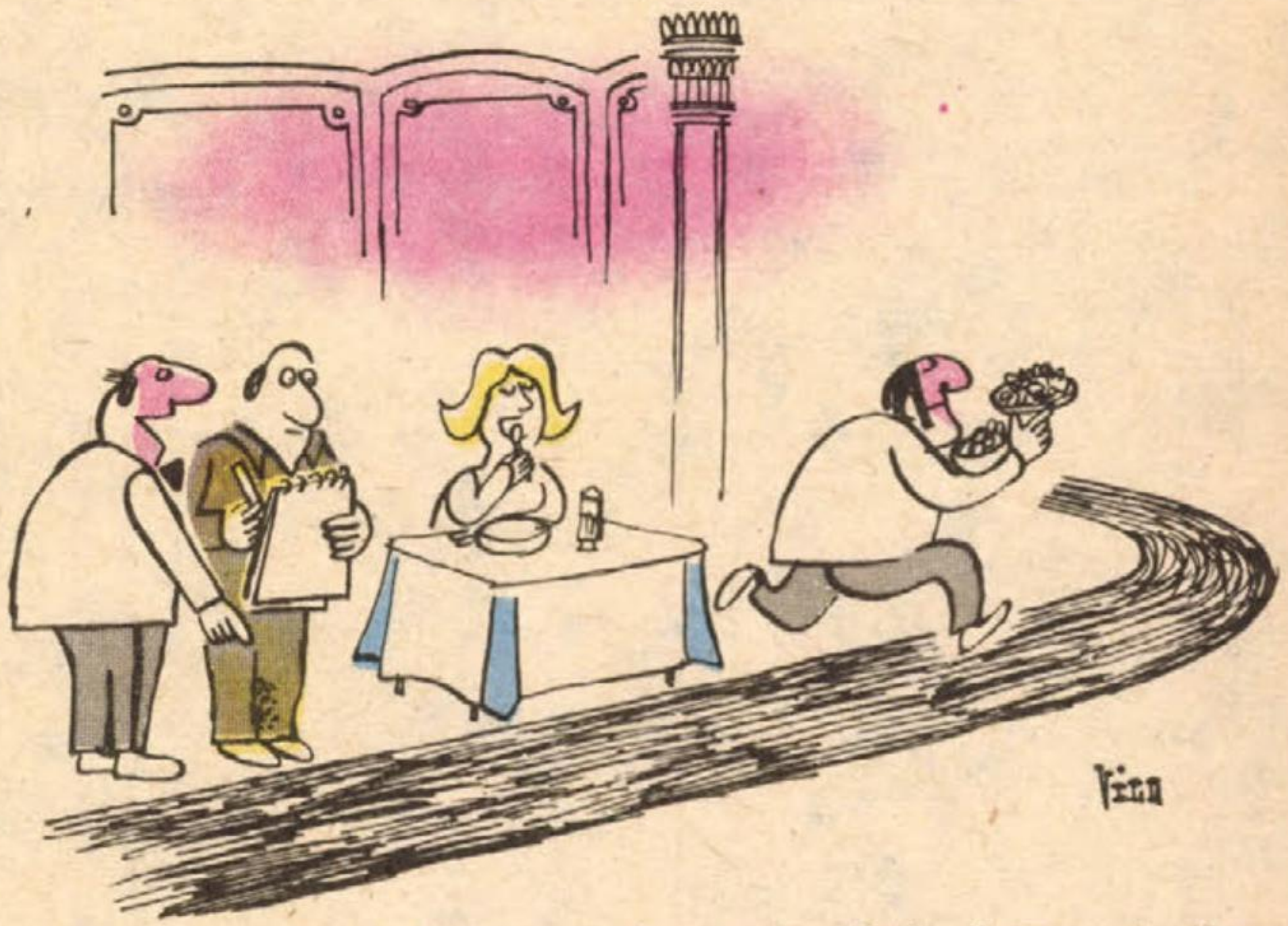

– A mi vendéglőnkben már tartánpályán futnak a pincérek.

TÁBLÁS HÁZ

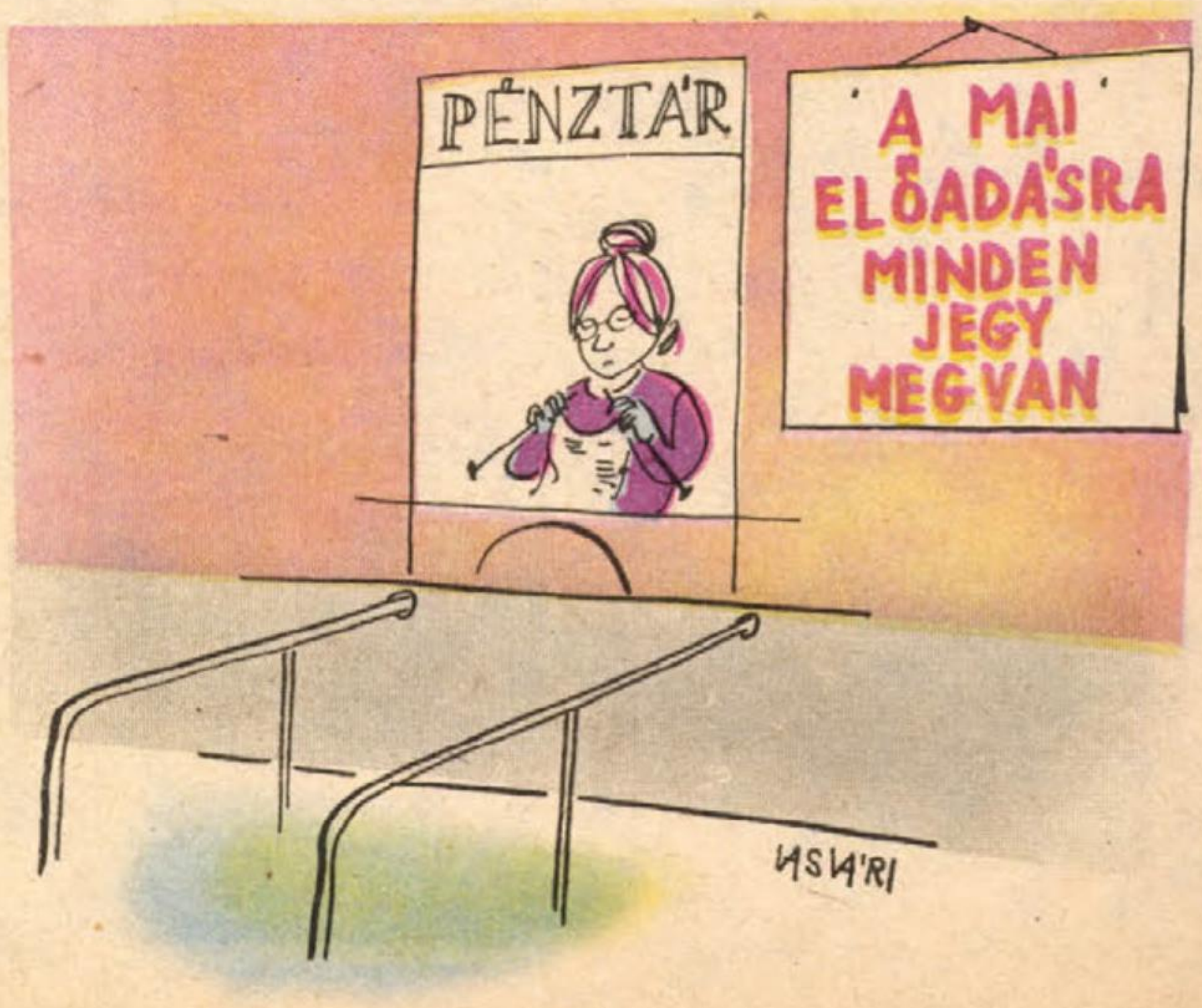
PÉNZTÁR
A MAI ELŐADÁSRA MINDEN JEGY MEGVAN
VASVÁRI

ÜZEMI BALESET

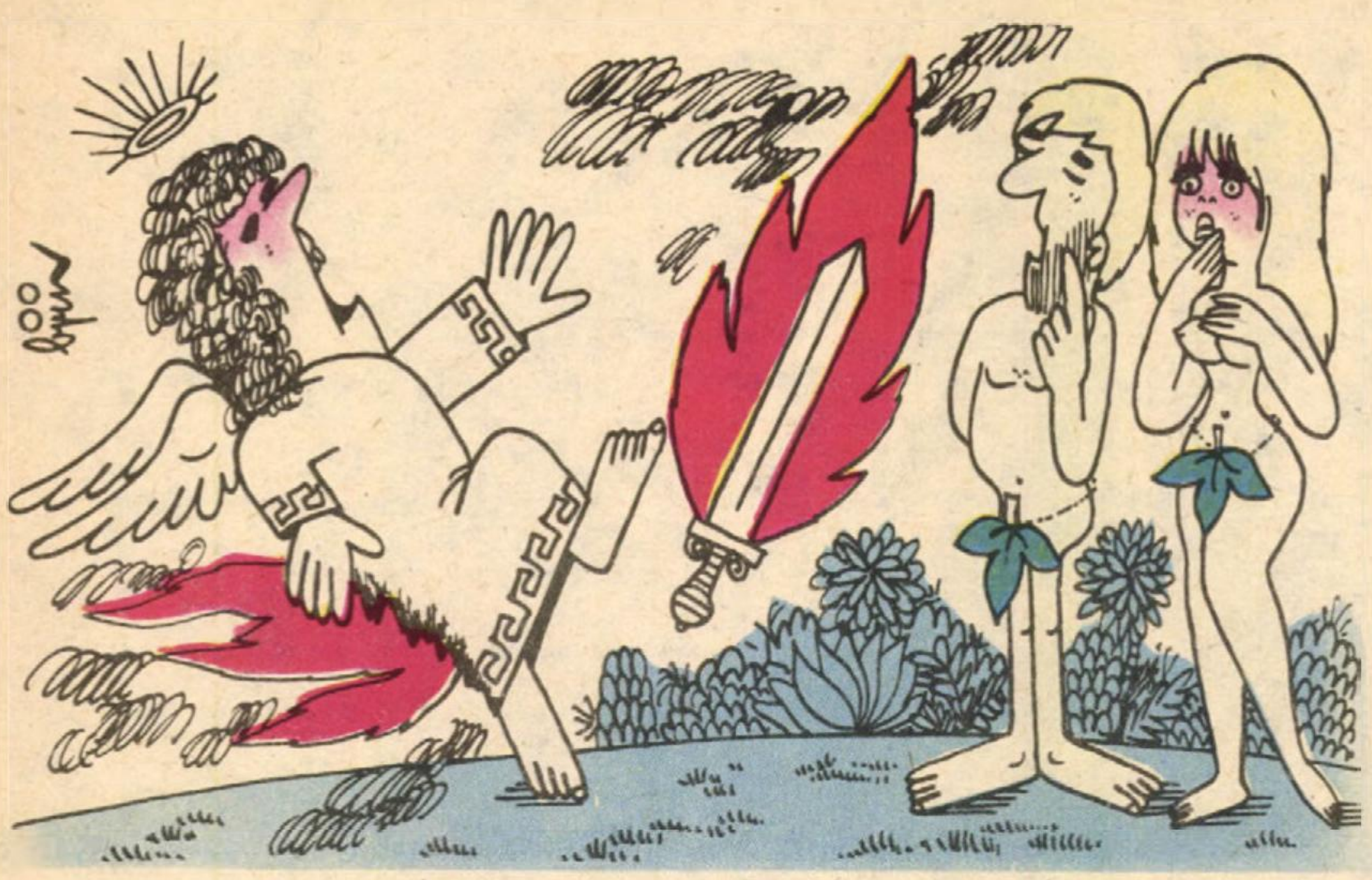

– Látja, minek hadonászott azzal a lángoló pallossal!...

PÁLYAVÁLASZTÁS

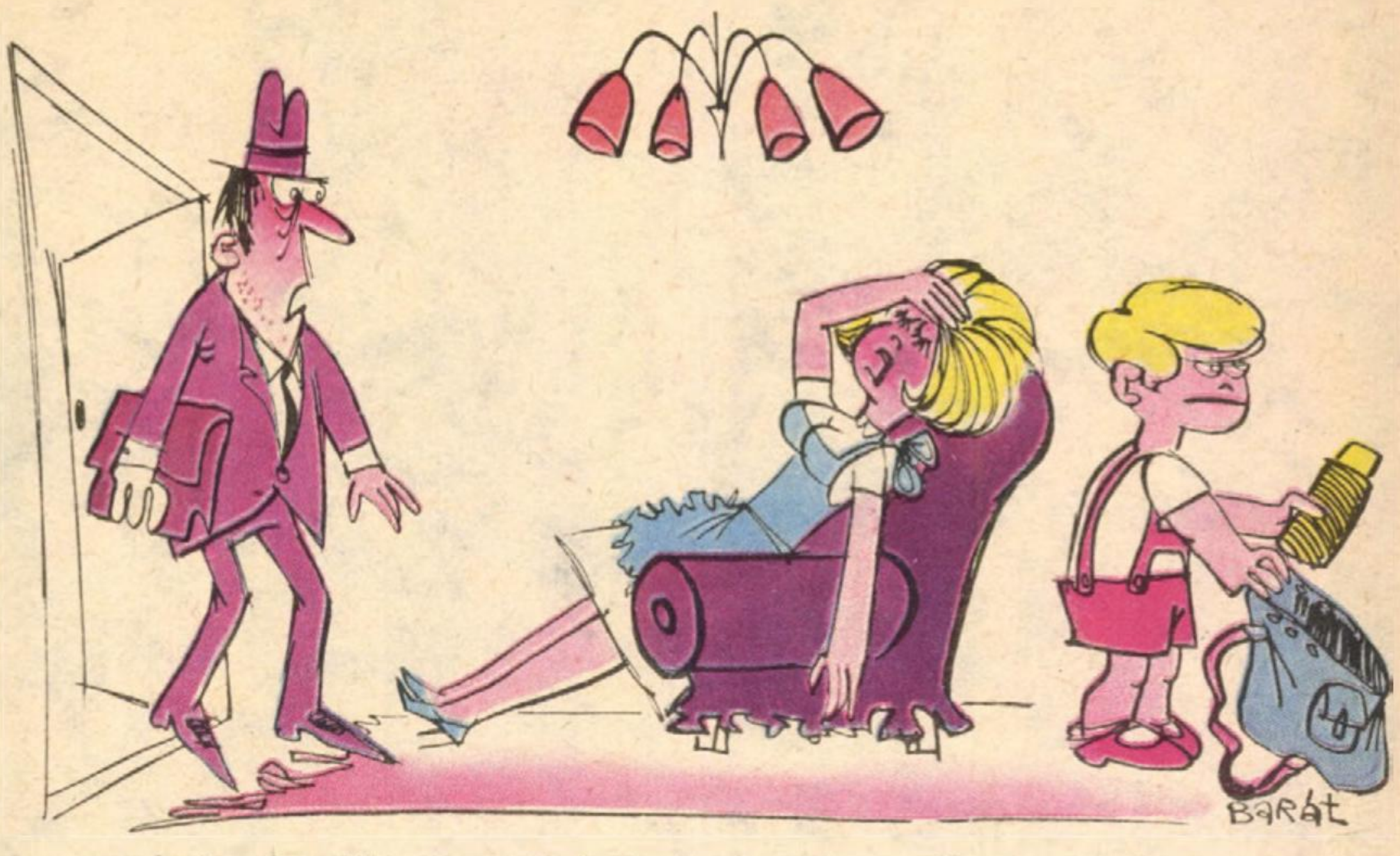

– Lajos, beszélj a gyerek fejével, szexológus akar lenni, és most nyári gyakorlatra készülődik.

A KRITIKUS BOSSZÚJA

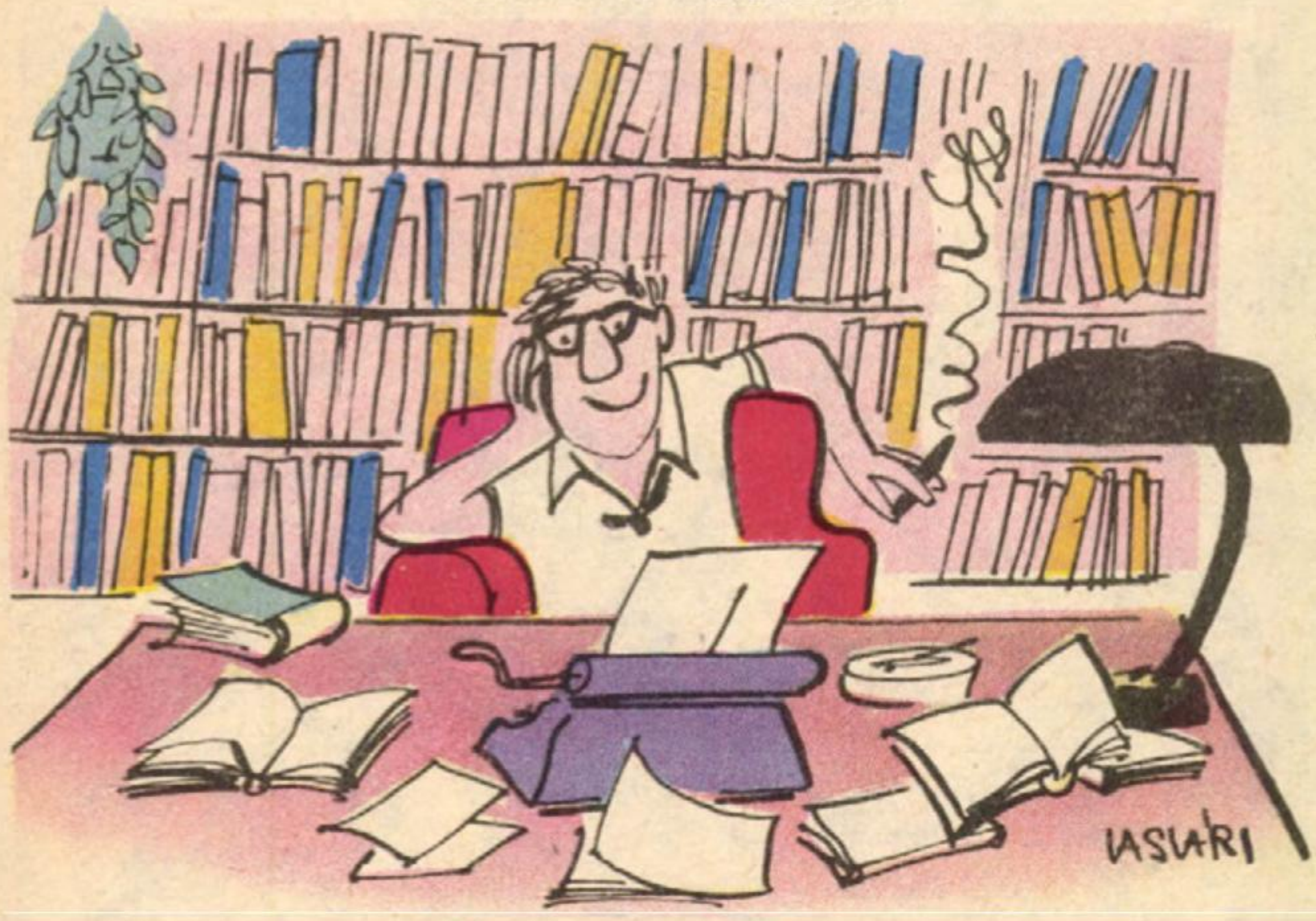

– Nem írok Z.-ről elmarasztaló bírálatot, hadd pukkadjon!

AZ IDŐ MÚLÁSA

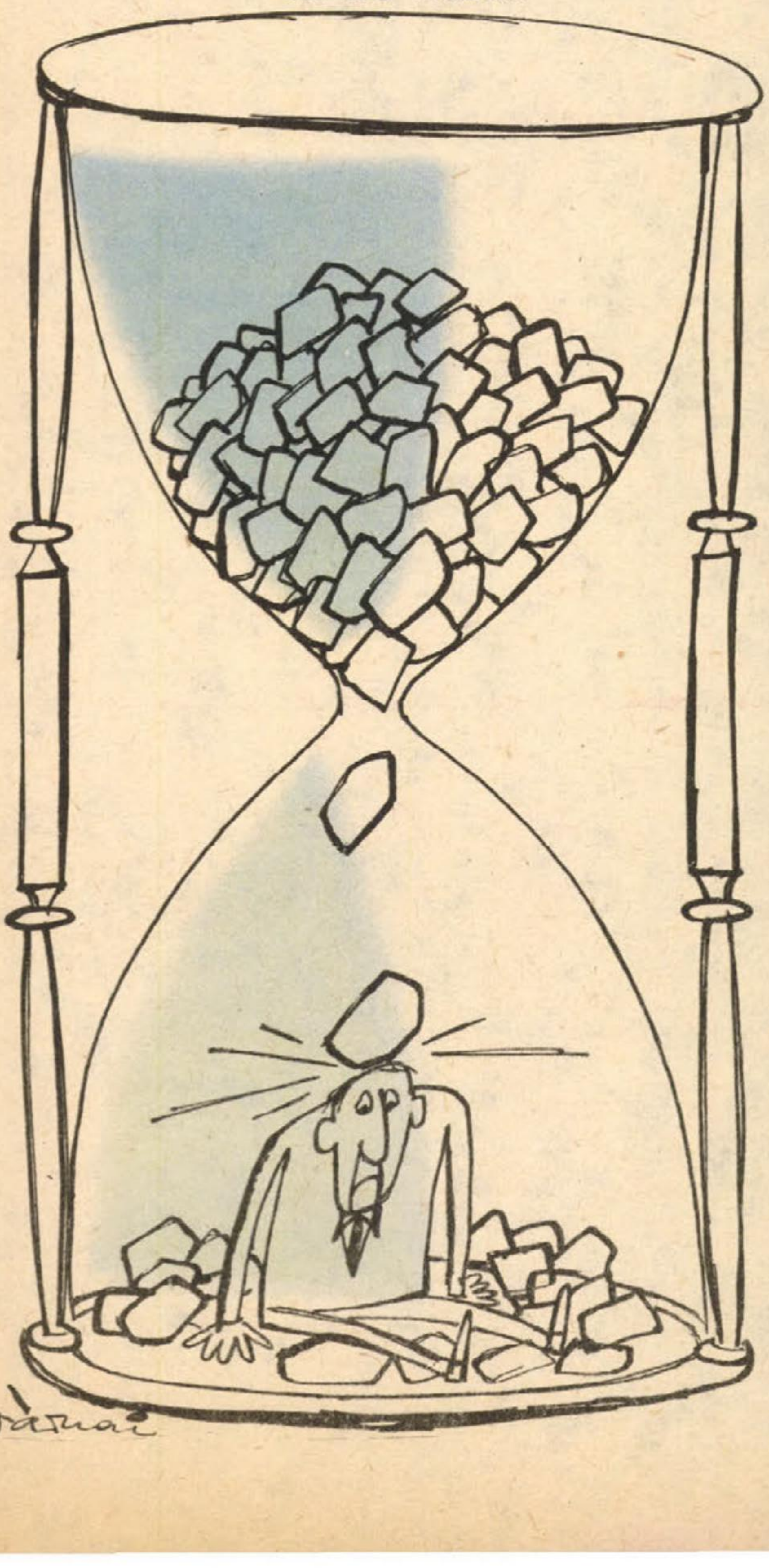

az áldozat

Tessék, hogy jártam, amiért italboltvezető létemre mélyen befolyásoltak az alkoholizmus ellen írt cikkek, dörgedelmes kiáltványok, s elhatároztam, magam is harcot indítok a szeszfogyasztás ellen.

Még akár a forgalom rovására is, elvégre előbbrevaló az ember egészsége, a családok boldogsága, a társadalom érdekéről nem is szólva. S milyen érzékletesen jelezte már a címtábla is reformtörekvéseimet! Láthatóan részeg alak csörgedező patakra hajolva szürcsölte az üde vizet, egy másik hasonló kinézetű illető pedig tapsolva helyeselt neki.

Magában a helyiségben is minden alkoholt propagáló plakátot letéptem, s a helyükön megindítottam a szeszellenes hajszát.

Efféle nemes szövegeket olvashattak vendégeim:

„A pálinka isten átka,
Köpd ki gyorsan, Jóska, Sára.”

—o—

„A vízben van az erő-velő,
Míg a szesz az erő-vevő.”

„Az életed hosszú lehet,
Ha a piát nem vedeled.”

És prózában sem fukarkodtam a szóval:

„Még józanul sem szívesen szolgálunk ki.”

—o—

„Menj szépen haza, és többé ne gyere ide!”

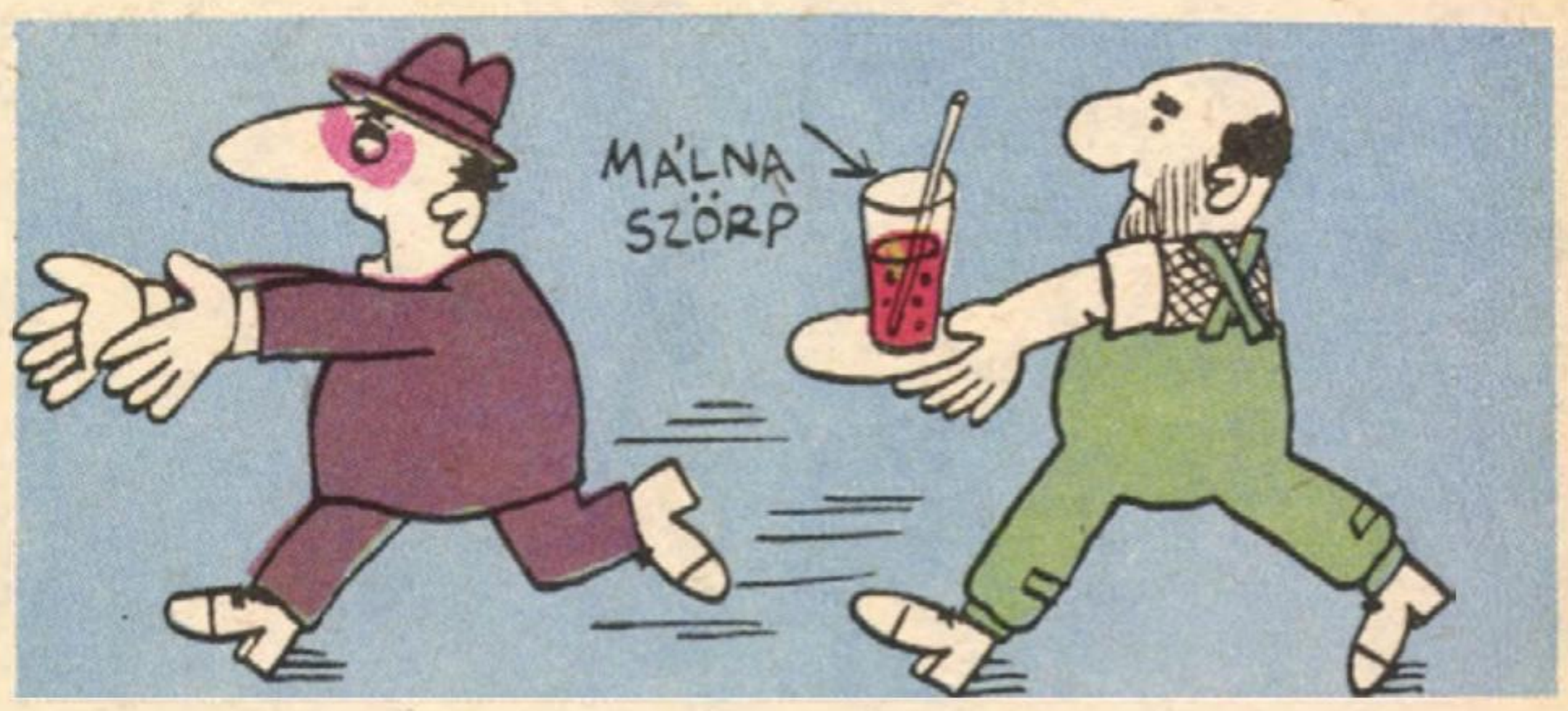

Aki viszont bejött, azt az ajtóban próbáltam személyesen rábeszélni a szörpre, szódavízre, és statisztikai adatokkal szolgáltam az alkohol pusztító hatásáról.

De a pénztárosnő is nagyon legorombította azokat, akik féldeciket rendeltek. Ilyeneket mondott nekik:

— Nem szégyelli magát! Ide hordja a pénzét, amikor szemben van a tejivó!

— Hogy már az első korty akadna meg a torkán!

Aztán a csaposok tették meg az utolsó kísérleteket, többnyire hiába — pedig néhányan nagy korsókból itták a limonádét, a parádi vizet, és hangosan óbégattak:

— Ah, de csuda jó! Ah, ez aztán igen!

Semmi, semmi. A kijózanító állomás tervtúlteljesítésében az én vendégeim is erősen benne voltak, úgyhogy teljesen kétségbeesve vettem fel a segítségükkel létrejött prémiumomat.

Minden hiába! — kiáltottam fel, amikor végre rájöttem a megoldásra: további rábeszélés és lebeszélés helyett magát az alkoholt szeszmentesítettem. Ebben segített a rendelkezésemre álló kitűnő minőségű víz. Nálam, ha valaki egy liter bort fizetett, abban a szőlőlé öt decit sem tett ki, s a pálinkák szeszfoka megközelítette a narancsszörpét. Üveges helyett ráálltam a csapolt sörre. Ha valaki egy pohár sört ivott, fizethette a korsó árát, s persze az is csupa hab volt.

S erre nekem meri mondani a tanácsvezető bíró, hogy becsaptam az államot, mert az így nyert különbözetet egyszerűen zsebre tettem.

Hát, igen, ez megtörtént. De a cél! A nemes cél! Hiába, ez a hála az öntevékeny alkoholellenes küzdelemért!

Két év is lehet, mondja az ügyvédem. Két év, na mindegy. Azt mindenesetre elértem, hogy egy ideig nem fogom az alkoholisták számát szaporítani.

Nagy S. József

BUDAPEST FÜRDŐVÁROS

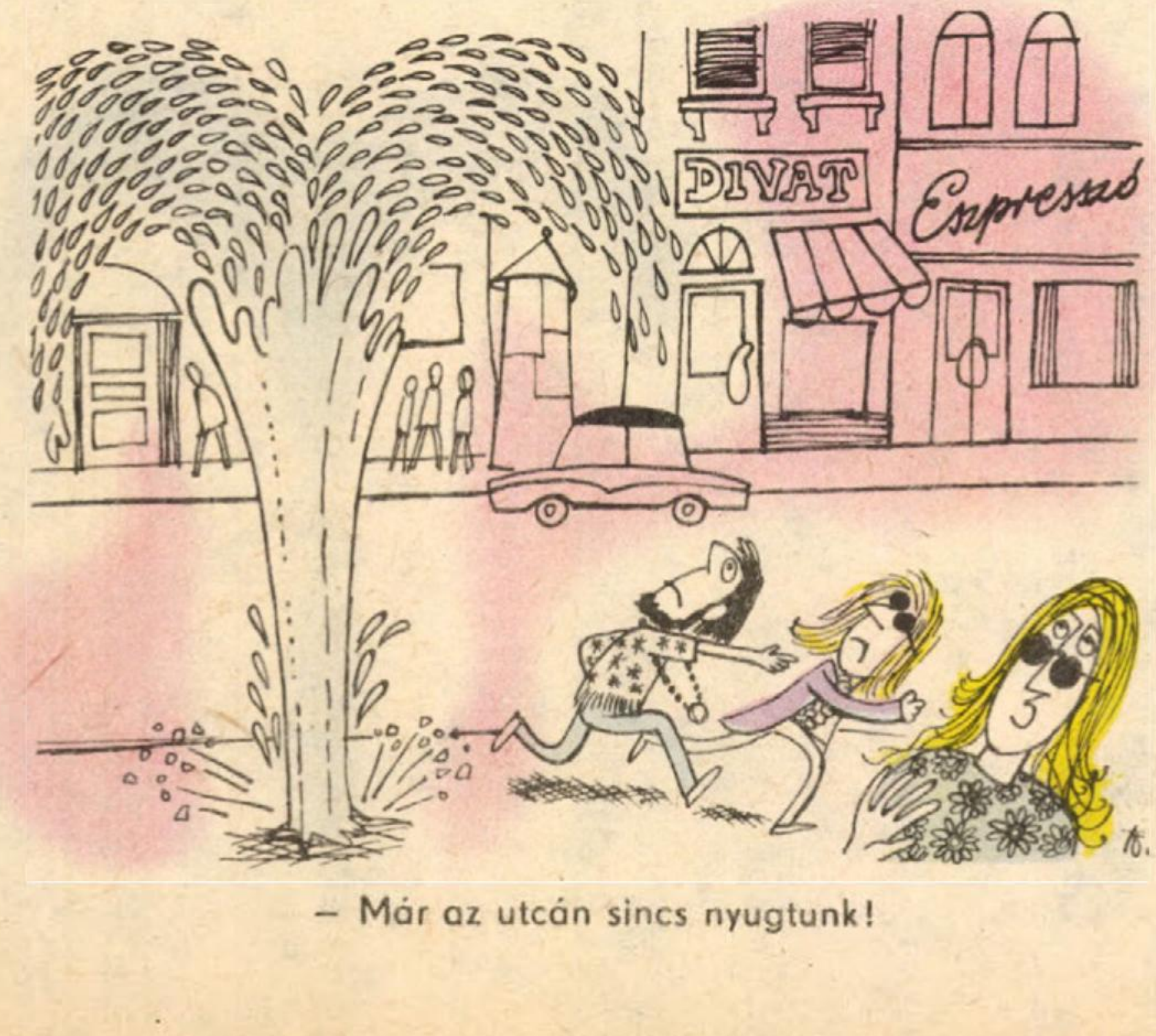

– Már az utcán sincs nyugtunk!

ÖRÖK FÉLTÉKENYSÉG

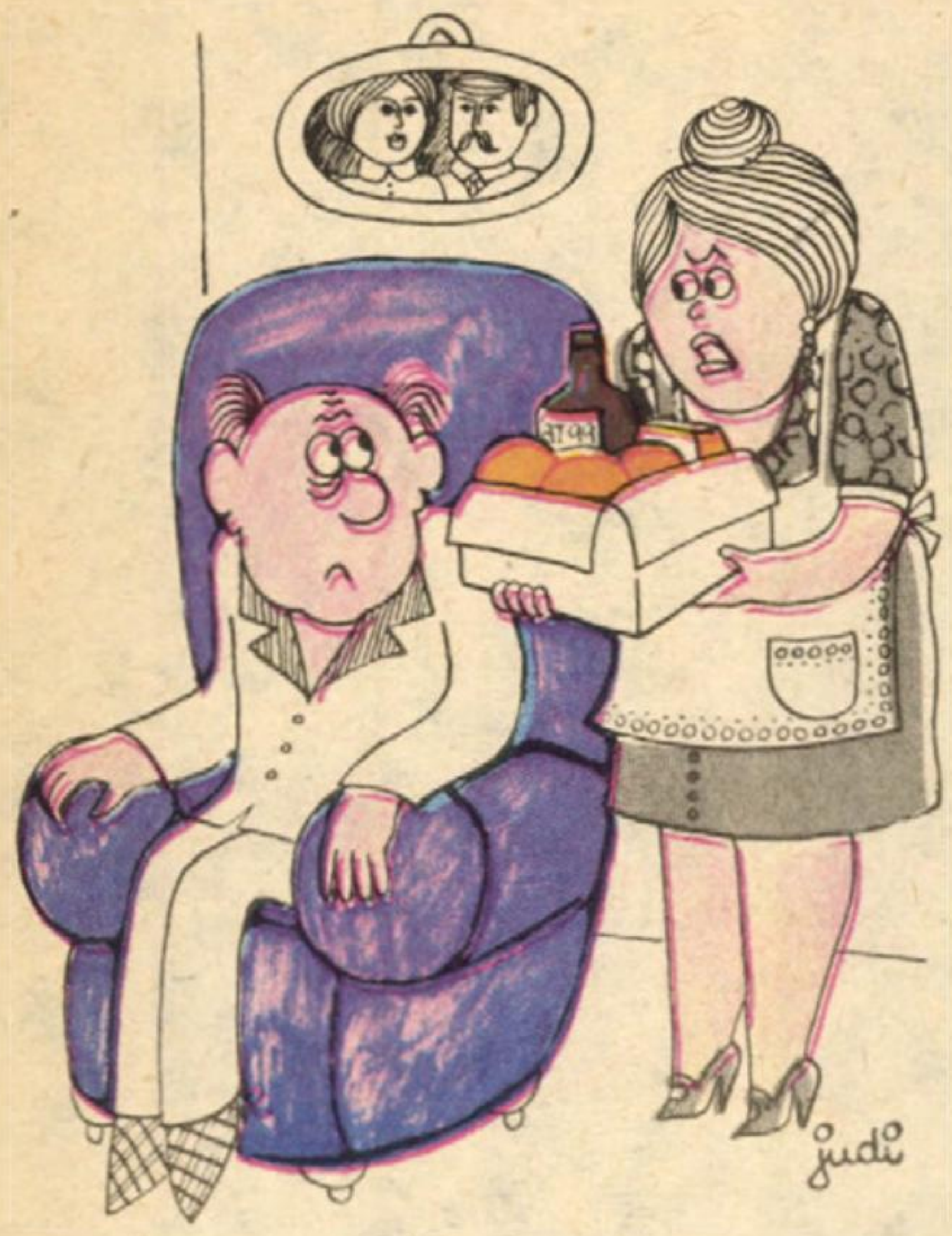

– Gyula, esküdj meg, hogy ezt a szakszervezet küldte!

RÉBUSZ

181. rejtvényünk megfejtése:

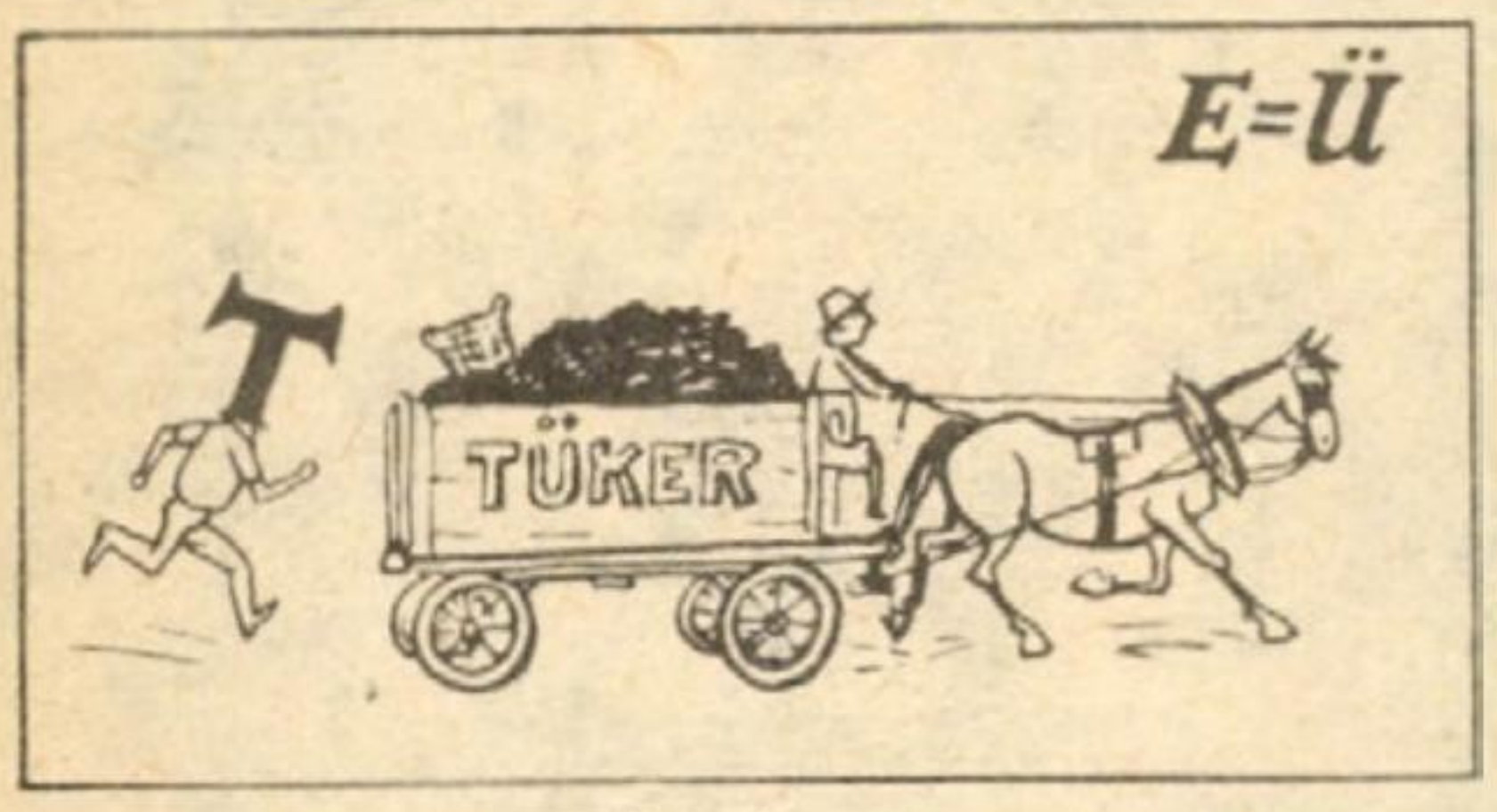

Tűzszünet

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Gáspár Aladárné, Bp. III., Tüzér u. 10.
Papp Katalin, Körmend, Dienes u. 3.
Bundula István, Bácsalmás, Táncsics u. 8.

183. REJTVÉNYÜNK

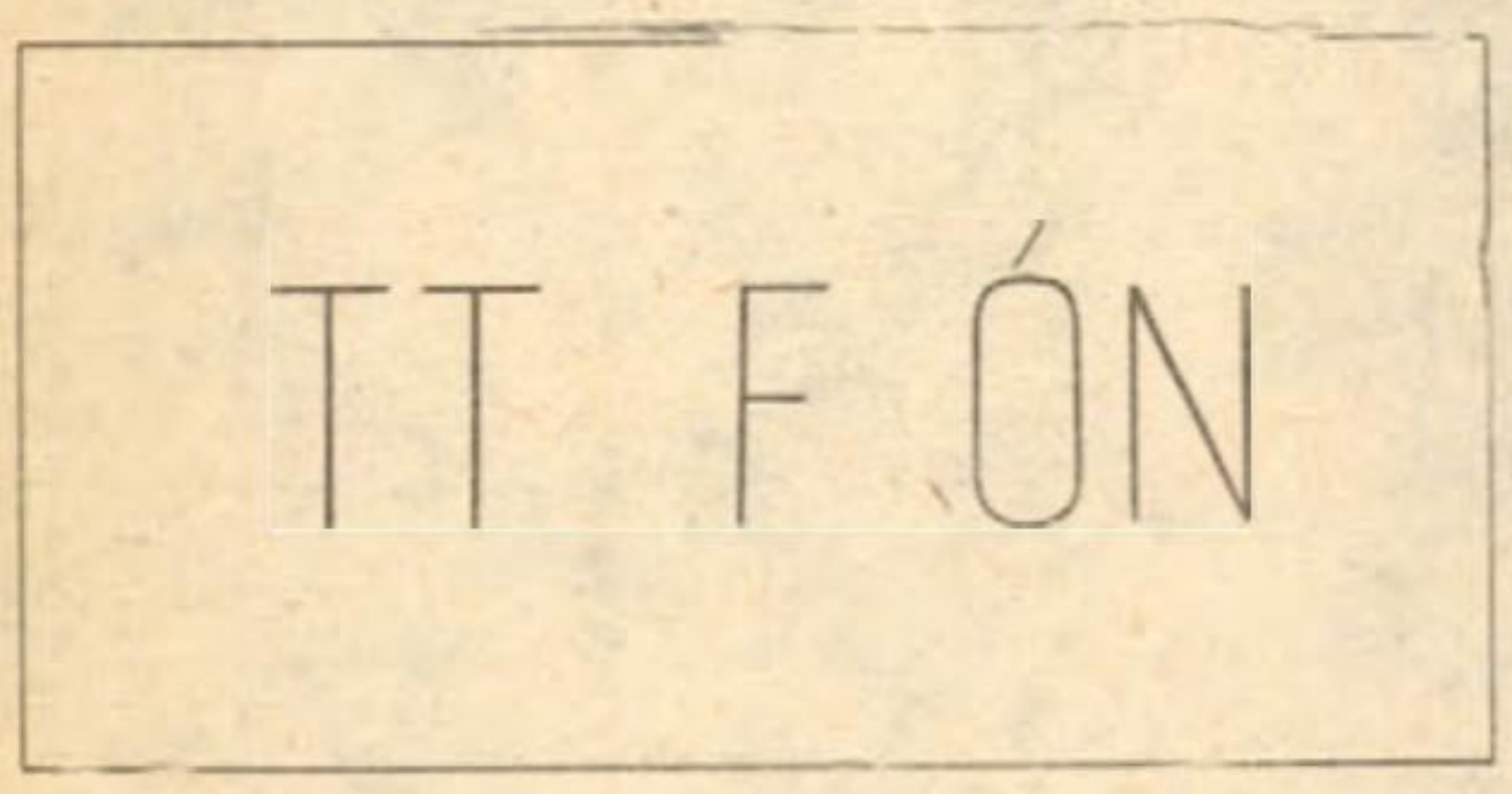

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 5-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2966/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

IDEGENFORGALOM

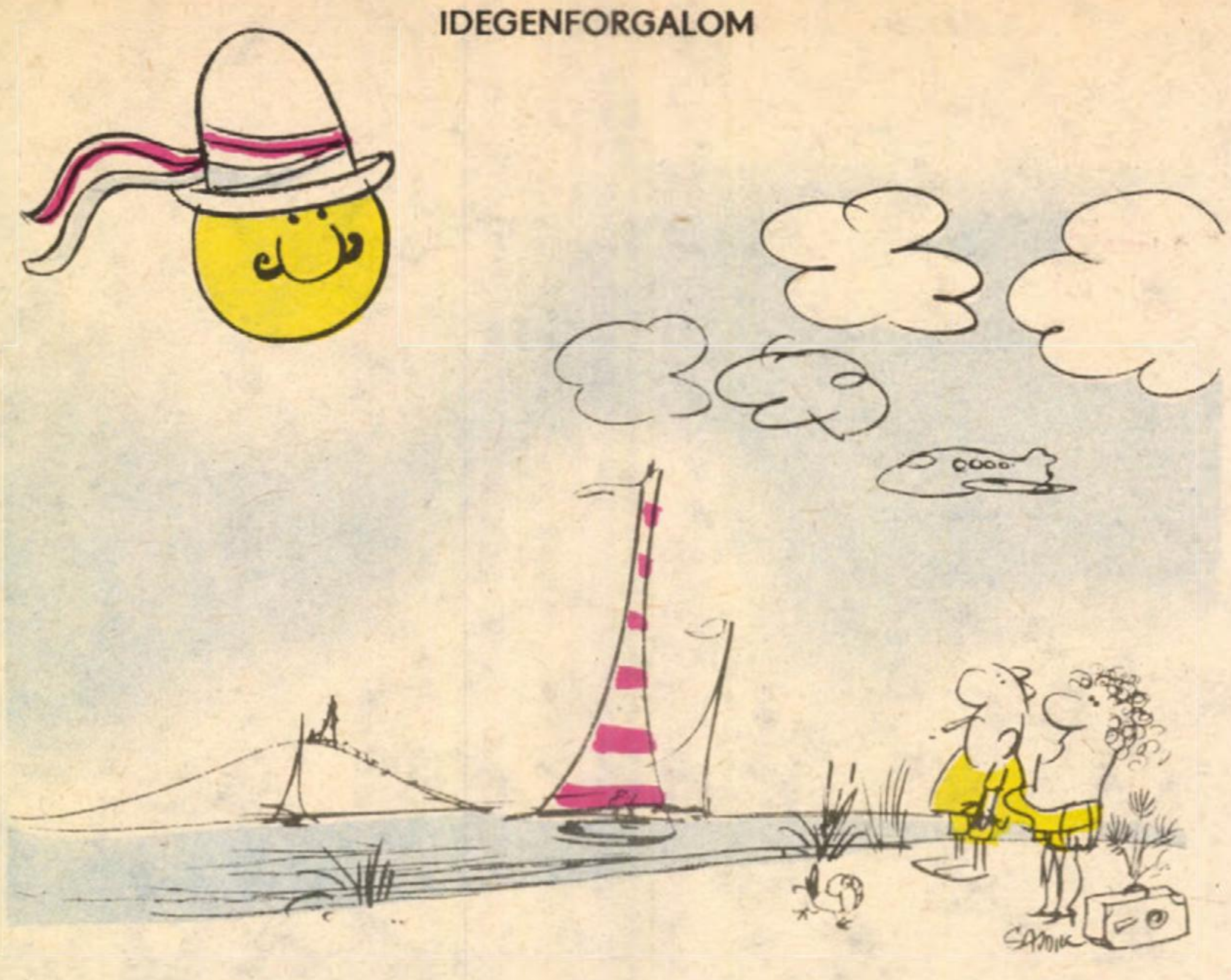

– Igen, olvastam, hogy a Balatonon mindennek magyaros jelleget adnak . . .

SZABÁLY, AZ SZABÁLY

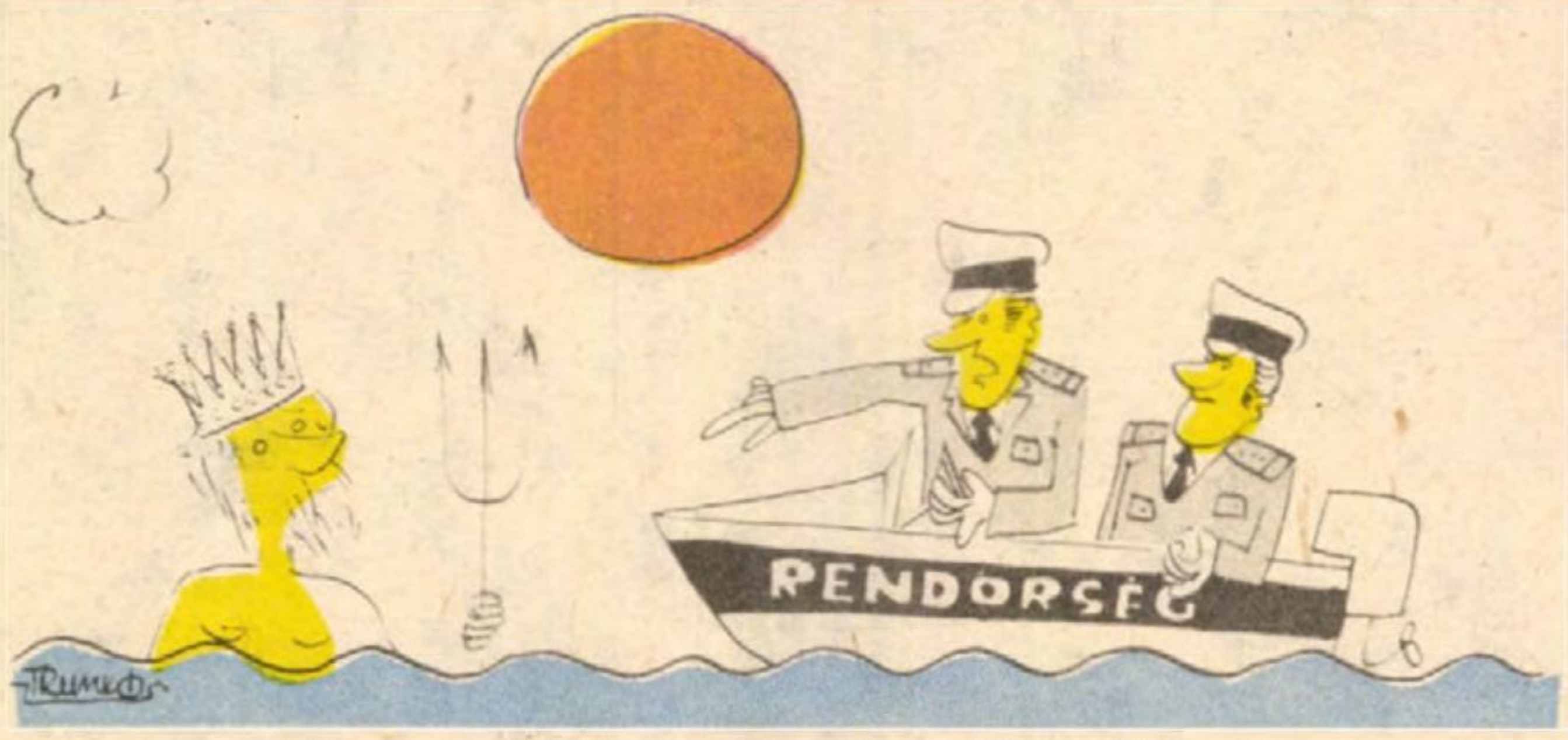

– Ezen a helyen szigorúan tilos fürdeni . . .

VIGYÁZAT!

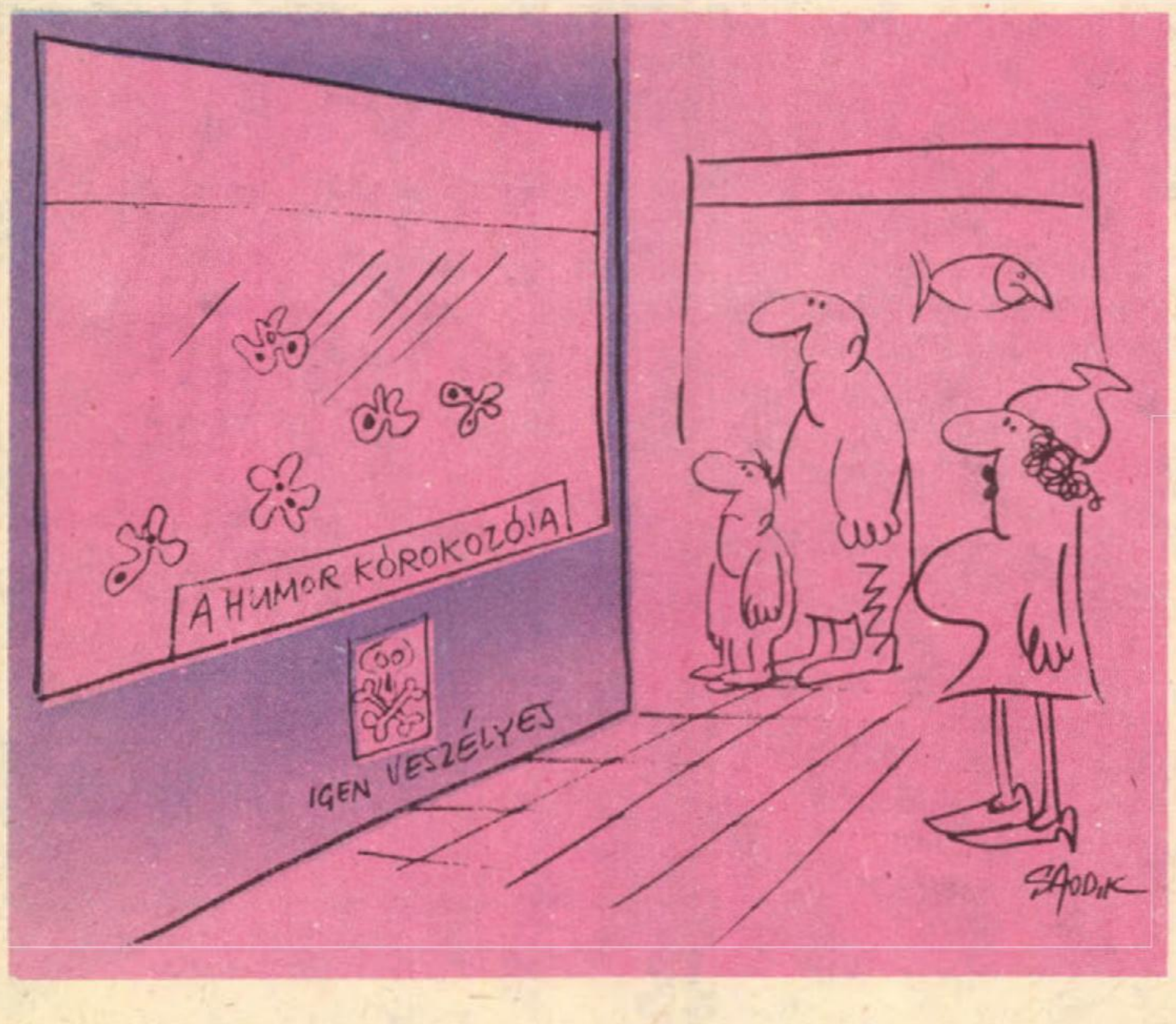

GÉPESITETT HÁZTARTÁS

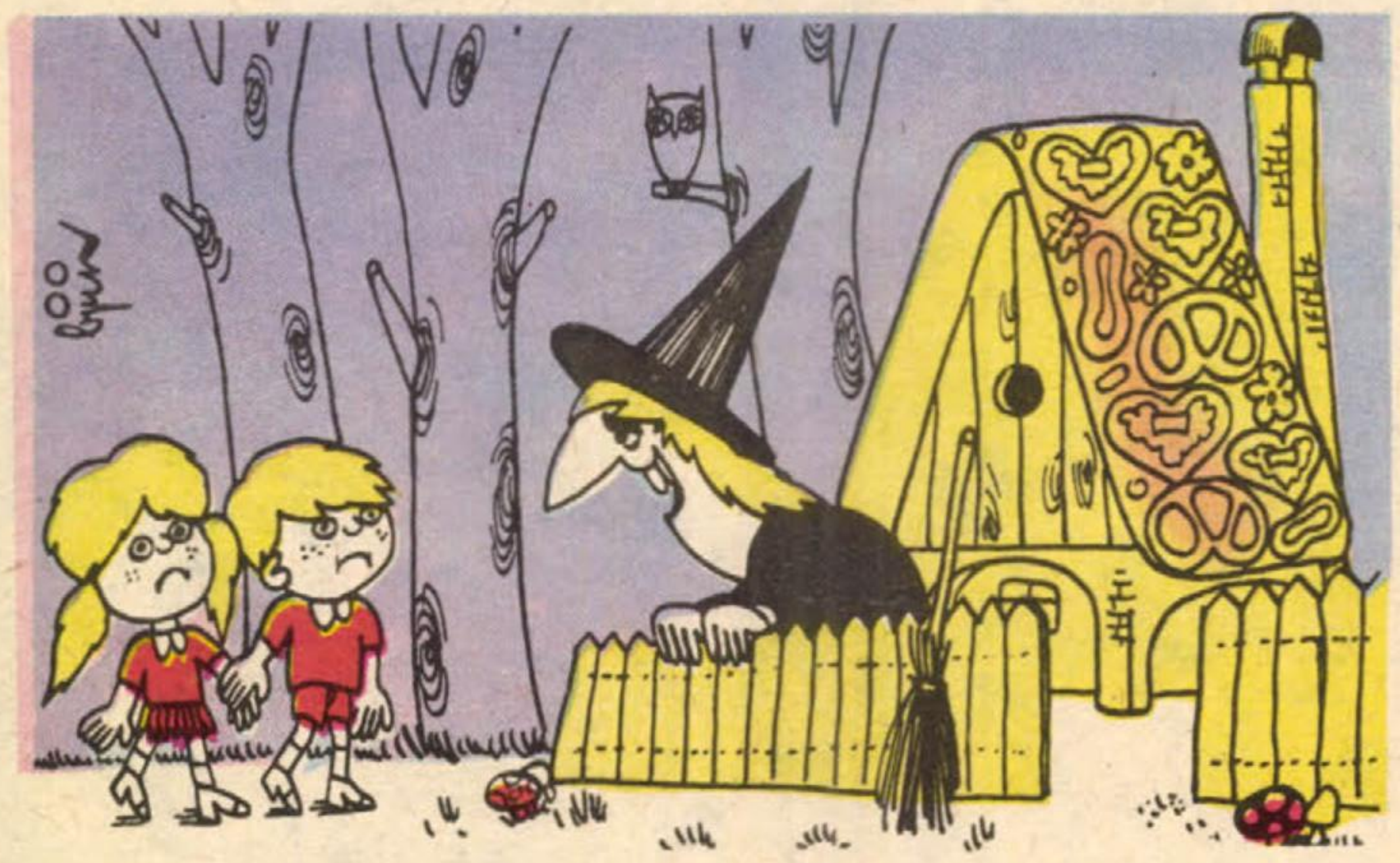

– Csak gyertek, gyermekeim, éppen most vásároltam egy új modern grillsütőt . . .

XX. SZÁZAD

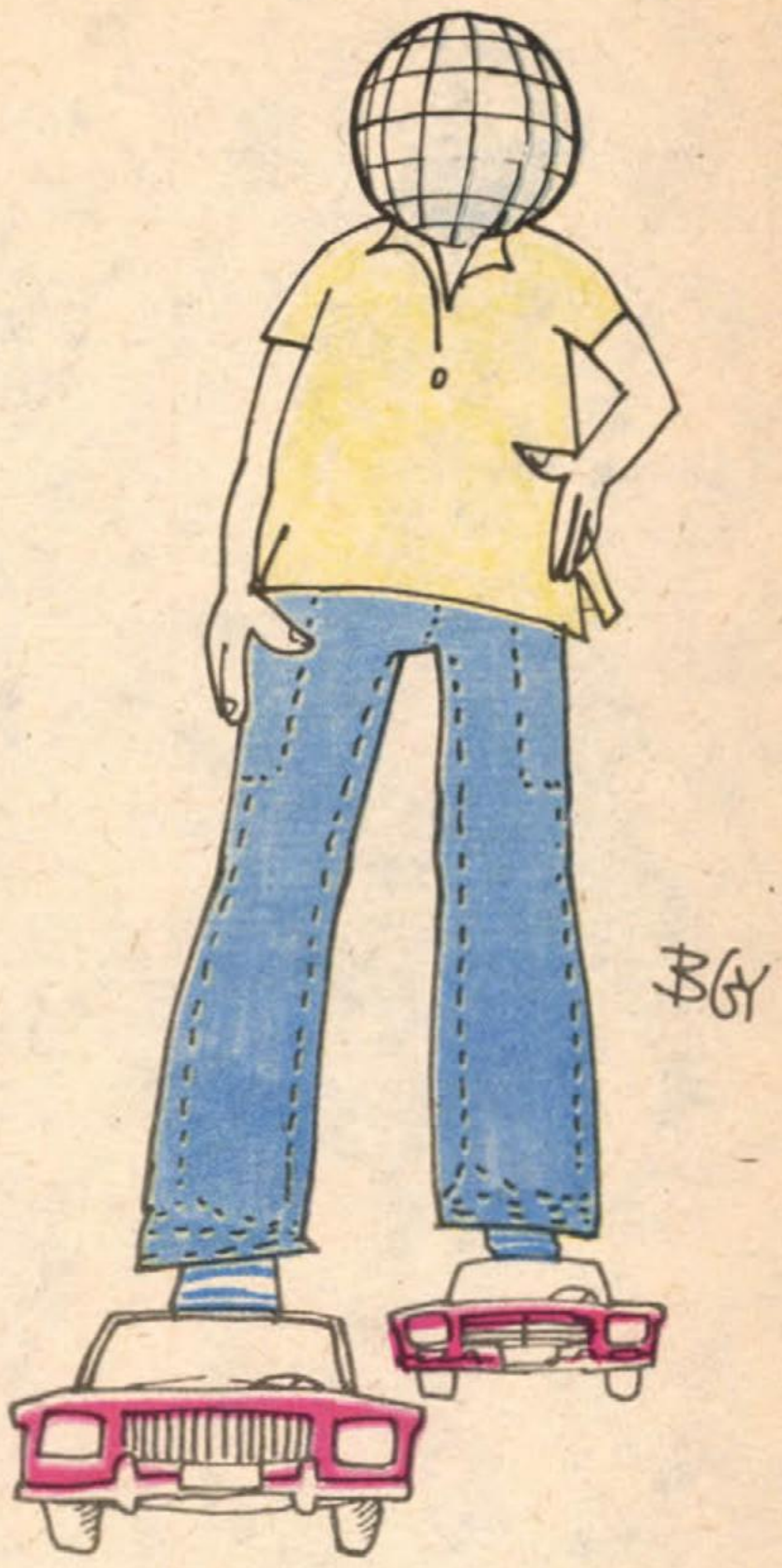

VICCES VEVŐ

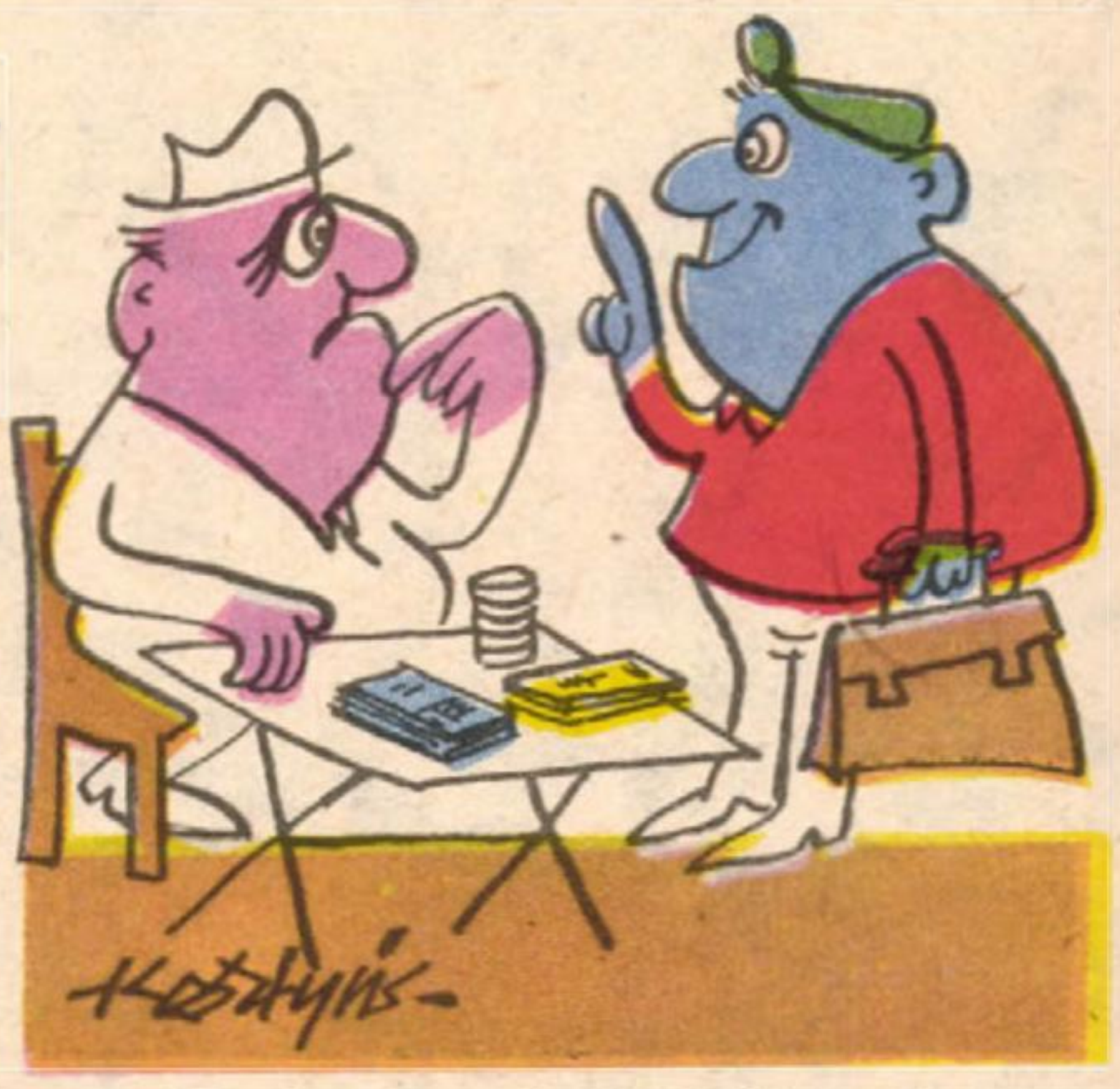

– Kérek öt darab villamosjegyet, de ülőhelyre . . .

HÁZASSÁG

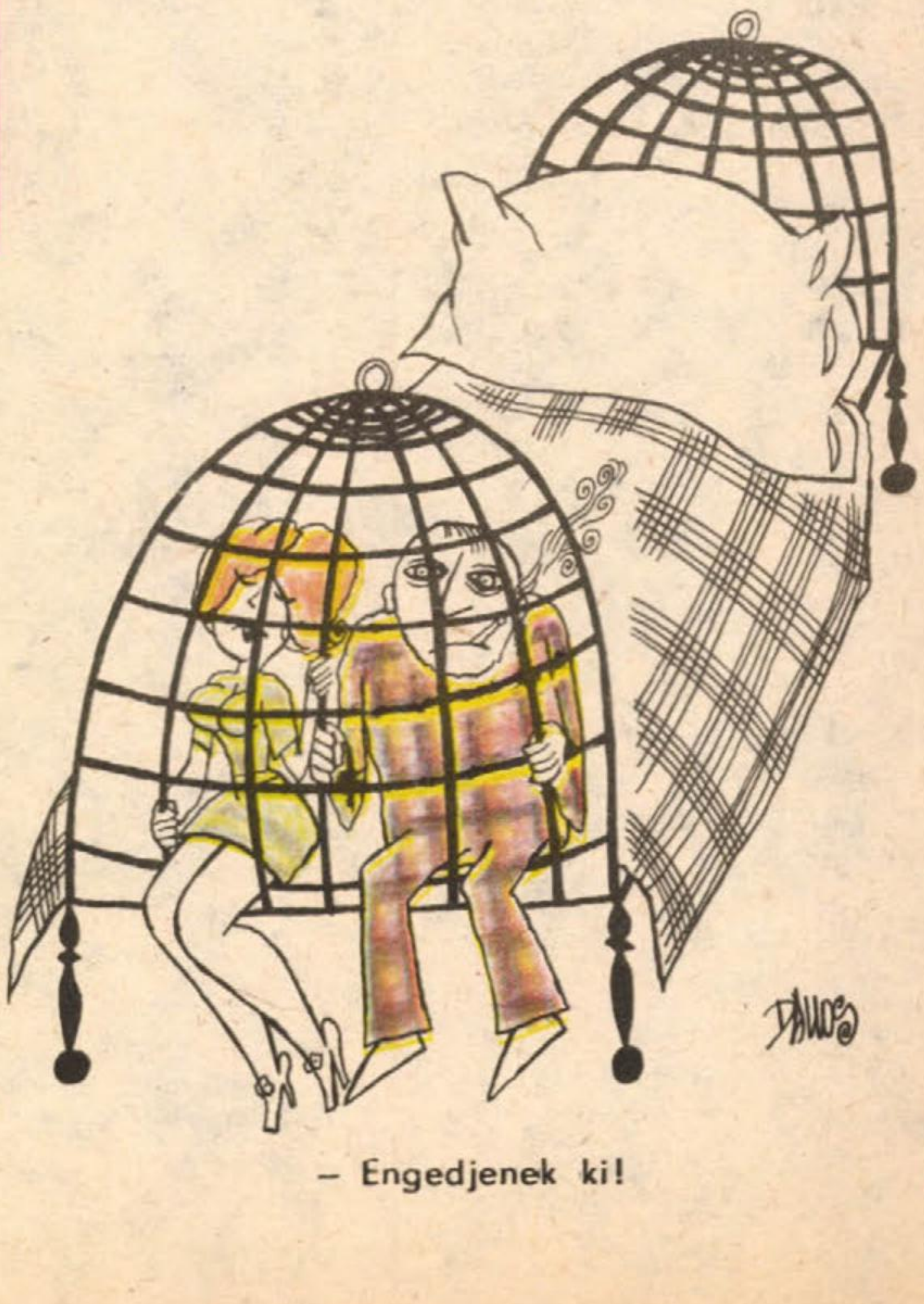

– Engedjenek ki!

KÜLFÖLDÖN

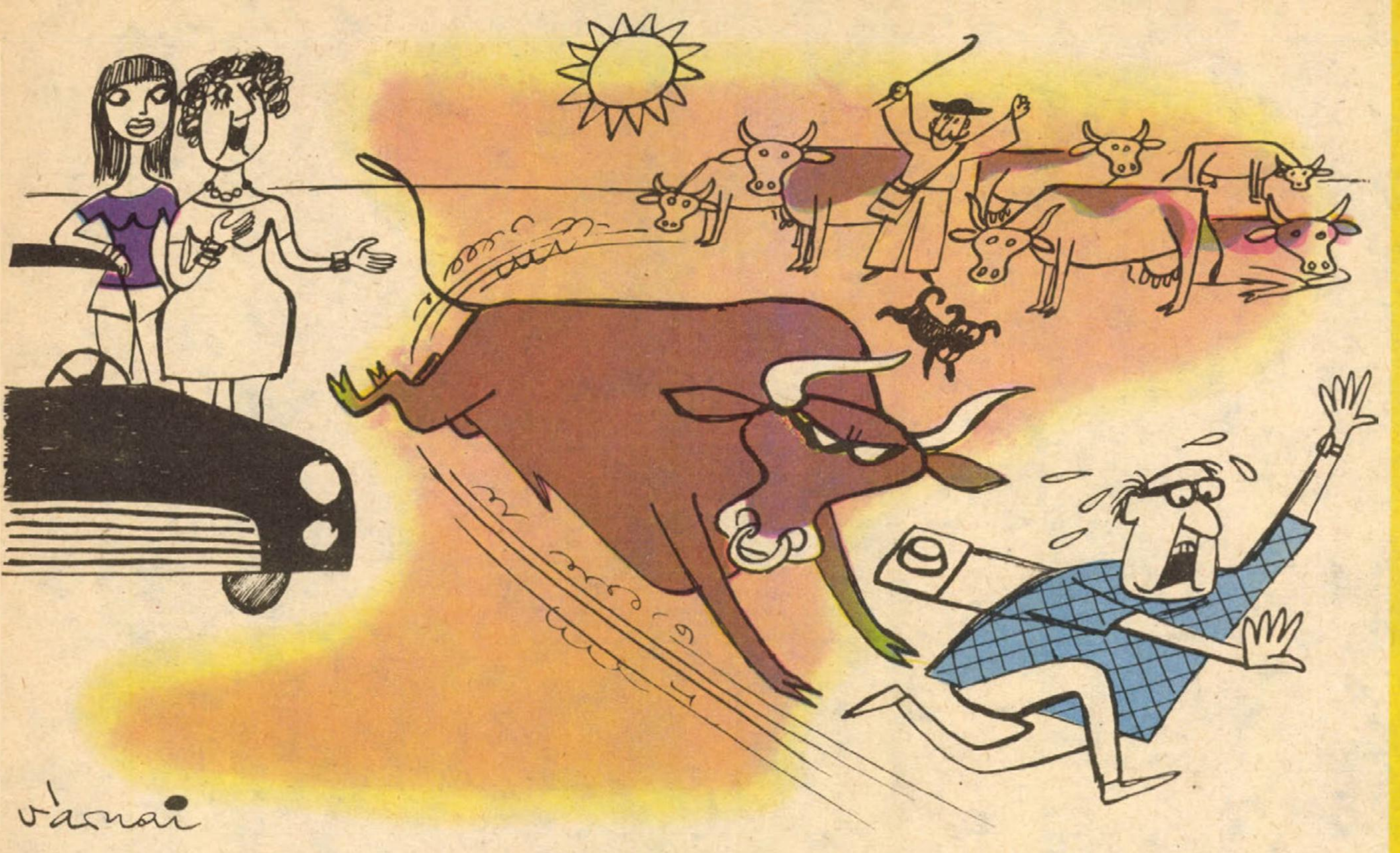

– Apád most biztosan boldog, mindig imádta az útikalandokat . . .

NYAKKENDŐ MINT NŐI DIVAT

Londoni divattervezők szerint sok nő idén a strandon nyakkendőt visel majd. Fürdőruhafelsőrész helyett. Alul nadrág, felül nyakkendő. Persze számítani kell arra, hogy a strandon, különösen a tengerparton, gyakran fúj a szél, és a nyakkendő nem marad meg az eredetileg kijelölt helyén. Ezért ajánlatos a csokornyakkendő, amely jobban ellenáll a széljárásnak, mint a hosszú nyakkendő.

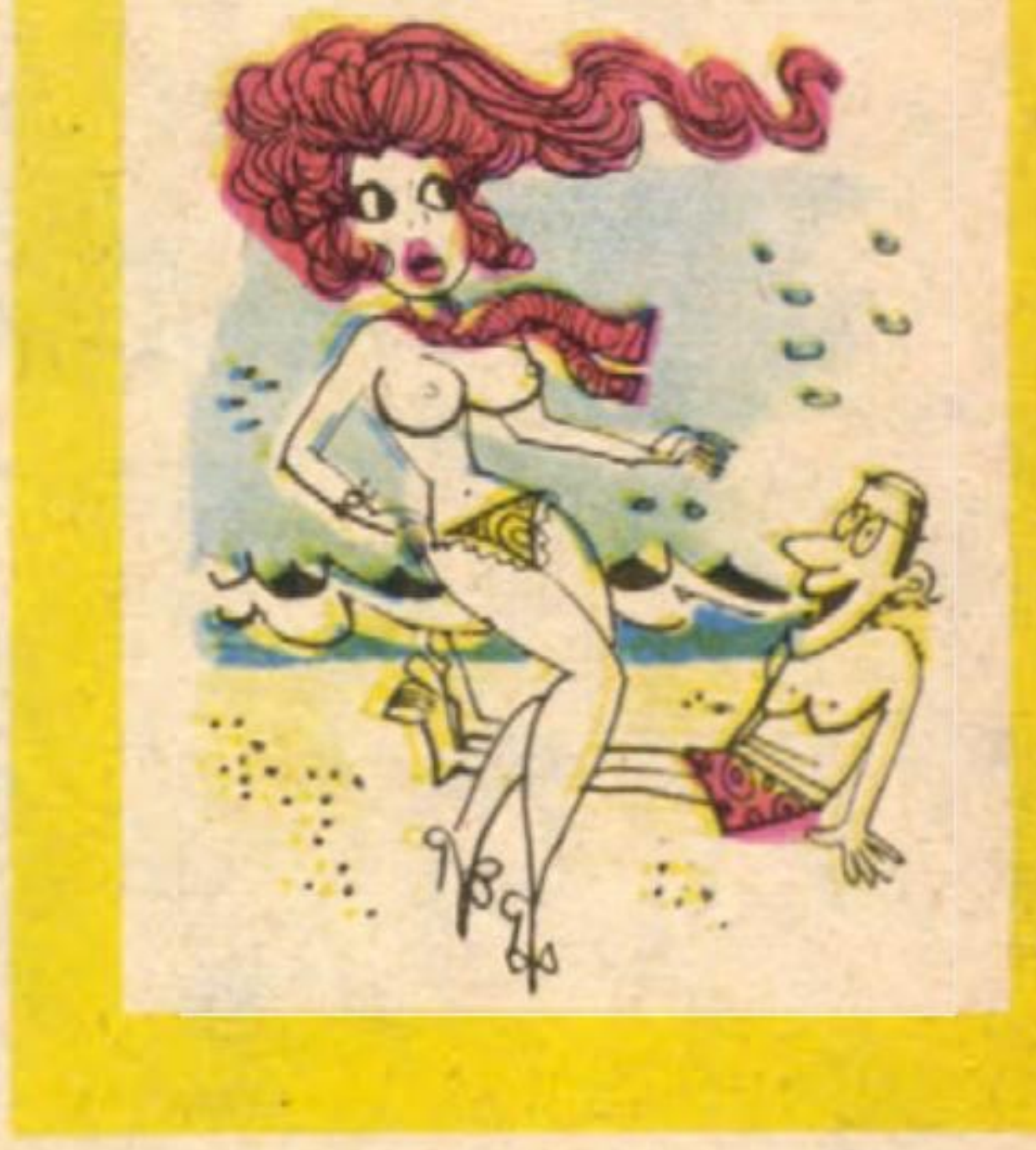

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

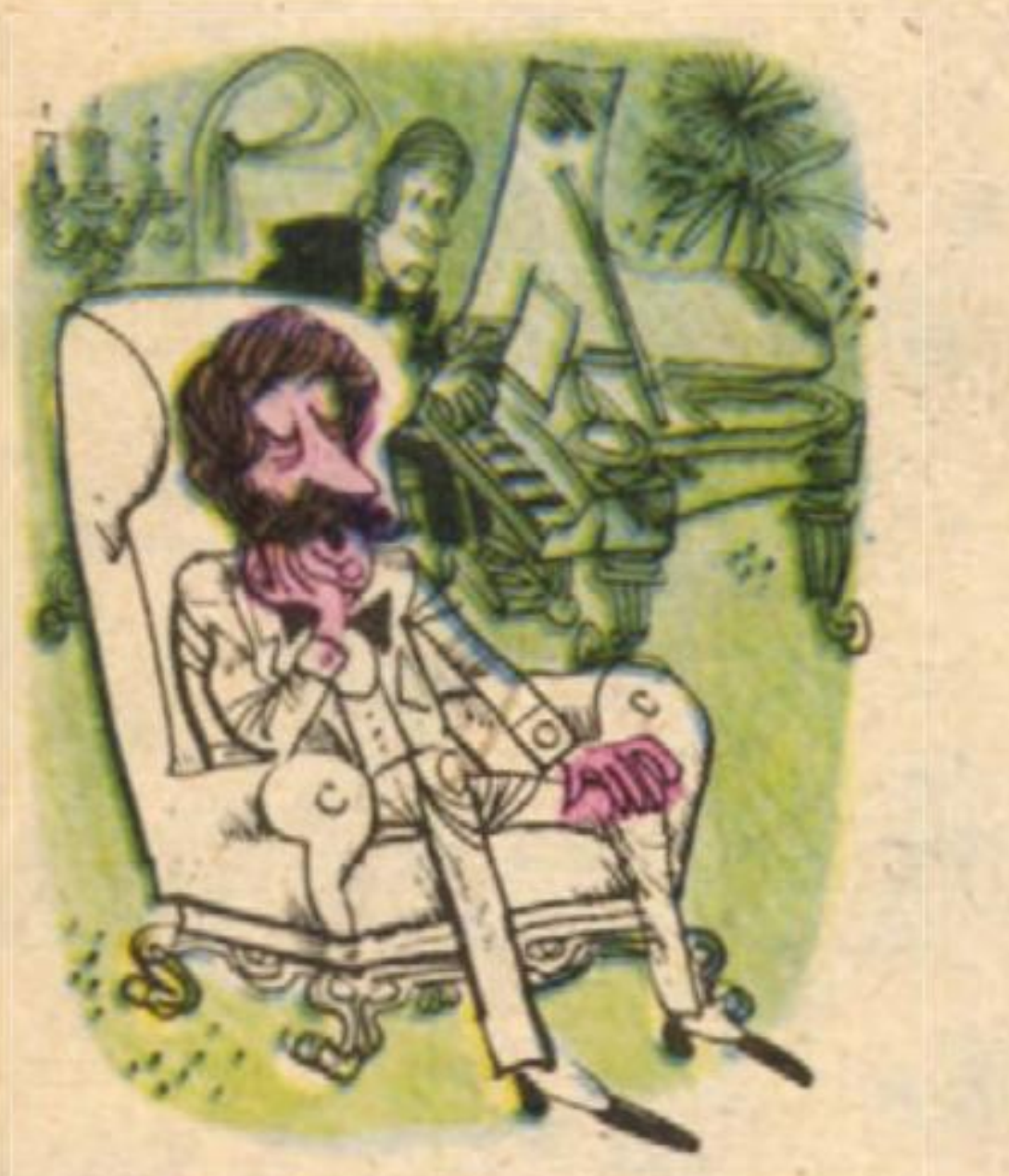

Egy ifjú muzsikus felkereste *Auber* hírneves francia zeneszerzőt. *A portici néma* és a *Fra Diavolo* komponistáját, s megkérte, hogy hallgassa meg új művét. Auber nem tudott kitérni a kívánság elől, betelepedett karszékébe és helyet mutatott a fiatalembernek a zongoránál.

A mű hosszú volt és unalmas, úgyhogy Auber a közepe táján csendesen elszenderedett. Az utolsó akkordoknál azonban felébredt, s elég lesújtóan nyilatkozott az elhangzott kompozícióról.

— *De drága Maestro* — méltatlankodott a szerző —, *ön szinte az egész előadásomat végigaludta . . .*

— *Fiatalember* — emelte meg a hangját Auber —, *egyszer és mindenkor jegyezze meg, hogy a zenekritikában az alvás nem elhanyagolható formája a véleménynyilvánításnak.*

Egy fiatal ismerőse hosszasan kesergett a már aggastyánkorban levő *Auber*nek az öregség terheiről-bajairól.

— *Mégiscsak szörnyű dolog, kedves Maestro* — mondotta —, *hogy végül is meg kell öregednünk . . .*

— *Ne vegye annyira a szivére a dolgot, barátom* — felelte a zeneszerző. — *Ha ön is megéri azt a kort, amit én, akkor ra fog jönni, hogy mind a mai napig a hosszu élet EGYETLEN BIZTOS MÓDJA: a megöregedés!*

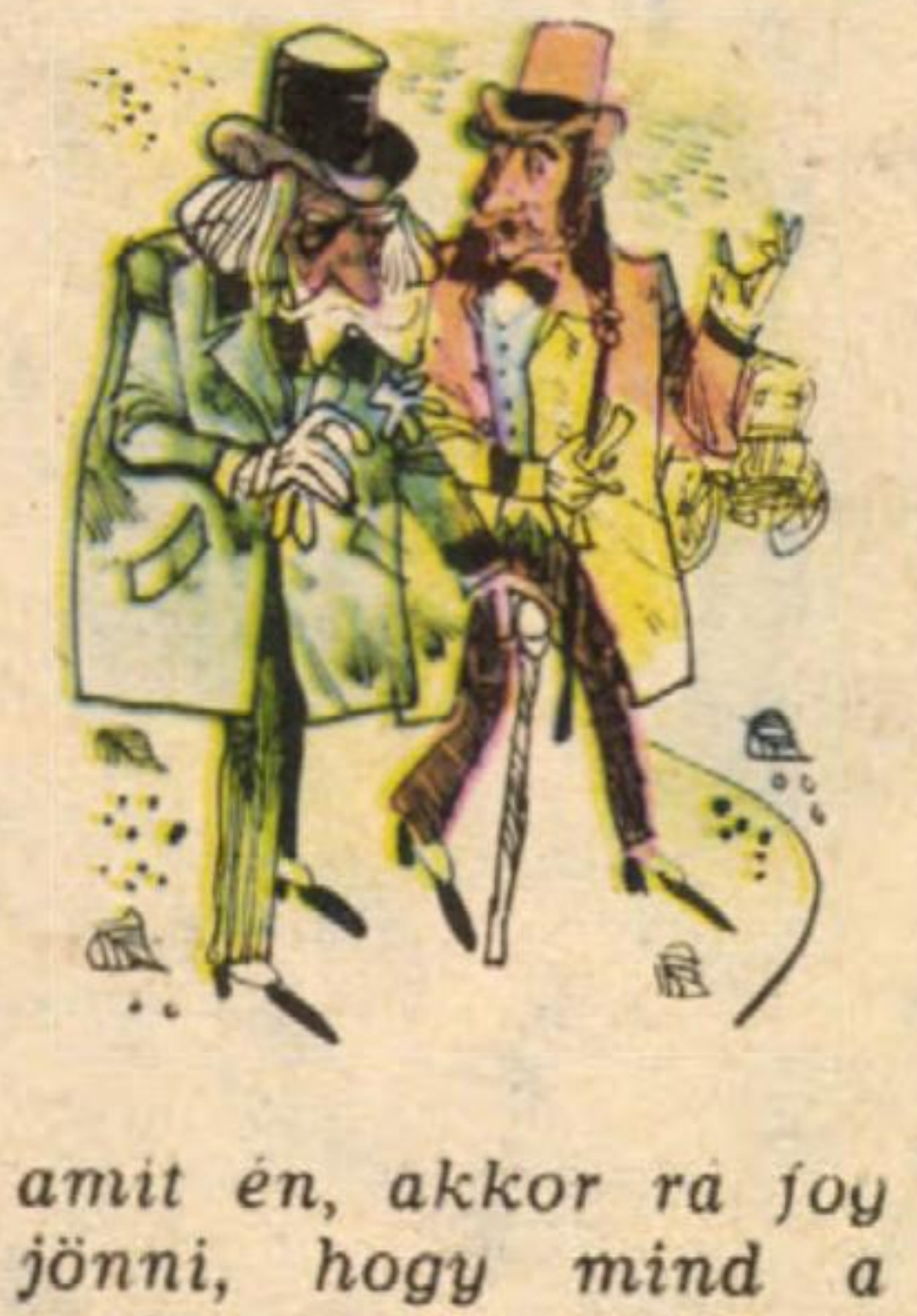

*

John *Abernathy,* a XVIII—XIX. század fordulójának hírneves skót seborvosa, egyfelől újszerű műtéteiről, másfelől szófukarságáról volt ismeretes. De nem csupán ő volt szófukar, azt sem szerette, ha a páciensei sokat fecsegtek.

— *Az idő: pénz* — mondotta, s nekem gyógyításért fizetnek, nem a panaszkodásért.

Egy fiatalasszony, akit előre felkészítettek Abernathy szűkszavúságára, felkereste a doktort, s szó nélkül megmutatta neki sebesült kezét.

— *Karmolás?* — kérdezte az orvos.

— *Harapás* — felelte a beteg.

— *Macska?*

— *Kutya.*

— *Ma?*

— *Tegnap.*

Abernathyt annyira fellelkesítette páciense szűkszavúsága, hogy megölelte, majd gondosan ellátta a sebet, s mivel a fiatalasszony egész idő alatt meg sem mukkant — a legnagyobb jutalommal jutalmazta, ami csak egy skóttól kitelt.

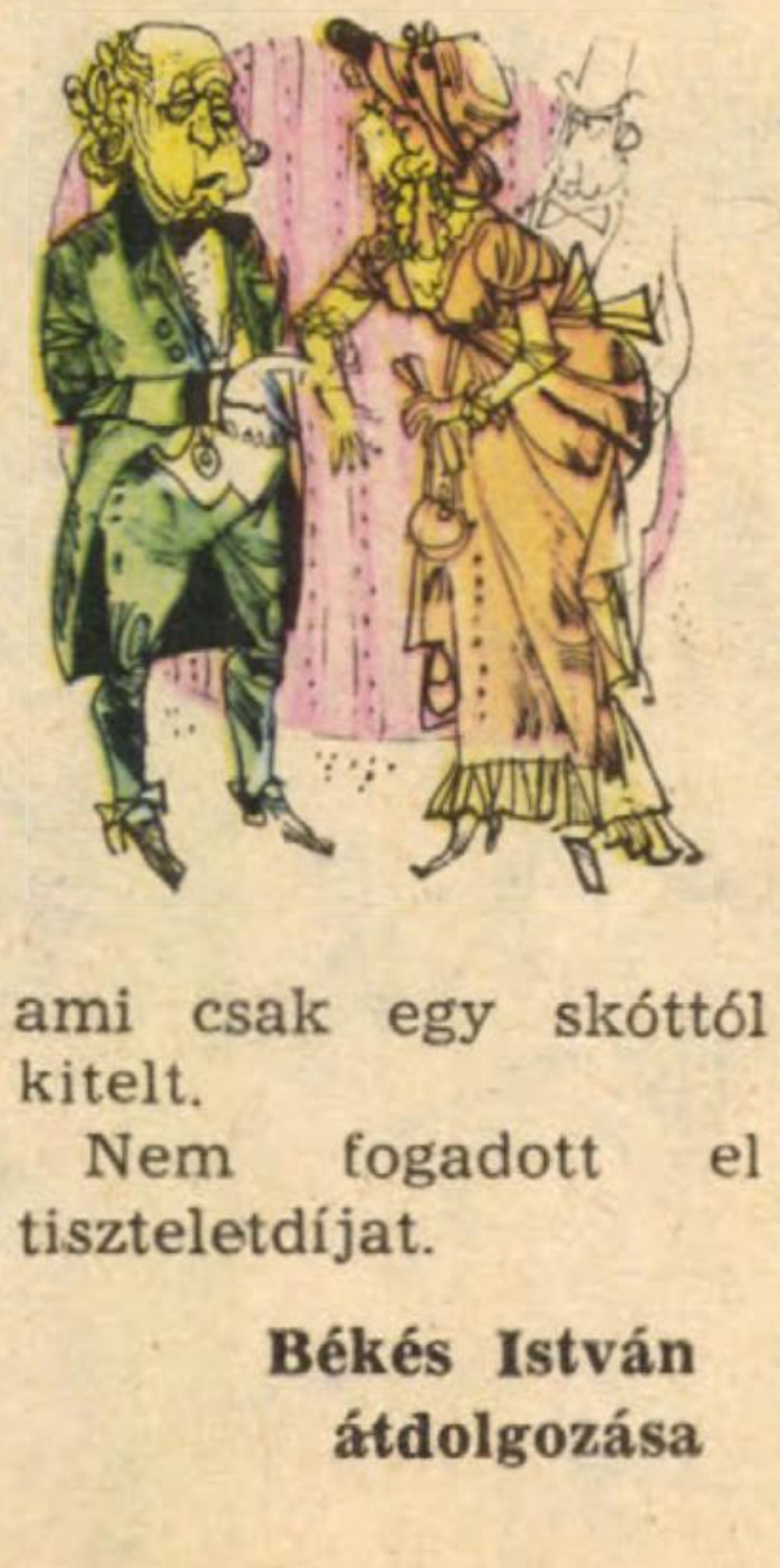

Nem fogadott el tiszteletdíjat.

Békés István átdolgozása

INDULÁS A MEZŐGAZDASÁGI TÁBORBA

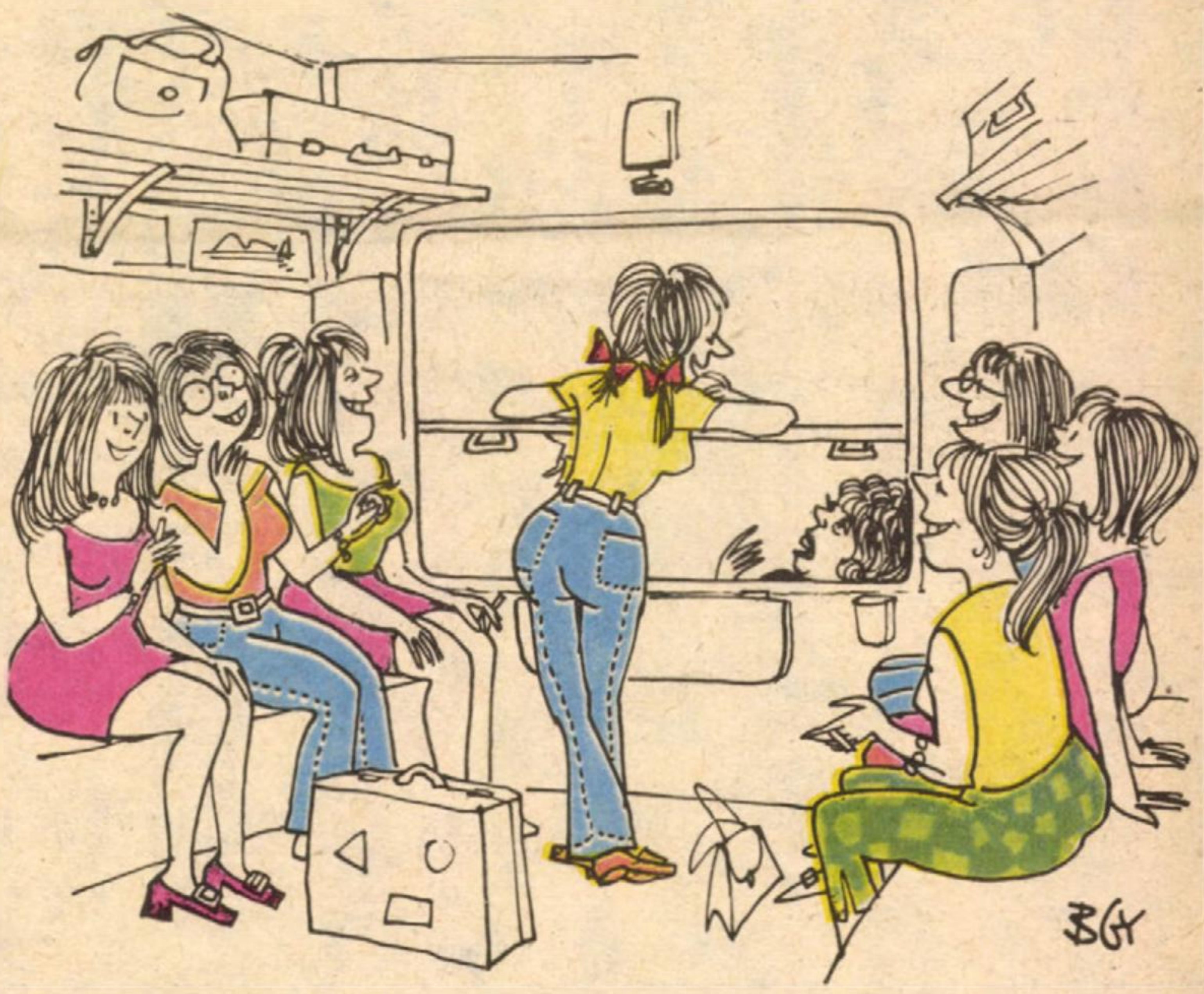

– És edd tele magad a legdrágább gyümölcsökkel!

MERGES ÖREGÚR

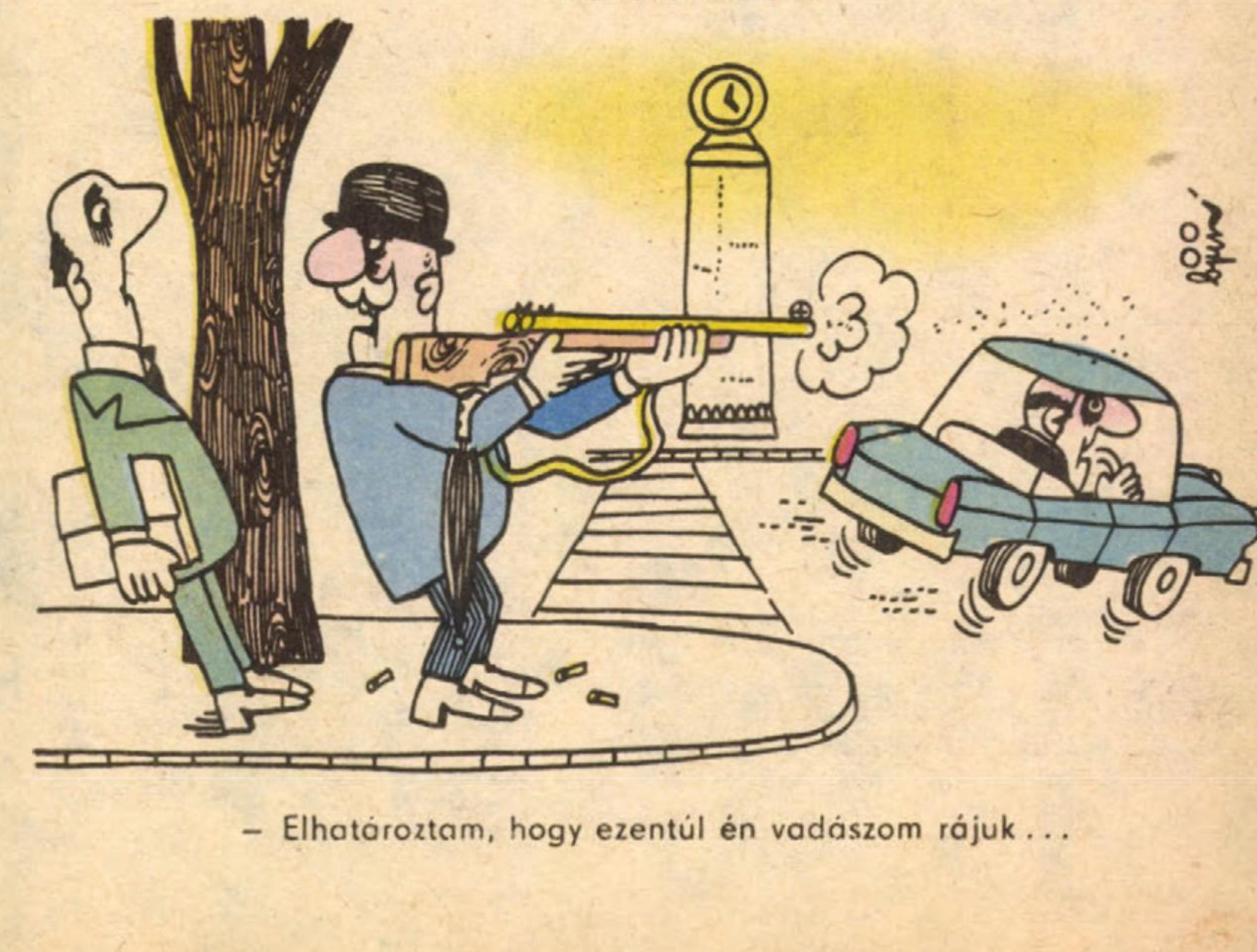

– Elhatároztam, hogy ezentúl én vadászom rájuk . . .